BESS NORTON

Adiere de primăvară

Traducerea și adaptarea în limba română de
COSTIN DAVIDESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Îmi pare rău John, dar situația nu mai poate continua.

El era uluit, culoarea dispărându-i din obraji.

– Dar de ce, Corrie? E ceva ce am făcut eu, sau – se încruntă brusc– e vorba de un altul, fiindcă dacă așa stau lucrurile, o să-i frâng gâtul, ți-o jur! Fata clătină trist din cap.

– Nu e vorba de nimeni altcineva. Doar că… a intervenit ceva personal, iar eu nu mă pot căsători cu tine până când…Se răsuci pe călcâie, nefiind sigură cum să continue.

– Vrei să spui că doar amâni nunta? Ușurarea de pe chipul lui era cât se poate de evidentă. Păi de ce nu spui așa, am crezut – of, la naiba cu ce credeam eu. O luă în brațe și o strânse ca și cum n-ar fi vrut să-i mai dea drumul vreodată.

Corrie își feri chipul palid din calea buzelor lui, cu o privire tulburată, ochii ei mari albaștri luminându-i chipul cu un ten perfect. Se simțea ca și cum întreaga ei lume s-ar fi năruit.

Pe moment insensibil la chinul ei, John continuă îmbrățișarea, întorcându-i fața spre el și sărutându-i buzele, pentru a-i da drumul, în cele din urmă, când nu primi niciun răspuns.

– Chiar nu-mi poți spune ce te frământă? întrebă el aspru, înfundându-și mâinile în buzunarele pantalonilor și iscodind-o

încruntat. Ce-i tot secretul ăsta? Dacă e ceva personal, în mod sigur am dreptul să știu, în definitiv, în curând o să-ți fiu soț – sper– deși am început să am dubii. Corrie ridică privirea spre ochii lui neliniștiți. Scumpul de John, nu era din cale afară de frumos, dar era bun și blând și te puteai baza pe el. Nu îi plăcea să-l facă să sufere, dar ce altceva ar fi putut face? Nu se putea căsători cu el până nu se va lămuri asupra poveștii ăsteia.

– Probabil o să mă crezi o nesăbuită, dar nu am ce face John, chiar trebuie să aflu, crede-mă!

– Să afli ce, pentru numele…? Nu mai trage de timp și spune-mi ce te frământă.

Corrie își răsuci între degete o șuviță din părul ei lung, platinat.

– Anne și David nu sunt părinții mei adevărați, spuse ea sec. Nu le mai putea spune acum, mamă și tată. Destăinuirea lor o rănise profund, deși știa că îi vor tot binele din lume.

– Vrei să spui că ești adoptată? John răsuflă ușurat. Și ce dacă? Mii de copii sunt. Asta nu înseamnă că o să te iubesc mai puțin. Dacă asta era tot ce te frământa, prostuță mică atunci n-avem de ce să ne facem griji. Pe mine chiar nu mă deranjează.

– Nu e chiar atât de simplu, spuse ea încet. Ei…nu m-au adoptat niciodată în mod legal.

– Vrei să spui că părinții tăi adevărați pot să apară oricând și să te revendice?

– Cu greu îmi imaginez una ca asta, spuse Corrie pe un ton neutru, nu după atâta timp. În plus nimeni nu știe cine a fost tatăl meu.

– Nu erau căsătoriți?

Ea clătină din cap.

– Dar am convins-o pe Anne să-mi povestească despre mama mea adevărată. La început nici n-a vrut să audă, dar când a văzut cât sunt de hotărâtă, a cedat, în cele din urmă. Se pare că era sora celei mai

bune prietene a lui Anne, și avea doar paisprezece ani când m-a născut pe mine.

– Și n-a încercat niciodată să te vadă, sau să te ceară înapoi?

– Nu, a plecat din Anglia imediat după ce m-am născut.

– Atunci, nu văd care e problema ta. E mai bine ca totul să rămână uitat.

– Dar trebuie s-o găsesc, nu-nțelegi? șuieră Corrie. E carnea și sângele meu, e singura familie pe care o am acum, vreau s-o văd.

– Corrie, John o scutură de umeri, nu face asta, pentru că n-o să reușești decât să te rănești. Gândește-te și la Anne și David. Gândește-te la toată dragostea și grija pe care ți le-au dăruit. Nu irosi totul, nu-i răni mai mult decât au suferit deja când ți-au spus toate astea. Ți-au dăruit întreaga lor viață și ți-au spus acum adevărul doar pentru că ei credeau că e dreptul tău să-l cunoști.

– Nu am ce să fac. Corrie se eliberă din brațele lui. E ceva ce trebuie să fac. N-o să am liniște până când nu scot asta la capăt.

John părea îngrijorat.

– Ești încăpățânată Corrie, nu te-am mai văzut niciodată așa. Anne și David știu ce ai de gând?

Ea dădu din cap în semn că da.

– Și sunt de acord cu asta?

– Nu, dar n-o să-mi stea în drum, cum faci tu acum.

– Și unde locuiește…persoana asta pe care dorești cu atâta insistență să o găsești?

– Ultima ei adresă era în Irlanda, asta acum doi ani. Nu știu dacă mai e încă acolo, dar am de gând să aflu.

– Am să vin cu tine, spuse el decis. Nu-mi place deloc ideea să călătorești singură.

– Nu John, îmi pare rău, asta e ceva ce trebuie să fac eu. E un lucru personal și nu vreau să vii cu mine.

El păru rănit.

– Cred că ar trebui să te gândești mai bine, înainte să te repezi cu capul înainte. Acum o să plec, dar mă întorc mâine. Sper ca până atunci să-ți vii în fire.

Nu mai făcu nicio încercare să o sărute, iar Corrie îi fu recunoscătoare pentru asta. În starea ei de spirit, n-avea chef să fie sărutată de nimeni, nici măcar de John, pe care îl iubea foarte mult.

Odată plecat, urcă în dormitorul ei. Știa că Anne și David așteptau să afle ce spusese John, dar nu putea să dea ochii cu ei, deși știa că îi va răni prin atitudinea ei. De ce nu-i spuseseră mai de mult? De ce să aștepte până acum, când ea își făcea planuri de nuntă?

Fusese atât de fericită. Abia săptămâna trecută ea și cu John se uitaseră la case și aproape că se deciseseră să plătească avansul pentru o construcție încă neterminată, nu departe de unde stăteau acum. Ea dorise să fie aproape de părinți, dar acum nu mai era sigură ce dorește, exceptând să o întâlnească pe mama ei adevărată. Era un lucru pe care trebuia să-l facă și nimeni, nici măcar John n-o s-o facă să se răzgândească.

Corrie nu dormi bine în noaptea aceea și până dimineață hotărârea era deja luată. Avea un concediu de două săptămâni de la birou, pe care intenționase să-l folosească pentru luna de miere, dar pe care îl va folosi acum. Domnul Higgins era un om înțelegător, și dacă i-ar fi spus că are probleme personale ar fi fost primul de acord că trebuie să le rezolve fără întârziere.

Își luă micul dejun încercând să ignore îngrijorarea de pe chipul lui Anne, înțelegând că mama ei dorea să știe dacă s-a răzgândit. Tot ce putea face era să-și înfrâneze pornirea de a-și arunca brațele de gâtul mamei pentru a-i spune să nu-și facă griji și că o va iubi întotdeauna.

Știa însă că în etapa asta, e mai bine să se abțină. După ce va avea totul aranjat, îi va spune lui Anne fără grija că, ar putea-o convinge să renunțe.

La vremea cuvenită ieși din casă, dar nu se duse la birou ci telefonă, și după cum bănuia, domnul Higgins fu de acord să-și ia cele două săptămâni de concediu începând cu acea zi.

Apoi făcu o vizită la o agenție de voiaj și reuși să facă o rezervare pentru feribotul de Rosslare în aceeași noapte. Era mai devreme decât anticipase ea, dar era singurul loc disponibil, așa că îl acceptă bucuroasă.

Anne fu surprinsă să o vadă din nou acasă la jumătatea dimineții și se necăji când Corrie îi împărtăși planurile ei.

– Am să mă-ntorc mamă, spuse Corrie, nu-ți face griji. Ăsta e un lucru pe care trebuie neapărat să-l fac. Te rog, înțelege.

– Încerc, spuse Anne cu lacrimi în ochi, dar cu John cum rămâne? Ce o să spună el?

– Nu-i place. El crede că sunt nebună. E probabil mai bine să plec înainte să-l văd din nou. O să treacă pe aici astă-seară. O să-i dai tu veștile?

Anne încuviință, tristă.

– Îmi doresc să nu-ți fi spus, dar într-o oarecare măsură e o ușurare. A fost o mare povară în toți anii ăștia să mă întreb dacă o să te pierd. Sper că nu se va întâmpla acum. Nu cred că aș putea suporta.

Corrie o îmbrățișă.

– Te iubesc, mamă. Și pe tata. N-ai nicio grijă, o să mă întorc.

Plecă tristă, de parcă se încheia un capitol din viața ei și începea un altul. Se simțea pierdută, și pentru prima dată avu îndoieli dacă face ceea ce trebuie.

Era mult de condus până la Fishguard, dar își putea permite, aproape lăsând mica ei mașină să aleagă drumul în timp ce gândurile ei erau îndreptate asupra a ceea ce o aștepta.

Nu avea nicio idee cât de cât clară despre ce o să spună când o să dea ochii cu mama ei. De fapt, nu era nici măcar sigură că o s-o găsească. Nu se mai știa nimic de ea de mai bine de doi ani, așa că,

acum, putea fi oriunde în lume. Se putea foarte bine dovedi o călătorie fără niciun rost, dar cel puțin va fi încercat. Asta era important.

La prima oră a dimineții, feribotul ajunse la Rosslare. Corrie nu dormise mai deloc, dar nu se simțea obosită. Era nerăbdătoare să-și continue drumul. Pe o hartă proaspăt cumpărată descoperi că adresa pe care o căuta era în Comitatul Wicklow, cam la cincizeci de kilometri distanță.

Când ieși din portul Rosslare, o ceață cenușie învălui mașina, iar mai târziu se coloră într-un roz magic sub razele răsăritului de soare. Treptat, ceața se risipi și Corrie își ținu răsuflarea, uimită de splendoarea peisajului.

Opri mașina și coborî pentru a admira unduirea blândă a dealurilor. Câmpurile și copacii erau de un verde bogat. Respiră adânc, uitând pentru câteva secunde motivul pentru care se afla acolo. Insula de Smarald, cât de potrivit era numele, și ce contrast cu orașul mohorât pe care îl lăsase în urmă.

Călătoria ei o purtă prin și mai multe peisaje care îți tăiau respirația, văi adânci împădurite, râuri pline de cascade și lacuri neclintite. Iar când ajunse la destinație, avu sentimentul ciudat că a ajuns acasă, ceea ce era o prostie, pentru că nu mai fusese niciodată în viața ei în acest loc. Casa ei era în Anglia, cu Anne și David, dar ceva îi spunea că s-ar putea stabili aici și ar fi fericită. Poate tocmai de asta mama ei alesese Irlanda? În țara asta de un verde liniștitor i-ar fi fost ușor să uite de toate necazurile ei, să uite că venise pe lume ca un copil nedorit.

Nu-i fu greu să găsească adresa pe care i-o dăduse Anne. Era o căsuță dintr-un întreg șir, într-un sătuc lângă Woodenbridge. Era încă devreme, dar fumul care se ridica pe horn o încurajă să bată la ușă.

Inima începu să-i bată cu putere când auzi pași și își umezi buzele, dintr-o dată uscate. Femeia care apăru părea să aibă exact vârsta

potrivită pentru a-i fi mamă și Corrie își ținu respirația. La orice s-ar fi așteptat, nu era persoana din fața ochilor ei. Părul ei negru, vopsit, era scurt și murdar, iar ochii inflamați erau încercănați din cauza lipsei de somn. Cât despre rochia ei, era evident că o spălare i-ar prinde bine.

– Da? Întrebă ea agresiv. Ce dorești?

Cu siguranță, nu putea fi mama ei! Lui Corrie îi veni s-o ia la fugă, prezența neîngrijită a femeii întorcându-i stomacul pe dos. Anne fusese întotdeauna foarte curată și îngrijită – să te gândești că ar fi putut fi adusă pe lume de femeia asta îngrozitoare!

– Doamna Cunningham? întrebă ea încet, Zelah Cunningham?

Spre marea ei ușurare, femeia scutură din cap.

– A plecat de aici acu' un an și ceva. Și înainte să mai poată Corrie spune ceva, îi trânti ușa în nas, pentru a o deschide din nou aproape imediat. Da ce treabă aveai cu ea?

– E o problemă personală, spuse Corrie politicos dar ferm. A lăsat cumva vreo adresă? Aveți idee unde aș putea-o găsi?

Pentru prima dată, femeia o privi cu atenție pe Corrie.

– Ești vreo rudă, ceva?

– Ceva de genul. Corrie nu vroia să-și dezvăluie gradul exact de rudenie, pentru că femeia asta arăta de parcă bârfa nu i-ar fi fost străină. În doi timpi, întreaga localitate o să știe că o caută pe Zelah și punând lucrurile cap la cap o să obțină răspunsul potrivit.

– Fiul meu ar putea să te ajute. Cel puțin te-ar duce la cineva care ar putea ști unde este Zelah acum. Corrie nu observă strălucirea din ochii interlocutoarei, principalul ei gând fiind acela că sarcina ei ar putea fi mult mai ușoară decât se așteptase.

Dar bărbatul care apăru la chemarea mamei îi umplu inima de îndoieli. Era un tânăr alunecos îmbrăcat la fel de șleampăt ca și femeia. O privi pe Corrie cu interes mai mult decât evident, iar când mama lui îi spuse ce se aștepta de la el, rânji și se prelinse din casă spre Miniul ei parcat afară.

– Sigur că te ajut. Orice pentru a fi de folos unei doamne.

Părea că nu există nicio ieșire din situația asta, pentru că el se urca deja în mașină. Corrie își mușcă buza, nervoasă. Poate că totul o să fie în regulă, probabil că încercau doar să fie de ajutor.

– E la doar câteva mile, spuse el când ea porni motorul. Întoarce-te pe unde ai venit și o să-ți arăt.

Benzile erau înguste și nu mai era nicio mașină pe șosea. Corrie era nervoasă, dar încercă să ascundă asta deschizând o conversație pe un ton banal.

– E o zonă superbă. Cred că ești mândru că locuiești aici. Vântul ușor fugărea norii pe cer, colorând câmpul și crângurile în alternanțe de lumini și umbre. În depărtare lucea apa și munții de la orizont erau învăluiți în ceață.

– Să fii sigură de asta, spuse el, dar mă cam plictisesc. Vezi tu, nu prea e de lucru.

– Atunci, de ce nu te duci în Anglia sau în Europa, să-ți iei o slujbă?

El ridică din umeri și ea trase concluzia că, de fapt, nu prea dorea să muncească.

– E departe, întrebă ea, locul unde locuiește doamna Cunningham?

– Zelah? Măi, da ce femeie frumoasă era. Mi-a părut rău când a plecat.

Pun pariu că ți-a părut, se gândi Corrie, dezgustată de felul în care i se luminase fața. Bănuielile sporiră când el se suci în scaun și o privea acum cu ceva mai mult decât o simplă curiozitate. Când mâna lui se întinse să-i atingă părul, ea se încordă și conduse puțin mai tare.

– Așa un păr frumos, spuse el, atât de mătăsos și de alb, ca al lui Zelah. Am iubit-o pe Zelah, să știi. Ea nu și-a dat seama niciodată, dar eu am iubit-o. Obișnuia să mă lase să-i perii părul, și uneori…

Cum el se oprise Corrie privi în direcția lui.

– Uneori, făceai ce? Nu era sigură că-i plăcea ce auzea.

– Uneori mă săruta. Respirația lui deveni neregulată din cauza amintirilor reînviate, în timp ce mâna îi alunecă peste umărul lui Corrie, mângâindu-i sânul. Tu ești asemenea ei, spuse el abrupt întinzându-se cu mâna liberă să tragă frâna de mână.

– Oprește-te! Strigă ea apăsând mai tare pedala de accelerație și încercând să-i dea peste mână.

Mașina derapă pe șosea în timp ce ei se luptau, și în același timp o altă mașină se apropia din sens opus, claxonând frenetic, când șoferul ei îi văzu îndreptându-se direct în calea lui. Corrie se opinti în frâne și reuși să oprească la câțiva centimetri de cealaltă mașină.

– Aproape că ne-ai omorât pe amândoi! țipă ea furioasă. Dacă îți mai pui vreodată mâinile alea jegoase pe mine, o să…

Ușa se deschise brusc și o mână puternică de bărbat o prinse de încheietură, ridicând-o nemilos de pe scaun. Afară, străinul înalt nu-și slăbi strânsoarea, trăgând-o foarte aproape de corpul lui puternic. Îi putu simți furia când își lăsă capul pe spate pentru a-l privi în ochi.

– Data viitoare când decizi să te cerți cu prietenul, îți sugerez să oprești mai întâi mașina.

Propoziția lui Carrie de scuză i se stinse pe buze când îi întâlni ochii întunecați care dominau un chip puternic, acvilin, cu o bărbie bine conturată ridicată arogant. Când ea nu-i oferi nici un răspuns, o scutură cu atâta violență încât fu cât pe-aci să se agațe de el pentru sprijin. Ei bine, n-ai nimic de spus în apărare?

– Dacă te interesează, spuse Corrie pe un ton ofuscat, nu e prietenul meu. E… era pe cale să se facă de râs, iar eu am încercat să-l opresc și astfel am pierdut controlul mașinii.

– Atunci, nu crezi că ar trebui să fii mai atentă când îți selectezi companionii?

– Nu făcea altceva decât să-mi arate drumul până undeva. Corrie reuși să-și elibereze mâna. Nu s-a întâmplat niciun rău, așa că nu văd

pentru ce faci atâta caz. Făcând un pas înapoi, putea acum să-l vadă mai clar. Înalt, suplu, puternic undeva între treizeci și patruzeci de ani. Arătos într-o accepțiune masculină a cuvântului și dur, precum oțelul, ar fi spus ea judecând după aerul neîndurător din ochii lui verzi și după fermitatea gurii lui mari. Vântul îi răvășise părul negru tăciune așa că el își trecu nerăbdător degetele prin el, cercetându-i în același timp chipul atât de intens, încât începu să se simtă neliniștită.

El ridică din umeri.

– Dacă asta ți-e atitudinea, te las în plata Domnului, deși sfatul meu ar fi să-ți continui drumul singură.

Înainte să poată spune ceva, el îi întorsese spatele și se urca deja înapoi în mașina lui. Până acum nu avusese timp să o facă, dar acum observă că era un Rolls-Royce cenușiu-argintiu. Nici nu era de mirare că fusese enervat! Își imagină ce-ar fi simțit dacă s-ar fi izbit de el cu micul ei Mini roșu.

El dădu înapoi și trecu pe lângă ea fără să-i mai arunce nicio privire. Corrie bănui că și-o scosese cu totul din minte, clasând-o în categoria șoferițelor incompetente.

Spre uimirea ei, când urcă din nou în mașina ei, flăcăul dispăruse. Nu-l văzuse plecând, dar în timpul cât se certase cu șoferul Rolls-ului orice s-ar fi putut întâmpla. Avusese acest efect asupra ei. Bărbatul avea un soi de magnetism care ar fi atras atenția oricui.

Oricum, era o ușurare să te gândești că nu va mai trebui să suporte manierele obraznice ale băiatului, dar pe de altă parte nu avea nicio idee unde să-și continue căutările. Pe lângă asta, era neliniștită de felul în care băiatul vorbise de mama ei. Refuză să zăbovească prea mult asupra acestor gânduri.

Merse mai departe dar cu cât înainta mai mult, cu atât mai izolate deveneau împrejurimile. Trecu prin mai multe sătulețe, dar nimeni nu auzise de Zelah Cunningham și Corrie începu să creadă că drumul ei se va dovedi în cele din urmă zadarnic. Nu avea de gând să se

întoarcă și să întrebe din nou așa că merse mai departe, din ce în ce mai frustrată pe măsură ce ziua avansa.

Comitatul Wicklow era descris în broșura ei drept Grădina Irlandei, și nu era greu deloc să-ți dai seama de ce, cu un peisaj atât de izbitor. Culmile de granit se încruntau spre ea, iar văile adânci îi ofereau o umbră binevenită, însă nu prea avea chef să aprecieze zona, nerăbdătoare să ajungă la finalul călătoriei. Pe la jumătatea amiezii decise că ar fi mai bine să găsească un loc în care să înnopteze, dar mai întâi trimise vederea asupra căreia Anne insistase, și prin care îi anunța că a ajuns cu bine.

Găsi fără nicio dificultate o cameră de închiriat la o cabană cu vedere către un lac și simți într-adevăr că ar putea petrece câteva zile aici, în liniștea locului. Dar cum nu-și putea permite să irosească timpul pentru micile ei plăceri, a doua zi în zori era din nou pe drum.

Acum scotoci zona sistematic, ajutându-se de hartă pentru a fi sigură că nu-i scapă nicio așezare, convinsă că locul spre care o ducea băiatul nu putea fi atât de departe.

La amiază era deja extenuată. Își parcă mașina lângă o plajă de nisip și se așeză pe parapetul scund. Se simțea singură, alergând după cineva care nu era de fapt nimic mai mult decât un simplu nume. Își dorea acum să-l fi lăsat pe John s-o însoțească, cel puțin pentru a alunga monotonia propriei ei companii.

La început nu observă grupul de tineri care veniseră pe plajă și jucau o partidă de baseball. Nu până ce mingea zbură în direcția ei urmărită imediat de unul dintre ei, când îi observă în cele din urmă.

– Salut, strigă el. Pari prea singură. Vrei să ni te alături?

Corrie scuturâ din cap. Părea un băiat destul de drăguț, mult diferit de tânărul nesuferit care se oferise să-i arate drumul ieri. Avea un păr curat și o prospețime atrăgătoare dar ea nu avea niciun chef de jocuri.

– Hai, îndrăznește, insistă el. Mai târziu o să facem un grătar.

O să ne distrăm.

Din nou, ea refuză.

– Nu, mulțumesc. Caut o femeie pe nume Zelah Cunningham. Ai auzit vreodată de ea?

– Îmi pare rău, dar poate știe careva dintre ceilalți. Îi întinse mâna. Hai să-i întrebăm.

Cât pe ce să refuze a treia oară, îi apăru în minte imaginea bărbatului din Rolls. Părea că se încruntă spre ea cu dezaprobare, iar asta o făcu să-și schimbe răspunsul.

– În regulă, vin, spuse ea întinzându-i mâna și permițându-i să o ridice de pe zid.

Se îndreptară spre ceilalți, care îi strigau băiatului să se grăbească cu mingea. El nu făcu nicio încercare să-i dea drumul la mână, iar ea nu opuse nicio rezistență. Petrecuse două zile din cale afară de singură și își cam plângea de milă.

Într-adevăr, se îndoia de sarcina pe care și-o luase asupra sa și se hotărî ca dacă până mâine dimineață tot nu va da de niciun fir care s-o conducă la mama sa, o să se întoarcă acasă și o să uite toată povestea.

– Cum te cheamă? întrebă băiatul în timp ce se apropiau de grup.

– Corrie, răspunse ea binevoitoare.

– Iar eu sunt Neil.

O prezentă și celorlalți, care părură cu toții încântați s-o primească în mijlocul lor, și pentru următoarea oră și mai bine Corrie jucă un joc amuzant, reușind să uite pentru o vreme motivul pentru care era acolo.

Mai târziu, ajută la strânsul lemnelor, aduse apă și pregăti focul pentru friptură. Nu-și mai aducea aminte de când nu se mai distrase așa de bine. Îndată ce se lăsă întunericul, au aprins focul și au gătit cârnați și fripturi udând totul cu vin, din care se pare că aveau rezerve inepuizabile.

După aceea, unul dintre băieți apăru cu o chitară și începură să cânte așezați roată în jurul focului. Cumva, Corrie nu era sigură cum se întâmplase, grupul se despărțise pe cupluri și ea se trezi lângă Neil, puțin mai departe de ceilalți, cu brațul lui ferm în jurul umerilor ei.

Când o sărută, Corrie îi permise, părându-i-se un gest politicos pentru felul în care o primiseră la petrecerea lor, dar când săruturile lui deveniră mai posesive și o trase jos pe nisip cu un picior peste trupul ei astfel încât să nu se poată mișca, Corrie începu să se înfurie.

La urma urmelor, nu era cu nimic diferit de oricare alt băiat pe care-l întâlnise. Părul ei blond era de vină – toți aveau impresia că e o partidă ușoară. Ei bine, nu era – iar când mâinile lui începură să-i umble pe corp, îl imploră să se oprească. El râse, iar ea îi simți alcoolul din respirație, motivul acestei bravade. O scurtă privire aruncată în lungul plajei îi dezvălui că toată lumea avea aceeași idee, singura diferență fiind că celelalte fete nu opuneau rezistență. Probabil că fusese de la bun început intenția lor să transforme întreaga poveste într-o orgie, doar că ea fusese prea proastă ca să-și dea seama.

Când deveni clar că Neil nu ținea cont de opunerea ei, urmă singura cale ce îi mai rămăsese și îl mușcă de buză suficient de tare ca să-i simtă gustul sărat al sângelui în gură.

Cu un geamăt înăbușit, el îi dădu drumul.

– Tigroaico! exclamă el tare, dar Corrie nu mai asculta, fiind prea ocupată să se ridice în picioare și s-o ia la fugă. De două ori căzu, dar se ridică scuipând nisip. Când își dădu seama că și-a uitat pantofii se opri pentru a privi în urmă, dar Neil era chiar în spatele ei așa că nu-i rămânea decât să se descurce fără ei.

Fără să se uite pe unde pășește, Carrie o luă din nou la fugă, țipând după ajutor în timp ce se îndrepta către o siluetă ce venea în direcția ei. Două brațe puternice o prinseră și-i ținură echilibrul, în timp ce o voce amuzată începu o propoziție.

– Hei, încotro te…tonul se schimbă apoi abrupt când văzu cine era fata. Dumnezeule mare, din nou tu! Iar ai probleme cu băieții?

Luna îi lumină chipul suficient pentru ca Corrie să-l privească adânc în ochi.

– Și dacă am, ce? răspunse ea cu țâfnă. Nu e treaba ta!

– Prea adevărat că nu. Îi dădu drumul uitându-se gânditor în lungul plajei, către focul în care cărbunii muribunzi străluceau ca niște ochi roșii furioși, degajând doar atâta lumină cât să poți vedea cuplurile îmbrățișate pe nisip.

– Ăsta e genul de distracție pe care îl preferi? o întrebă el abrupt.

– Dacă ar fi așa, aș mai fugi? Corrie privi țintă în sus, spre bărbatul care pentru a doua oară apăruse în cel mai nepotrivit moment.

– Atunci, de ce te-ai mai implicat de la bun început? Și nu încerca să-mi spui că nu știi în ce gen de petrecere te-ai implicat.

Corrie clătină din cap știind că el o să creadă doar ce-o să vrea el, orice ar spune ea.

– Poți să crezi ce vrei, pentru mine nu contează.

– Unde-ți sunt pantofii ? întrebă el brusc.

– Înapoi acolo, dar nu contează, mai am alții în mașină.

– Ești în vacanță? întrebă el din nou.

– Într-un fel, admise ea.

– Atunci, dacă aș fi în locul tău, aș avea grijă ce prieteni îmi aleg. O fată care arată ca tine, o caută cu lumânarea.

– Mulțumesc pentru avertisment. Am să plec acum, înainte de a te conforma modelului sexului tău. Își ridică bărbia sfidătoare. Corrie se depărtă de el cu toată demnitatea de care mai era în stare. Mersul în picioarele goale era dificil, dar în mod deliberat rămase întoarsă cu spatele, deși era curioasă să vadă efectul pe care vorbele ei îl produseseră.

Știa că el nu va aprecia insinuările ei, dar a meritat-o. Era arogant și flegmatic, iar ea îl ura.

În cele câteva minute necesare pentru a ajunge la mașină, Corrie încercă să și-l scoată din minte, dar era dificil căci, cu o persistență alarmantă, gândurile i se întorceau la el.

Deși cele două întâlniri pe care le avuseseră au fost scurte, avea o imagine clară a lui – corpul puternic, musculos, ascuns în spatele unor haine superb croite și ochii aceia iscoditori cărora nu le scăpa nimic, încadrați de gene lungi, exagerat de lungi pentru un bărbat.

Încă mai simțea locul în care mâinile lui o ținuseră de brațe și se frecă de parcă ar fi încercat să șteargă durerea. Pentru moment, incidentul de pe plajă era uitat. Bărbatul ăsta, străinul ăsta înalt și chipeș împinsese restul evenimentelor în fundal. De ce avea efectul ăsta asupra ei, nu era sigură, iar ea se enervă că îi permitea să-l aibă.

Corrie parcursese câteva sute de metri de-a lungul țărmului până când oribilul adevăr fu evident. Mașina ei dispăruse! Cu disperare, se uită în ambele direcții. Poate că era în alt loc? Dar nu, ăsta era locul în care o lăsase, era absolut convinsă.

Se plimba în sus și în jos aproape plângând de supărare când o voce familiară se auzi la câțiva pași.

– Sunt ai tăi, presupun. Străinul arogant îi întinse pantofii.

Abia când fu la distanța de la care îi putu înmâna pantofii, el îi observă suferința.

– Acum, ce mai e? întrebă el nerăbdător. Încă mai plângi din cauza escapadei tale prostești?

Corrie se aplecă și se încălță, prea supărată să-i mai mulțumească pentru că i-a recuperat.

– Cineva mi-a furat mașina.

O sprânceană groasă, întunecată, se ridică întrebător.

– Ești sigură? întrebă el sardonic. Ai băut, deci, s-ar putea să te înșeli.

– Și m-aș înșela și mai tare dacă aș crede că îți pare rău pentru mine, răbufni ea. Bineînțeles că știu unde am parcat.

N-am băut chiar atât de mult.

– Ai și încuiat-o?

Când era gata să-l întrebe drept ce fel de tolomacă o lua, îngrozitorul adevăr o izbi pe Corrie cu forța unei lovituri. Clătină din cap nefericită.

– Nu cred că am făcut-o. Am stat aici pe zid. N-aveam de gând să mă îndepărtez.

– Presupun că ai lăsat și cheile în contact? întrebă el tărăgănat.

Era clar că o considera o proastă și Corrie știa că merită.

– Da, spuse ea cu o voce mică și subțire. Aveam înăuntru și geanta și valiza. Au dispărut toate. Acum, ce mă fac?

Capitolul 2

Preț de câteva secunde lungi între ei se așternu tăcerea. În viața ei Corrie nu mai simțise atâta durere, sau atâta rușine, și judecând după expresia de pe chipul companionului ei, gândurile lui urmăreau în linii mari același model.

– Niciodată nu mi-am imaginat că cineva poate fi atât de prost, spuse el în cele din urmă. În mod sigur, bancurile cu blonde sunt bazate pe fapte reale.

– Nu e vina mea, spuse Corrie îmbufantă. Dacă băiatul ăla nu m-ar fi invitat la petrecere, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

– Deci, o ironiză el, e vina băiatului că ți-ai lăsat mașina descuiată, cu banii și cheile înăuntru. Absolut uimitor!

În disperare de cauză, îi întoarse spatele.

– Trebuia să-mi dau sema că n-o să înțelegi. Mulțumesc că mi-ai găsit pantofii și la revedere. Se îndepărtă, încercând cu disperare să decidă ce trebuie să facă în continuare. Poliția ar fi cea mai bună alegere, dar unde în locul ăsta uitat de Dumnezeu ar găsi o secție de poliție? Nu-și aducea aminte să fi văzut vreuna de când ajunsese în Irlanda. Pașii lui în spate o făcură să mărească pasul. El ar fi fost ultima persoană căruia să-i ceară ajutorul.

– Unde stai? Vocea lui venea de undeva peste umărul ei.

Poate te pot ajuta?

O ofertă surprinzătoare venind din partea lui, dar Corrie nu-și încetini mersul.

– Mă…plimb prin zonă.

Îi auzi oftatul exasperat.

– Apără-mă de femeile fără minte! O ajunse din urmă, dar nu făcu nicio încercare să-i iasă în față. Vrei să spui că n-ai unde să te duci astă-seară? Ce prostie mai e și asta?

Ce ar mai fi putut spune? Deja o privea ca pe o iresponsabilă, așa că n-ar fi avut niciun rost să încerce să se apere. Știa că nu mai făcuse în viața ei o prostie la fel de mare, dar el nu știa asta, și era clar că o lua drept una din acele femei care trec prin viață cu o atitudine de genul "nici că mi-ar păsa vreun pic", provocând haos pe oriunde trec.

Așa că păstră o tăcere încăpățânată, mergând alături de el, foarte conștientă de statura lui și dorindu-și să mai aibă și ea câțiva centimetri, ca să nu se mai simtă atât de pitică în prezența lui.

Cum se încăpățână să nu răspundă, el zise:

– Pot să ghicesc ce pui la cale. Genul tău sunteți toate la fel. Ce fel de bărbat sperai să găsești?

Fără să se mai gândească Corrie își aruncă brațul într-un arc, intenționând să-l plesnească pentru insultă, dar el fu mai rapid și, anticipând mișcarea, îi prinse mâna. Cu mâna blocată la spate, era acum prizonieră.

Din nou, ca și ieri, îi simți puterea și un fior necunoscut îi străbătu întreg corpul. Ceva la bărbatul ăsta era periculos de atrăgător și preț de o secundă, se întrebă cum ar fi dacă ar săruta-o.

Apoi momentul trecu, iar ea se lupta pentru a-și elibera mâna.

– Am venit aici să caut pe cineva, dar în niciun caz un tip. În caz că te interesează, am deja un prieten.

– Și de ce oare te lasă să bântui așa prin Irlanda, de capul tău? Nu are o părere prea bună despre tine. Vreau să spun – o cântări din cap

până în picioare cu o insolență care o făcu pe Corrie să pufnească furios — o fată ca tine este o invitație deschisă.

– Ce vrei să spui cu "o fată ca mine"? se repezi ea furioasă.

– O blondă vopsită. De ce ar face-o o fată dacă nu pentru a atrage atenția asupra ei?

– Asta e culoarea mea naturală, se apără ea cu îndârjire, aruncându-și capul pe spate astfel ca părul să-i joace peste umeri în întrega lui lungime platinată. Fusese de multe ori întrebată dacă se vopsește, dar niciodată cu grosolănia cu care o făcea acum bărbatul acesta. Și vrei, te rog, să-mi dai drumul la mână, pentru că mă doare?

O întoarse cu fața spre el, privind adânc în ochii ei cu chipul împietrit într-o mască fără nicio expresie, astfel că ea nu avea nicio idee despre ce-i trece prin cap. Apoi îi dădu drumul, cu o brutalitate care aproape o dădu pe spate.

– Întrebarea rămâne în picioare, unde ai de gând să dormi la noapte?

– Nu-ți face griji în privința mea, se răți Corrie. O să găsesc eu un loc. Nu te deranja prea tare din cauza mea.

– Fii pe pace, n-aș fi avut de gând, dar am totuși o conștiință și n-aș dormi liniștit știind că frumoasa ta persoană bântuie străzile Irlandei de una singură.

– Atunci ce-ai sugera, să vin acasă cu tine?

– Nu prea văd altă alternativă.

Vocea lui era neașteptat de blândă și Corrie se holbă la el consternată.

– Sper că nu vorbești serios?

– Ba, din nefericire, da. Ai vreo idee mai bună?

Privirile li se întâlniră preț de câteva clipe, a lui Corrie gânditoare, a lui rece și distantă. În mod sigur, nu-i făcea oferta asta din bunătatea inimii, se gândi ea. Din milă poate, sau dispreț pentru prostia ei, dar în niciun caz pentru că ar fi fost în vreun fel atras de ea.

Din punctul ăsta de vedere, avea să fie în siguranță.

– Așa cum spuneai și tu, nu prea am de ales, dar asta nu înseamnă că îmi place ideea. Gândul că ar putea fi obligată în vreun fel era tot atât de revoltător pentru ea, cum era pentru el ideea ca ea să stea în casa lui.

– Deci, suntem doi în situația asta, dar acum că ne-am decis asupra a ceea ce trebuie făcut, nu prea ar mai avea sens să stăm la taclale. Hawksmoor este la aproape trei kilometri de aici. Crezi că poți să mergi atât?

Corrie se încruntă.

– Nu știu cam ce idee ai despre mine, domnule cum-te-o-chema, dar pot să te asigur că am o pereche de picioare în stare perfectă de funcționare, iar mersul pe jos este una dintre plăcerile mele.

– Bun. Sunt fericit să aud asta. Spunând acestea, porni la drum lăsând-o pe Corrie să-l urmeze. Era obligată să fugă pentru a ține ritmul cu pașii lui mari și abia după câteva sute de metri el păru să observe asta. Încetini și ea putu să-și mai tragă răsuflarea, dar el nu spuse nimic. Atitudinea lui era de nerăbdare controlată. Reușea foarte bine să-i arate că nu-i plăcea deloc ceea ce se întâmpla și doar din responsabilitate morală făcea asta.

Cât despre ea, nu era deloc în situația de a refuza. Fără bani și fără mijloc de transport, era într-o situație foarte periculoasă, așa că, pentru moment, era mai bine să-i ignore maliționzitatea și să-i accepte ajutorul, oricât i-ar fi plăcut să-i spună să se ducă naibii.

Corrie vorbise serios când afirmase că îi place să meargă pe jos, dar ceea ce nu știa atunci era că cei trei kilometri erau mai mult la deal, iar șoseaua din ce în ce mai îngustă până când nu mai rămase decât o singură bandă. O dată sau de două ori se împiedică, dar tovarășul ei nu păru să observe, înaintând hotărât, cu mâinile adânc înfipte în buzunarele pantalonilor, neobosindu-se nici măcar să vorbească, de parcă ar fi uitat cu totul de prezența ei.

– Nu era nevoie să faci asta, îndrăzni ea. Trebuie să mai fi fost vreun alt loc spre care m-ai fi putut îndruma ca să nu te mai deranjez pe tine.

– Dacă ar fi fost, ți l-aș fi sugerat. Păstrează-ți suflul pentru restul drumului, fiindcă o să ai nevoie.

Ea ridică din umeri și își continuă marșul. Cuvântul Hawksmoor o intriga. Suna ca un loc dezolant, iar ea se întrebă dacă era numele casei lui sau poate al unui sat. O să afle curând, fără nicio îndoială, dar între timp își închipuia tot felul de imagini despre genul de loc care ar putea fi. De la un conac negru, uriaș, ridicat într-o izolare voită, până la un roi de căsuțe mici cuibărite la poalele unui deal.

După un timp, nu mai avea putere nici măcar să gândească; drumul șerpuia numai la deal, iar ea își simțea picioarele atât de obosite încât nu credea că o să mai ajungă.

De cealaltă parte, străinul nu încetinise deloc ritmul, conturul întunecat al siluetei sale dispărând adesea după copacii ce străjuiau din ce în ce mai des calea. Drumul se îngustase acum la o simplă potecă, iar ea își dădu seama că trebuia să mai existe și un alt drum spre casa asta, pentru că pe acesta pe care erau acum, n-ar fi încăput o mașină.

Când ieșiră brusc într-un luminiș, Corrie se opri. Lumina palidă a lunii se revărsa asupra unei case care la prima vedere nu se deosebea prea tare de o ruină și preț de câteva clipe de groază se întrebă unde o adusese, și în ce încurcătură se mai băgase de data asta.

Când se apropie mai mult, putu să vadă schele de-a lungul zidurilor și grămezi de cărămizi precum și movile de nisip și pietriș.

– Aici locuiești tu? întrebă ea grăbindu-se să-l prindă din urmă.

La o inspecție și mai atentă văzu că lipsea și o parte din acoperiș, iar ea simți impulsul să o ia la sănătoasa. Era clar o glumă. El n-ar fi avut cum să trăiască aici, nu în clădirea asta dărăpănată de piatră. Se vedea că fusese cândva frumoasă, o casă uriașă care probabil

adăpostise o familie numeroasă, dar probabil că fusese nelocuită mulți ani, dacă ajunsese în halul ăsta.

– Ai dubii? El se opri și privi în jos spre chipul ei palid în lumina lunii. Ea nu avea nicio idee că arăta ca o umbră incoloră și fragilă, părul și rochia ei pierzându-și chiar și puțina culoare pe care o aveau. Străinul, pe de altă parte, îmbrăcat tot în negru, era o siluetă opacă aproape amenințătoare, iar ea se înfioră când ridică privirea spre el, singure detaliile sculptate ale chipului său fiind clar vizibile.

– Pare... goală, spuse ea cu o voce fragilă. Ești sigur că se poate locui în ea?

– Calul de dar nu se caută de dinți, spuse el. Dacă vrei un acoperiș deasupra capului, va trebui să te descurci cu ăsta.

Un acoperiș deasupra capului! Jumătate de acoperiș ar fi trebuit să spună. Tot ceea ce putea spera ar fi fost ca interiorul să fie într-o stare mai bună. Nu înțelegea însă de ce trăia într-un loc ca ăsta și în același timp avea un Rolls-Royce nou-nouț. Nu prea avea niciun sens.

Inima ei bătea cu putere când îl urmă pe ultimii metri, de-a lungul unei alei pavate cu dale de piatră.

El deschise o ușă mare de lemn, iar ea îl urmă bâjbâind de-a lungul unui coridor îngust, dorind să întindă mâna și să-l atingă pe bărbatul care deschidea drumul, pentru a-l folosi ca pe un ghid, dar știind că s-ar scutura imediat ar încerca asta.

Când se opri, aproape că se izbi de el, dar în clipa următoare el deschisese o ușă, aprinzând în același timp o lumină ale cărei raze galbene umplură coridorul.

Se întoarse când ea intră în cameră. Pentru prima dată în noaptea aceea, îi văzu clar chipul și aproape că își dori să fie din nou întuneric. Cel puțin atunci nu ar mai fi atât de conștientă de asprimea buzelor lui sau de duritatea ochilor lui întunecați care o priveau de sus. O făcea să se simtă ca și cum ar fi fost o cerșetoare pe care o adunase de pe stradă.

– Îți sunt recunoscătoare pentru ceea ce faci pentru mine, spuse ea ezitant. O să-ți plătesc de îndată ce o să pot.

Neclintiți, ochii lui de oțel o fixau fără să clipească.

– Poți să lucrezi, pentru găzduire.

Vocea lui era la fel de dură ca și ochii.

– Ne e greu să găsim personal când casa e în situația asta. Și poți să începi punând ibricul pe foc să-mi faci o cafea. O să mă întorc imediat.

Dispăru printr-o altă ușă și Corrie privi în urma lui, întrebându-se câteva secunde mai târziu de ce nu i-a răspuns nimic. De ce l-a lăsat să-i dea ordine fără să-i atragă atenția că nu acela era motivul pentru care venise și dacă dorea o cafea putea să și-o facă singur. "Noi" spusese el. Era oare însurat? Dacă da, femeia fusese probabil o nechibzuită să se încurce cu o astfel de persoană.

Oftând, se uită în jurul ei. Bucătăria era surprinzător de ordonată. Pereții de piatră erau văruiți în alb, iar dulapurile și rastelurile din lemn natural erau evident noi. Exista chiar și o mașină de spălat vase, un uscător precum și o combină frigorifică. Și totuși, nu reușise să găsească pe cineva să lucreze pentru el! Era deci vina lui, decise ea, și nu o problemă de condiții de lucru. De vină era aerul lui copleșitor de superioritate. Oricine ar fi avut de obiectat dacă i s-ar fi tot ordonat în sus și în jos, în felul cum o făcea el. Nici gând de un "te rog" sau "mulțumesc", doar "Fă-mi o cafea". Probabil că îi cerea dragoste soției lui cam în aceeași manieră.

Corrie se consuma nervos gândindu-se la asta și era încă în locul în care o lăsase când se întoarse. El se încruntă.

– Mai ești și incapabilă, nu numai incredibil de stupidă?

Ea își ridică bărbia cu un gest sfidător.

– Nu văd de ce ți-ai permite să-mi comanzi ce să fac. Dacă vrei o cafea, de ce nu ți-o faci singur? Iar dacă o să-mi arăți unde o să dorm, n-o să-ți stau în drum.

Ochii lui se îngustară și din nări părea că-i țâșnesc flăcări. Străbătu bucătăria și deschise larg ușa.

– Cerul îți poate servi foarte bine de acoperiș, iar iarba de pat. Îți doresc noapte bună, domnișoară.

Corrie făcu un pas înainte, apoi se opri. Ar fi fost o prostie să refuze șansa unui pat confortabil doar pentru că se simțise insultată. Pe lângă asta și ei i-ar fi prins bine o băutură. Drumul lung făcându-i sete.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el spuse.

– Dacă te-ai răzgândit cumva, ibricul e acolo!

Reținându-și un răspuns furios, Corrie se îndreptă în direcția respectivă. Puse ibricul sub robinet. Apa curgea cu întreruperi, dar în cele din urmă ibricul se umplu, și ea se îndreptă spre aragaz, conștientă în tot acest timp că el o urmărește. Încercând să-i ignore privirea intensă, scoase cestile și farfurioarele din dulap, găsi lângă ele cutiile de zahăr și cafea, iar laptele îl luă din frigider.

– Pune trei, spuse el în timp ce ea turna cafeaua în doar două cești.

Corrie se supuse dar păstră tăcerea, ceea ce era destul de ușor, atâta vreme cât era ocupată, dar după ce aranjamentul a fost gata, și nu mai era nimic de făcut decât să aștepte apa să fiarbă, deveni stânjenitor să stea acolo știind că el încă nu și-a luat ochii de pe chipul tău.

– Cum te numești? Întrebă el în cele din urmă, iar vocea lui gravă reverberă în tăcerea de până atunci atât de brusc, încât o făcu să tresară.

– Corrie Maitland, spuse ea sobru. Tu?

– Courtney, Damon Courtney, veni răspunsul. Ai spus că ești într-un fel de vacanță. Ce înseamnă asta?

– Nu văd cum ar putea fi treaba ta, începu ea aprins, când își dădu seama că vorbea cu cineva care ar putea s-o ajute. El părea genul de om care cunoaște multă lume. Dar dacă chiar te interesează, caut pe

cineva. Poate o cunoști? Are un nume cam neobișnuit, Zelah Cunningham, poate îți spune ceva?

Liniile aspre de pe chipul lui se adânciră.

– Oh da, spuse el, îl cunosc. Vocea lui era înspăimântător de rece, dar Corrie nu era conștientă de asta. Găsise în cele din urmă pe cineva care o cunoștea pe mama ei. Și dacă i-ar fi dat prin cap să întrebe de prima dată când se întâlniseră, ar fi scutit-o de atâtea necazuri.

– Dar îți pierzi timpul, nu mai e de mult în Irlanda și mă îndoiesc că se va întoarce. Ce treabă aveai cu ea?

Corrie se bosumflă. Speranțele ei care crescuseră atât de repede se sparseră ca un balon.

– Nu mai contează, spuse ea obosită...acum că e plecată. Apoi urmă, cu un licăr de speranță. Ai cumva idee unde s-a dus?

– Zelah nu stă niciodată prea mult într-un singur loc, lucru de care ți-ai da seama dacă ai ști cât de cât ceva despre ea. Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce o cauți?

Ea ridică din umeri.

– Nu e important.

– Ba trebuie să fie, insistă el, dacă te-a adus până aici. De unde vii, din Anglia? El continuă când ea aprobă din cap. Părerea mea e că sunteți rude.

– Ce te face să spui asta? Se grăbi Corrie să-l întrebe.

– Eu cred că știi deja, spuse el, dar prefer să nu mai discut despre ea, dacă nu te superi. Găsesc subiectul neplăcut.

Corrie se gândi o clipă, dar odată curiozitatea stârnită, întrebă:

– Ai cunoscut-o personal?

Nu numai felul în care o spusese, și în care îi străluciseră ochii, cât și felul în care i se subțiaseră buzele, o făcură pe Corrie conștientă de faptul că Zelah nu era o femeie pe care el să o placă. Fusese vreodată ceva între ei? Probabil că amândoi erau cam de aceeași vârstă. Ce coincidență, să dea peste cineva care chiar o cunoscuse!

– Cum era? întrebă ea, nerăbdătoare, înainte să-și dea seama ce face. El pufni batjocoritor.

– Ca toate femeile, pusă pe apucat. Fierbe apa.

În timp ce făcea cafeaua, Corrie își dădu seama că subiectul era închis, dar numai pentru moment, pentru că nu avea nicio intenție să părăsească acestă casă fără să afle tot ce se putea afla despre femeia care era mama ei.

S-ar putea să n-o placă, iar asta durea; ceea ce el spusese, îi cam șifonase imaginea ideală pe care și-o formase. Dar una peste alta, Zelah era sânge din sângele ei, iar el oricum s-ar putea să aibă o problemă cu femeile. Cel puțin așa îi părea ei.

El luă a treia ceașcă împreună cu farfurioara și ieși din cameră, însă se întoarse după câteva momente. Corrie se așezase la masă, în centrul bucătăriei, și se aștepta ca și el să facă la fel, în schimb, el își luă ceașca și se sprijini cu spatele de ușă, privind-o din nou în stilul lui deconcertant.

– Dacă îți faci griji cum o să ajungi acasă fără niciun ban, o să mergi cu mine cu avionul. Trebuia să merg până acolo mai târziu în cursul săptămânii, dar pot la fel de bine să o fac și mâine.

Lui Corrie nu-i plăcea felul în care el punea stăpânire pe situație, deși în felul lui, chiar o ajuta.

– Cum rămâne cu mașina mea? Nu pot să plec fără să fac ceva în direcția asta.

– Las-o în seama mea, spuse el. Dacă apare, o să ți-o trimit cu vaporul.

– Ce drăguț din partea ta, i-o întoarse Corrie sarcastic. Orice numai ca să scapi de mine. De ce te temi? Crezi că dacă mai rămân în zonă o să-ți apar din nou la ușă, ca poștașul? Nimic de genul ăsta, spuse el îmbufnat, dar de ce ai mai rămâne acum că cercetările tale au eșuat? Eu credeam că n-o să-ți scape ocazia unui drum gratis până acasă. Nu mulți oameni în situația ta ar fi atât de norocoși.

– N-o să mă îmbăt cu apă rece că o faci din bunătate!

– Nici nu o fac, spuse el serios. Dar nu cred că ai altă alegere. Ori îmi accepți ajutorul, ori suporți consecințele. Chiar dacă o să-ți găsești mașina, mă îndoiesc că poșeta ta va mai fi înăuntru, și atunci ce o să mai faci?

– Pot să le dau un telefon părinților, să-i rog să-mi transfere niște bani din contul meu.

– Mâine e duminică. Chiar dacă banca îți aranjează totul luni, abia marți, cel mai devreme, o să poți face vreo retragere. Deci, sunt cam patru zile în care trebuie să supraviețuiești.

Corrie nu-și dădea seama de ce se mai certase. El avea dreptate, chiar n-ar fi avut niciun rost să rămână aici. Singura ei scuză ar fi fost că era un ținut superb și i-ar fi plăcut să stea câteva zile aici, în vacanță. Era păcat să facă drumul și apoi să se întoarcă fără să fi văzut nimic din insulă. Dar fără bani, ce altceva putea face? Cred că ai dreptate, spuse ea în cele din urmă, punându-și ceașca pe farfurioară.

Aproape ca și cum ar fi așteptat ca ea să termine, se împinse departe de ușă dând din cap într-o manieră extrem de satisfăcută.

– Dacă ești gata, o să-ți arăt unde o să dormi. Nu e nimic extravagant, dar nu ne așteptam să primim vreo vizită.

Scările urcau direct din bucătărie printr-o ușă pe care nu o remarcase până acum. Nu erau luminate, iar Corrie se împiedică în spatele lui în întuneric, tremurând un pic, gândindu-se că întreaga atmosferă a casei era departe de a fi odihnitoare.

Cotiră scurt în capul scărilor, aproape întorcându-se pe loc și Damon Courtney deschise o ușă. Ea îl urmă înăuntru, așteptând ca el să apese pe întrerupător, el spuse:

– Mă tem că aici nu avem lumină.

Până acum, doar camerele principale sunt cablate. Traversă camera și se opri în dreptul ferestrei. Luna încă strălucește. Ar trebui să poți vedea cât să te dezbraci.

Înainte să poată protesta, el dispăruse. Ușa se închise cu un clic definitiv, iar pașii săi răsunară pe treptele goale. Carrie era speriată nu de bărbat, ci de cameră. De unde să știe dacă patul era curat? Îi era greu să vadă ceva, dar dacă praful de pe ferestre putea fi trecut cu vederea, totuși, asta nu spunea mare lucru despre restul camerei.

Se luptă cu cremona și reuși să o deschidă, permițând astfel luminii lunii să pătrundă acum cu claritate. Patul era făcut și părea curat. Poate era nedreaptă cu el? Dar chiar și așa, nu se dezbrăcă, strecurându-se în așternut complet îmbrăcată.

Dat fiind că dormise puțin în cele două nopți trecute, se aștepta să adoarmă imediat, în schimb, se trezi gândindu-se la Damon Courtney. După ostilitatea inițială, o surprinsese oferindu-se s-o ajute, dar acum vedea prea bine de ce. Poate că s-a gândit s-o umilească aducând-o aici. Dacă ar fi știut, ar fi refuzat să vină, dar în ciuda aroganței lui, era ceva la el care o fascina. Nu semăna cu niciun alt bărbat pe care îl întâlnise, și au fost destui, dar până să-l întâlnească pe John nu fusese nimic serios.

Pentru prima dată după mai multe ore, gândurile ei se opriră asupra lui John și găsi amuzant că dispăruse cu totul din gândurile ei.

"Îmi pare rău, John, șopti ea, dacă te-aș fi lăsat să vii cu mine, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat." Va fi surprins să o vadă din nou acasă mâine, surprins și mulțumit. Ea n-ar fi vrut să plece, dar nu-și putea permite să refuze oferta lui Damon Courtney. În timp ce o fura somnul, ultima imagine fu cea a chipului enervant al lui Damon Courtney și nu se putu abține să nu se întrebe încă o dată cum ar fi dacă ar săruta-o, să simtă buzele acelea generos modelate lipite de ale ei, iar brațele-i puternice cuprinzând-o cu pasiune.

Imediat ce-i veniră, izgoni gândurile, simțind un enorm sentiment de vinovăție. Ce o fi în capul ei? Cum putea să-l dezamăgească pe John într-un asemenea mod? Și cu toate astea, chipul lui Damon Courtney continuă s-o urmărească în timp ce adormi.

Capitolul 3

Când se trezi, pentru un moment, Corrie nu-și putu aduce aminte unde era. Se uită la pereții pe care tapetul fusese cândva un roz drăguț cu un model de flori sălbatice, dar care, acum, era pătat cu zone umede-maronii, iar tavanul umflat era de un gri murdar în loc de alb.

În ciuda aerului ponosit, camera în sine era curată. Un covor uzat acoperea o dușumea de lemn, pe o masă cu tăblie de marmură erau un ulcior cu apă și un lighean, iar pe spătarul unui scaun, un prosop era împachetat grijuliu. Însă patul era nou, și așternuturile de asemenea, părând cumva nelalocul lor în camera degradată.

Se spălă pe mâini și pe față, își pieptănă părul cu degetele cât de bine putu, și își netezi rochia de bumbac care, inevitabil, se șifonase. Își dori acum s-o fi dat jos. Dacă ar fi știut cât de încântător de curat era patul, nu ar fi ezitat..

Ceasul ei se oprise, așa că nu avea nici cea mai vagă idee ce oră era, dar, în timp ce cobora scările, auzi mișcare în bucătăria de dedesubt. Cineva era treaz. Era oare Damon Courtney, soția lui, sau probabil amândoi? Dar când deschise ușa nu era niciunul dintre aceștia. Bărbatul care se întoarse să o privească uimit avea în jur de șaizeci de ani, deși putea fi chiar mai bătrân. Avea aceleași trăsături de șoim ca ale lui Damon Courtney, dar ochii lui erau de un albastru

pătrunzător, iar părul său devenise argintiu. Era la fel de înalt și drept ca și Damon, iar Corrie ghici fără nicio greutate că era tatăl lui.

Nu era însă pregătită pentru efectul pe care apariția ei l-a avut asupra lui. Sângele i se scurse din obraji și se rezemă de masă pentru sprijin.

– Cine ești? întrebă el răgușit. Ce cauți aici?

– Îmi pare rău dacă v-am luat prin surprindere, spuse ea. Numele meu este Corrie Maitland. Fiul dumneavoastră... nu v-a povestit? Mașina mea a fost furată noaptea trecută, iar el a fost drăguț să-mi ofere găzduire.

– A... da, spuse vag bătrânul, a spus ceva despre un invitat aici sus. Dar eu, nu știu de ce, îmi imaginam că e un bărbat.

Cel puțin a formulat-o politicos, se gândi Corrie, dacă într-adevăr asta era ceea ce spusese. Invitat! Mai degrabă o ofertă împotriva voinței ei.

– Scuzați-mă dacă mă holbez dar... îmi, îmi amintiți de cineva!

Corrie dădu din cap.

– Zelah? Da, încep să-mi dau seama că semăn un pic cu ea. Îmi pare rău, nu știu cât de bine ați cunoscut-o, dar am înțeles de la fiul dumneavoastră că n-a lăsat o impresie prea bună?

– Nu în ceea ce îl privește pe el, răspunse trist bătrânul. Culoarea îi revenise în obraji și era din nou în perfect control. Îmi cer scuze dacă am părut necivilizat. Presupun că ați dori micul dejun. Eu tocmai urma să-mi prepar o omletă cu șuncă. Cum vă sună?

– Super, încuviință Corrie pe dată. Ieri mâncase doar răcituri și brusc, își dădu seama cât îi era de foame. Vă pot ajuta?

– Ia loc și vorbește cu mine, răspunse el. Nu avem prea des companie feminină în casa asta. Tu ești ca o adiere de primăvară.

Corrie nu se putu abține să nu întrebe.

– Damon e căsătorit?

Tatăl lui pufni.

– E un misogin, în caz că n-ai observat. Să-ți spun drept, sunt surprins că te-a adus aici.

– Tot așa și eu, confirmă Corrie, dar cred că a făcut-o dintr-un simț al obligației morale.

– Ăsta e băiatul meu, fu el de acord și trânti două felii de șuncă într-o tigaie uriașă cu care se îndreptă spre aragaz. Nu-i plac femeile dar, n-ar ezita să ajute pe cineva la nevoie. Zici că ți-au furat mașina, nu? Curat ghinion. Cum s-a întâmplat?

Corrie își mușcă buza.

– De fapt a fost vina mea, pentru că mi-am uitat cheile înăuntru. De obicei nu sunt atât de proastă, dar – ei bine, eram un pic cam obosită și cred că din cauza asta n-am fost prea atentă. Și banii mei erau tot în mașină, nu știu dacă v-a spus Damon.

Tatăl lui scutură din cap.

– Chiar ai necazuri, dar sunt sigur că în cele din urmă totul se va termina cu bine. Îi privi rochia șifonată. Mai sunt niște haine sus. Dacă te-ar interesa. Au fost ale soției mele, dar ar trebui să-ți vină pentru că aveți cam aceeași talie.

– Vă mulțumesc, domnule Courtney. Corrie se îndoia că ar fi pe gustul ei, dar cel puțin ar fi curate. Era perfect conștientă de felul în care arăta. Și mai aveți cumva un pieptene sau o perie pe care s-o pot împrumuta? Cred că arăt îngrozitor!

– N-ai putea arăta niciodată așa, dragul meu copil, și spune-mi Charles, nu ne formalizăm, aici. Ai vrea să te schimbi acum, cât pregătesc micul dejun? Damon e plecat, așa că n-o să fie nimeni să te necăjească. Corrie încuviință, nerăbdătoare.

– Dacă ai vrea doar să-mi arăți pe unde să o iau. Aseară când am ajuns, era întuneric.

– Și întreaga hardughie părea în ruină? Știu, dar o punem pe picioare încetul cu încetul. Mi-e teamă că va trebui să ne ierți dacă nu este cu ceea ce ești obișnuită.

– O, nu e vorba de asta. Corrie n-ar fi vrut să creadă că îi critica. Doar că Damon nu s-a obosit să-mi explice. M-a dus sus în camera aia și eu am crezut...

– Ah, înțeleg, interveni el. Mă miram eu ce-i cu tine apărând pe ușa aceea. Mi-e teamă că fiul meu ți-a jucat o festă. Aia e partea casei care n-a fost restaurată încă. Ținem un pat făcut doar pentru urgențe, dar nu era cazul ca Damon să te instaleze acolo. O să am o discuție cu el când se întoarce.

– Nu faceți asta, se grăbi Corrie să spună. Dacă ar crede că m-am plâns, ei bine, deja nu are o părere prea bună despre mine, iar eu nu țin neapărat să înrăutățesc situația, mai ales dacă mă duce înapoi în Anglia astăzi.

Dintr-un motiv pe care nici chiar ea nu-l înțelegea, nu voia ca părerea lui despre ea să se deprecieze și mai mult.

Charles încuviință, ca și cum ar fi înțeles, deși Corrie era sigură de contrariul. Mută tigaia pentru ca șunca să nu se ardă și se întoarse spre ea.

– Hai cu mine. O să vezi cum va arăta în cele din urmă întreaga casă. E mare păcat că a fost lăsată să decadă, iar eu abia aștept s-o văd în întregime restaurată.

Ieșiră pe ușa pe care plecase Damon cu cafeaua seara trecută. Dădea spre un coridor a cărui podea era îmbrăcată într-o magnifică marmură italiană. La capătul lui, un rând de scări îmbrăcate într-un roșu-închis duceau spre un coridor lung.

– Am ajuns, spuse Charles. Asta a fost garderoba soției mele. Alege ce-ți place. Poți să faci și o baie, dacă vrei. O să găsești tot ce-ți trebuie.

Rămasă singură, Corrie ezită, simțindu-se cumva refractară la gândul de a purta hainele unei femei moarte, dar când deschise dulapul și văzu înșiruirea de rochii superbe, toate temerile ei dispărură. Erau surprinzător de moderne. Aproape genul de haine pe care le-ar fi purtat și ea. Era nedumerită, și singura explicație care îi

veni în minte, era că soția lui trebuie să fi fost mult mai tânără decât el.

Camera de baie era un vis în roz și auriu, iar Corrie ar fi murit pentru o baie lungă cu arome, dar s-a mulțumit cu un duș, spălându-se apoi și pe cap când văzu un foehn.

În jumătate de oră era gata să se întoarcă jos. Rochia pe care o alese era din jerse albastru, care o drapa ușor, punându-i în valoare grația. Se amuzase la ideea de a-și prinde părul într-un coc, dar întotdeauna îi plăcuse când era proaspăt spălat, să-l lase să-i cadă liber pe umeri.

Ochii lui Charles se îngustară privind-o când reveni în bucătărie, dar altfel, nu dădu niciun semn că ar recunoaște rochia.

– Îți mulțumesc, spuse Corrie timid. Mă simt mult mai bine.

Masa era pusă și micul dejun gata. Se așezară și Charles turnă cafeaua

– Povestește-mi despre tine, spuse el. Ce cauți în Irlanda de una singură?

– Sunt în vacanță, spuse ea. Era pe jumătate adevărat, iar ea nu prea voia să-i spună întregul adevăr. Zelah Cunningham nu părea să fie un nume prea apreciat în casa asta, iar ea ar fi putut afla tot ce voia să știe, în drum spre casă, de la Damon. Speram să fac un tur întreg al Irlandei, dar acum, cred că n-o să mai pot. E foarte drăguț din partea fiului dumneavoastră să se ofere să mă ducă înapoi. Altfel, nu știu ce m-aș fi făcut fără niciun ban, și nicio cunoștință.

– Mmm. Charles privea gânditor. De ce ai vrut să pleci în vacanță singură? Nu ai familie, sau prieteni care să fi venit cu tine? Îmi pare ciudat ca o fată așa drăguță ca tine, să prefere să stea de una singură.

– A fost alegerea mea, spuse Corrie. John, logodnicul meu, ar fi vrut să vină, dar nu l-am lăsat eu, iar părinții mei – ei bine, știau că vreau să fiu singură.

– O ultimă escapadă înaintea căsătoriei, nu-i așa? râse el.

– Ceva de genul ăsta, consimți ea.

– Și cam ce fel de muncă ai? Ești model? Ai exact....Căută cuvântul potrivit, încercând să se exprime cu mâinile.

Corrie râse.

– Lucrez într-un birou – dactilografiez, îndosariez, pe scurt fac tot ceea ce trebuie făcut. Știi despre ce vorbesc.

– Într-adevăr. Părea entuziasmat. Și îți place ce faci? Vreau să spun, o să-ți pară rău să pleci, când o să te măriți?

Corrie își tăie o felie subțire de șuncă și o mestecă gânditoare, înainte de a-i da un răspuns. Căsătorită cu John! Era ciudat, dar acum toate astea îi păreau atât de îndepărtate, deși trecuseră doar trei zile de când venise în Irlanda. Îi părea o viață de om. Probabil ar fi trebuit să fie nerăbdătoare să se întoarcă, dar când se uită la bărbatul din fața ei, văzu în locul lui o versiune mai tânără, cu un păr negru, bogat și buze neîndurătoare. Iar ea a știut că vroia să rămână ceva mai multă vreme. După modul în care se purtase cu ea, era ridicol, dar era ceva în legătură cu el, o fascinație fatală care o atrăgea ca pe o molie spre lumină, și voia să afle mai multe despre acest bărbat care o adusese în casa sa în miezul nopții.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, o înghionti blând Charles. Îți jur că te uiți fix la mine de cinci minute bune.

– Îmi pare rău, râse ea. M-ai pus pe gânduri. Nu, nu cred că o să mă deranjeze să renunț la slujbă. Îmi place să lucrez, bineînțeles, doar că nu cred că sunt o femeie de carieră.

Din nou, el căzu pe gânduri.

– Văd că nu porți inel. Nu e nimic sigur, între tine și tânărul tău logodnic?

– Am căzut de acord că ar fi o risipă de bani, admise ea. Mai degrabă o să-i strângem pentru casă. De fapt, fusese sugestia lui John, dar pe ea nu păruse s-o deranjeze. Se întrebă de ce-i punea Charles toate întrebările astea, nu că ar fi deranjat-o, chiar îi plăcea să discute

cu el. Era un domn fermecător, și în mod sigur avea o fire mult mai plăcută decât cea a fiului său. Dar următoarea întrebare o luă pe nepregătite.

– Ce-ai zice să lucrezi pentru mine? Zâmbi la vederea consternării de pe chipul ei, continuând. Dă-mi voie să-ți explic. Încerc să scriu istoria acestui conac. Este al familiei noastre de sute de ani, dar Damon și cu mine n-am știut nimic despre el până acum câțiva ani, când am aflat că am moștenit Hawksmoor. Pe vremea aceea locuiam în Anglia și nici măcar nu știam că avem străbuni irlandezi. Dacă ești de acord să mă ajuți, o să afli întreaga poveste. E absolut fascinantă.

– Și ce ar trebui să fac? întrebă Corrie, încă uluită.

– Toată hârțogăraia, spuse el. Când vine vorba de asta, sunt neajutorat. Cercetările mele sunt o harababură, dar dacă le-ai putea organiza cumva și să dactilografiezi datele de până acum, ar fi un ajutor nemaipomenit. Sunt sigur că vei fi imediat fascinată de ele, în aceeași măsură ca mine.

Era atât de entuziast, încât Corrie se emoționă fără voia ei.

– O să te ajut, spuse ea într-o decizie de moment. Îmi place ideea. Îți mulțumesc foarte mult, Charles.

Dumnezeu știe ce vor spune cei de acasă când o să afle, iar ea nu voia să recunoască, nici față de ea însăși, că atracția era probabil fiul, nu tatăl. Dar când el se aplecă peste masă pentru a o săruta pe frunte, nu se putu abține să-și ridice capul pentru a-i întoarce sărutul. Chiar era un scump.

Dacă ar fi putut alege un moment pentru întoarcerea lui Damon, cu siguranță n-ar fi fost acela. Ușa se deschise exact în momentul în care îl săruta pe tatăl lui, iar Damon, care zâmbea la intrarea în bucătărie, se opri, și chipul i se schimonosi brusc. Pentru o clipă, părea că nu-i vine să-și creadă ochilor, sprâncenele-i groase se împreunară într-o încruntare dură, iar freamătul maxilarului său îi spuse lui Corrie cât de nervos era.

Cu o mișcare violentă, trânti ușa și bubuitul reverberă în cameră.

Cu o ușoară surpriză, tatăl său ridică privirea spre el, dar cel care vorbi primul, fu Damon.

– Bună dimineața, tată. Văd că tu și domnișoara Maitland vă cunoașteți deja bine. Nu m-aș fi gândit că își va folosi farmecele cu tine.

Charles era nedumerit.

– Ce vrei să spui? Tânăra domnișoară și cu mine, ne înțelegem de minune.

– Asta văd și eu, spuse Damon ironic. Dar n-ai spune că erați un pic cam prea prietenoși după o cunoștință atât de scurtă? Poate că ar trebui să te previn înainte de a fi prea târziu, ce tip de persoană este domnișoara Maitland. Ocoli către cealaltă parte a mesei și se așeză, privirea-i rece nedezlipindu-se de Corrie.

Ea îi răspunse cu o privire trufașă.

– Cred, domnule Courtney, că ar trebui să aveți grijă ce spuneți. Vă pot da în judecată pentru defăimare.

– Dar nu o veți face, răspunse el cu un zâmbet care nu spunea nimic. Deoarece ar fi cuvântul dumneavoastră împotriva cuvântului meu, și amândoi știm cine ar avea câștig de cauză.

– Damon! îl admonestă tatăl lui. Nu știu despre ce este vorba, dar știu cu siguranță că nu voi permite ca unui oaspete al acestei case să i se vorbească într-o asemenea manieră. Credeam că ai întâlnit-o abia ieri; ce a putut să facă pentru a te îndârji în asemenea măsură?

– Nimic, strecură repede Corrie. S-a decis asupra caracterului meu în doi timpi. Fiul dumneavoastră este o persoană extrem de neîncrezătoare.

– Nu fără dovezi întemeiate, răspunse Damon. Poate că nu vei mai fi atât de încrezător, tată, dacă îți voi spune că seara trecută n-a fost prima oară când am întâlnit-o pe Corrie, și în ambele ocazii a fost și un băiat implicat. Prima dată încerca să-i respingă avansurile și

aproape s-a ciocnit de mașina mea. A doua oară, fugea de o orgie pe plajă, la care luase parte. Făcu o pauză, așteptând ca vorbele sale să-și facă efectul. Acum vezi ce fel de om e? Am fost dezgustat când am văzut-o sărutându-te. Cum de-a putut? Și cum de-ai putut tu, tată?

Corrie era gata să vorbească, dar Charles o opri cu o ridicare a mâinii.

– Damon, de ce n-aștepți niciodată explicațiile? De ce te repezi de fiecare dată să tragi concluzii? Sunt sigur că domișoara Maitland are niște motive perfect logice pentru acțiunile ei.

Un mușchi se zbătu pe maxilarul lui Damon, în timp ce se lupta să-și stăpânească furia.

– Las în grija ta să o cocoloșești, tată! Cred că amândoi știm de ce, deși se pare că domișoara Maitland esta ignorantă în această problemă. De ce nu-i spui?

– Nu cred că e necesar, cel puțin în acest moment. Poate mai târziu.

Nedumerită în legătură cu ce ar fi putut discuta ei, Corrie se uita de la unul la celălalt, dar nu se ivi nicio șansă să vorbească.

– N-o să mai ai timp mai târziu, o duc pe Corrie înapoi în Anglia astăzi. Acolo am fost în dimineața asta, m-am asigurat că avionul e pregătit.

Lui Corrie i se păru că zărise o scânteie în ochii bătrânului, dar nu era sigură pentru că, atunci când vorbi, vocea lui era perfect calmă.

– Acum nu mai e nevoie de asta, fiule. Corrie rămâne.

– Pentru cât timp? explodă Damon. Doamne, ce rapidă e! Nici nu visam că ceva de genul ăsta se poate întâmpla până să mă întorc. Privi spre Corrie, cu buzele strânse într-o linie sumbră și ochii încărcați de o furie rece.

Ea se-nfioră sub acest atac violent și se uită rugător spre Charles.

– Nu-ți face griji, spuse el întinzându-se peste masă și mângâind-o pe mână – gest care stârni furia lui Damon, pentru că

acum ochii lui străluceau când se împinse în masă pentru a se ridica, și o clătină atât de violent, că laptele din cană sări pe fața de masă.

Își trecu mâna prin păr.

– Pentru numele lui Dumnezeu tată, nu și tu?

Charles se ridică pentru a înfrunta bărbatul mai tânăr. Erau de înălțimi egale, și privindu-i împreună, era ușor să-ți imaginezi cum va arăta Damon peste douăzeci și cinci de ani. Încă destul de chipeș să atragă fetele, dar nu ăsta era motivul pentru care rămăsese Corrie, iar Charles știa asta, deși fiul său părea să înțeleagă greșit.

– Fiule, ai priceput totul pe dos. Corrie o să m-ajute la carte. Știi foarte bine că am spus întotdeauna că am nevoie de o secretară – ei bine, acum am una.

Damon se întoarse încet și o privi pe Corrie, iar disprețul de pe chipul său o făcea să vrea să se ascundă sub masă. În schimb, ridică bărbia, sfidătoare.

– N-i așa că e minunat? spuse ea cu o voce cristalină. Acum n-o să mai trebuiască să-ți faci griji în privința mea și poate o să pot economisi suficient din salariu cât să mă întorc acasă, odată terminată cartea tatălui tău.

Damon clătină din cap, de parcă nu și-ar fi crezut urechilor.

– Ești nebun, tată, complet nebun! Crezi că nu știu la ce-ți stă mintea?

– Sune-mi bătrân nebun, dacă vrei, răspunse Charles netulburat, dar cred că știu ce fac. Cel puțin, acordă-mi prezumpția de nevinovăție. Doar timpul o să ne lămurească.

Clătinând încă din cap, Damon ieși din bucătărie, iar Corrie lăsă să-i scape un oftat de ușurare. Era încă perplexă. Conversația lor nu însemnase mare lucru pentru ea, dar era fericită că Damon plecase. Tensiunea fusese atât de mare, de parcă o bombă cu ceas fusese cât pe ce să se declanșeze. O singură mișcare greșită și totul ar fi sărit în aer.

– Îmi pare rău pentru toate astea, spuse Charles. Și el avea un aer de ușurare atunci când își reluă locul. Te rog să nu-i permiți lui Damon să te îngrijoreze. Eu iau oamenii așa cum sunt, și până în momentul ăsta, în ceea ce mă privește, ești o tânără extrem de plăcută – și o să-mi facă plăcere să lucrăm împreună.

– Îți mulțumesc, dar crezi că e înțelept? Se încruntă și-și mușcă buza, neliniștită. Damon îmi poate face șederea extrem de neplăcută și oricât mi-aș dori să vă ajut, la fel de bine aș pleca acum, înainte de mai cauza și alte probleme în casa ta.

– Prostii, am eu grijă de Damon. De îndată ce terminăm micul dejun, suni acasă – ei sunt cei despre care ar trebui să-ți faci griji. Crezi că vor avea ceva împotrivă?

Nu vor fi încântați, de asta era sigură, dar n-aveau ce să facă.

– Sunt oameni de înțeles, spuse ea. Cred că vor înțelege.

John va fi cel care va avea obiecții și ea nu putea să nu-i dea dreptate. Nu se daranjase nici măcar să-i trimită o vedere, sperând ca Anne și David îi vor spune și lui că ajunsese cu bine.

După ce terminară de mâncat, Corrie se oferi să spele vasele, dar Charles insistă să-și sune părinții, în timp ce el însuși punea la punct bucătăria.

– Sunt obișnuit, a spus el. Damon își petrece majoritatea timpului făcând ordine pe proprietate, și organizând echipele de constructori, așa că eu mă ocup de casă, tot atât de mult pe cât încerc să-mi scriu cartea. O să-mi fie de mare ajutor să te am și pe tine aici. Nici nu știi cât de mult mă bucur.

Anne răspunse la telefon și țipă la surpriza vocii lui Corrie.

– Unde ești, iubito? Ne-am făcut griji în legătură cu tine. Ai găsit... vocea i se pierdu, pe cine căutai?

– Nu, spuse Corrie și i se păru că aude un suspin de ușurare la celălalt capăt al firului. Dar, mamă, a apărut altceva. Am...am o slujbă aici.

După o tăcere lungă, Anne spuse: "Ce fel de slujbă?", iar vocea ei suna de parcă i-ar fi fost extrem de greu să o controleze.

– Un fel de secretară, cred. Corrie nu prea știa unde se încadrează.

– Dar unde o să stai? întrebă Anne. Ești sigură că știi ce faci?

– E... e o slujbă internă. L-am întâlnit pe omul ăsta, care scrie o istorie a casei sale și vrea să-l ajut.

– Un om? Anne părea suspicioasă.

– Oh, nu-i nimic de genul ăsta, râse Corrie. Are vreo' șaizeci de ani și e un scump. Vrei să-l anunți tu pe domnul Higgins că nu mă mai întorc, și mamă, spune-i lui John că o să-i scriu.

– Să știi că n-o să-i placă asta! O notă de enervare se strecură în vocea lui Anne. S-a plâns că nu mai are vești de la tine. Nu ești cinstită cu el, Corrie, și nu-mi dau seama ce te-a apucat. De ce nu vii acasă, ca să discutăm toate astea în mod rațional?

– Nu-i nimic de discutat, insistă Corrie. Știu perfect ce fac. Tu doar spune-i asta, vrei? Tonul ei crescuse ușor, și era pe cale să închidă, când Charles apăru lângă cotul ei.

– Lasă-mă să vorbesc și eu cu ea, șopti el și-i luă receptorul înainte ca ea să se poată eschiva, făcându-i semn să se întoarcă în bucătărie și să-l lase pe el să se descurce cu mama ei.

Murmurul vocii lui ajunse până la ea, dar nu putu distinge ce spunea. Totuși, când reveni în bucătărie, un minut sau două mai târziu, zâmbea satisfăcut.

– Cred că am convins-o că ești pe mâini bune.

– Mulțumesc, spuse ea ușurată. A spus ceva despre John?

– Oh, da, mi-a povestit chiar mai multe despre tânărul tău, așa că i-am spus că dacă vrea să se lămurească despre starea ta să vină încoa. Va fi binevenit.

– Oh! Corrie știa că ar fi dat dovadă de nerecunoștință dacă ar fi spus că ea nu voia să vină. Așa că nu o făcu. Problema era că știa sigur

de ce. De parcă John aparținea unei alte lumi, și nu-și avea locul în acest nou capitol care tocmai începuse. Îl iubea, bineînțeles că da, și urma să se mărite cu el, dar cât despre venirea lui aici – ei bine, ar fi preferat să n-o facă. Totuși, acum nu mai era nimic de făcut în privința asta, așa că zâmbi. E foarte drăguț din partea ta, mulțumesc.

– Deci, totul e aranjat. Charles își frecă mâinile fericit. Să știi că, și n-ar trebui să spun asta, dar sunt fericit că ți-au furat mașina. Altfel, Damon nu te-ar fi adus niciodată aici, iar eu n-aș fi avut norocul să găsesc pe cineva să mă ajute la carte.

Era imposibil să nu fii afectat de entuziasmul lui.

– Îmi pare bine că a folosit la ceva, îi răspunse ea fericită, dar sper că va fi găsită. O să-mi trebuiască să mă întorc acasă.

El aprobă.

– Sunt sigur că va fi. Acum, care-i următorul pas? Ai vrea să vezi casa? Pot să-ți arăt biroul meu și camera ta, ți-ar plăcea cred, cea cu priveliște.

Era sprinten pentru vârsta lui, și în timp ce îl urmă afară din bucătărie, nu se putu abține să nu-l compare cu fiul lui. Caracterele lor erau la fel de diferite precum creta și brânza. Pe când al lui Damon era puternic, dominant, stăpânit de o agresivitate nemiloasă, al tatălui său era blând și răbdător, iar ea își dădu seama că el nu-și va pierde niciodată cumpătul și nu o va judeca pe nedrept.

Dar fiul era cel care îi stăpânea toate gândurile. În ciuda atitudinii lui arogante, era conștientă de atracția din ce în ce mai mare, care nu se datora în întregime frumuseții lui. Nu, era mai mult de atât, emana un magnetism fizic pe care nu-l putea ignora. Totuși n-avea a se-ngrijora că îi va face vreodată avansuri. Fusese cât se poate de clar în ceea ce o privea.

Capitolul 4

– Ăsta e biroul meu, vocea lui Charles întrerupse gândurile lui Corrie, când se opriră în fața unei uși de sub scările mari. Va trebui să scuzi dezordinea, dar să știi că mă bazez pe tine în ceea ce privește organizarea.

În mod clar, era haos. Sub fereastră era un birou uriaș cu o mașină de scris îngropată practic sub un morman de hârtii și dosare. În bibliotecile de pe cei doi pereți, era un amalgam de cărți înghesuite la întâmplare; alte cărți erau adunate în teancuri pe podea. Un colț era ocupat de un fotoliu lângă care era o măsuță cu o tavă pe care era un sandviș uscat și o ceașcă de ceai care făcuse o pojghiță verde la suprafață.

– N-am mai apucat să ajung la ele, spuse Charles în chip de scuză. Uneori mă prind atât de tare cu treaba, că uit să mănânc.

Corrie se hotărî să pună capăt acestui obicei. Va avea mese decente la ore regulate, chiar dacă va trebui să i le gătească chiar ea, ceea ce părea să fie cazul. Asta nu o deranja, ba chiar era o provocare să țină casa pentru cei doi Courtney. Unul dintre ei cel puțin, va aprecia cum se cuvine – despre celălalt nu era chiar atât de sigură.

La parter, o singură cameră putea fi locuită, o cameră de zi mare, cu un aspect confortabil și un șemineu cu o sculptură superbă care

domina întreaga cameră. Bușteniii era îngrămădiți, gata pentru a fi aprinși, iar Corrie își putea deja imagina căldura pe care o s-o facă. Din nou, exista un covor roșu cu arabescuri aurii care se regăseau și în draperiile lungi de catifea. O canapea tapisată cu un brocart auriu-șters și două fotolii în același set, ocupau centrul camerei, în timp ce lângă pereți erau un dulap pentru băuturi și o masă, de mahon minunat sculptat.

Era o cameră elegantă, și totuși nu în așa măsură încât să-ți fie frică să o folosești.

– E frumoasă, îi spuse ea lui Charles, care îi urmărise inspecția zâmbind cu interes.

– Sper să restaurez și celelalte camere la acest standard, spuse el. Am deja tot mobilierul, împachetat desigur, dar cere timp, și eu sunt de părere că exteriorul este prima urgență, atât cât vremea ne-o permite, desigur. Acum, hai să mergem sus. Aceasta este camera mea. Deschisese o ușă, lângă cabinetul pe care ea îl folosise mai devreme, și Corrie aruncă o privire fugară într-o cameră cu patul nefăcut și haine aruncate claie peste grămadă. Nu sunt un om prea ordonat, se scuză el. Când nu reușesc să mai găsesc nimic, fac curățenie generală.

– Cred că ți-e dor de soția ta, spuse Corrie cu compătimire.

Chipul lui se îmblânzi.

– Mai mult decât îți poți da seama.

– Dacă vrei, spuse ea cu o mică ezitare, pot să ți-o pun eu la punct, asta dacă nu te deranjează să-ți umblu prin lucruri?

– Oh, nu! spuse Charles imediat. Asta nu cade în responsabilitatea ta. Nu trebuie să te simți obligată să faci nimic altceva decât să mă ajuți pe mine cu cartea.

– Dar mi-ar face plăcere, insistă ea cu tact. Nu mă deranjează să mai deretic prin casă, sincer nu, și îmi place să gătesc, dacă îți pot fi de vreun ajutor în direcția asta.

Charles privi în jos spre ea cu chipul luminat de curiozitate.

– Ești ca un înger din ceruri, spuse el, și voi accepta cu recunoștință – uneori – dar nu în mod regulat. Dacă o să văd că faci prea multe, o să mă supăr.

Corrie nu-și putea imagina cu niciun chip ca omul acesta blând să fie supărat pe ea, caracterul lui fiind departe de felul repezit al fiului său. Se întrebă dacă Damon îl moștenise de la mama lui, și pentru prima dată, fu curioasă să afle câte ceva despre femeia a cărei rochie o purta. Ar muri de plăcere să poată pune întrebări, dar se gândi că relația lor era prea la început, pentru a se aștepta ca Charles să-i facă astfel de confidențe.

– Asta e camera care m-am gândit că s-ar putea să-ți placă. Charles deschise o ușă vizavi și Corrie oftă de plăcere. Din nou, auriul era culoarea dominată, dar de data aceasta asortat cu albastru. Un covor de un albasrtu-intens cu model tradițional bej și auriu, un pat uriaș cu o cuvertură aurie de mătase pe care era savant brodată o pasăre de pradă, un garderob din mahon și un dulap, sculpate cu chipuri grotești.

Charles spuse:

– Astfel de lambriuri sunt caracteristica mobilei irlandeze. Sper că nu-ți par deranjante? Corrie își plimbă degetele peste sculpturile chipurilor monstruoase, pipăind ochii bulbucați și colții chipurilor cu rânjete monstruoase.

– Cred că sunt amuzante, spuse ea pe nepregătite. În mod sigur, dădeau personalitate camerei, dacă nu altceva.

Ferestrele înalte, îmbrăcate cu brocart albastru, fură următorul loc spre care se îndreptă, și priveliștea magnifică îi tăie respirația. Dormitorul pe care îl folosise noaptea trecută dădea doar spre brazi înalți, care ascundeau complet ceea ce se întindea în spatele lor, dar aici priveliștea era neîntreruptă și complet uluitoare.

Urcușul lor de ieri îi adusese în capul unei văi și din acestă poziție avantajoasă Corrie o putea admira în întreaga lungime, de la munții

îndepărtați, învăluiți în ceață, până la povârnișurile apropiate acoperite de pădure, câmpurile în multiple nuanțe de verde, strălucirea apei unui lac pe jumătate ascuns. Limitele câmpului vizual erau încadrate de o pădure de brazi. Era un spectacol uimitor care-ți inspira respect, iar ea știa că nu s-ar sătura niciodată să privească din acest loc, descoperind de fiecare dată ceva diferit.

În prima sa zi în Irlanda simțise o legătură cu pământul, iar acum, acest sentiment deveni mai adânc, legând-o implacabil de această insulă și de oamenii ei.

Ochii ei erau umezi când se întoarse spre Charles, și nu mai era nevoie să spună nimic. El îi înțelese deplin sentimentele iar ea ghici că avusese același efect și asupra lui când ajunsese pentru prima dată aici. Cât de norocos era, se gândi ea; ce moștenire splendidă.

– Spune-mi despre Hawksmoore, îl rugă ea. De unde-i vine numele?

– Ei bine, vom ieși afară cât îți voi povesti, răspunse el susținând-o atent de cot, în timp ce coborau scările mari.

Ea văzu că intrarea pe care o folosiseră noaptea trecută era în spatele casei. Acum, Charles o conduse printr-o ușă masivă de stejar, de la intrarea principală. Se opriră câteva clipe pe trepte, admirând întinsul văii, înainte de a coborî dalele de piatră care duceau spre grădini.

– Valea aceasta, spuse el, e cunoscută ca Valea Șoimului. Din câte am aflat până acum, primul proprietar al casei era interesat de vânătoarea cu șoimi. Creștea șoimi și-i folosea la vânătoare. Astfel și-a căpătat valea numele, dar din păcate, fauna nu și-a mai revenit niciodată.

– Ăsta-i motivul pentru care e brodat șoimul pe cuvertura mea? întrebă Corrie arcuindu-și sprâncenele delicate.

– Exact. Mă-ndoiesc că a fost creat cu atâția ani în urmă, dar pe parcurs cineva l-a făcut și ar fi fost păcat să nu-l folosim.

– Mie îmi place, spuse ea. E ca un blazon. Ai mai găsit și alte referințe la șoim?

El dădu din cap în semn că da.

– Pe stâlpii porții sunt doi șoimi din piatră, și într-una din camere, care nu a fost renovată încă, sunt șoimi sculptați în șemineu, și într-un rastel care e la restaurator în momentul ăsta.

Privind înapoi spre casă, Corrie vedea acum clar mărimea ei impresionantă. Era un corp central flancat în ambele laturi de aripi de clădire alipite în unghi. Ferestrele de la parter erau în consolă. Totul părea la scară mare, deși cam neglijat, iar ea înțelegea foarte bine de ce se mândrea Charles cu moștenirea. De-abia aștepta să afle mai multe despre familia lui.

Grădinile de lângă casă aveau un aranjament clasic, cu peluze bine tunse și tufe de trandafiri, dar mai înspre câmp părea că se topesc în valea însăși. Tufele creșteau parcă abandonate, iar florile se luptau să scoată capetele drăgălașe dintr-o învălmășeală de buruieni și ierburi – o frumusețe sălbatică ce adăuga în loc să scadă din frumusețea acestei proprietăți izolate.

– Încercăm să trăim din ceea ce producem, explică Charles. Avem vaci și miei, câteva găini și niște porci, iar în partea aia, e o grădină de zarzavat. Damon are niște ajutoare, care apar când au chef, dar în cea mai mare parte face totul de unul singur. Muncește din greu, prea greu aș spune, dar oricum nu contează ce spun eu. Are o idee fixă că n-avem nevoie de ajutorul nimănui. Nu vrea să mă lase nici măcar să aduc o femeie care să aibă grijă de gospodărie.

Corrie își aduse aminte că Damon îi spusese că nu reușiseră să păstreze pe nimeni în post. De ce o mințise?

– Urăște femeile, nu-i așa? întrebă ea. Poate ăsta e motivul.

– S-ar putea, fu de acord Charles. Nici acum nu înțeleg cum de te-a adus aici.

– Sunt bucuroasă că a făcut-o, admise ea cu candoare.

Nu m-aș fi dat în vânt după o noapte petrecută la adăpostul unui gard.

Charles râse.

– Ai fi primit tu ajutor de undeva. Niciun om în toate mințile n-ar lăsa o fată frumoasă ca tine să doarmă în câmp.

La întoarcerea în casă, Corrie se oferi voluntar să prepare legumele pentru prânz, fiindcă Charles îi spusese deja că nu se aștepta ca ea să înceapă munca azi, fiind duminică.

La început el se împotrivi, dar se dădu repede bătut, când, ea își folosi zâmbetul fermecător pentru a face treaba așa cum dorea ea. De obicei funcționa, și-l folosise de multe ori cu John, când el voia un lucru și ea altceva. Cum ar fi mersul pe stadion, la meciurile de fotbal. Era absolut fanatic în ceea ce privește fotbalul, dar ea nu-l putea suporta și de fiecare dată refuzase să meargă, reușind să-l convingă și pe el să meargă în schimb la un film, sau la o plimbare în parc. Se întrebă dacă ar funcționa cu Damon. Cumva, se îndoia. Antagonismul dintre ei era atât de mare, încât ar fi fost nevoie de ceva mai mult decât un zâmbet, pentru a-l surmonta.

– E ca de piatră, spuse ea, vorbind de una singură -căci Charles o părăsise în urmă cu câteva minute, îngăimând ceva despre făcutul patului – dur și aparent de necucerit. Mă întreb dacă cineva a reușit vreodată să ajungă la inima lui.

Deschisese robinetul la maximum, apa curgând în castronul gata pentru curățat cartofii, și nu auzi ușa deschizându-se și apoi închizându-se la loc, așa că nu era conștientă că Damon era în spatele ei.

– Vorbeai despre mine, întrebă el?

Ea se-nvârti pe călcâie, inima bătându-i într-un ritm alarmant, când se găsi în fața ochilor aceia verzi, scrutători. Aproape că uitase cât de reci pot fi, dar, în ciuda atitudinii sale dezaprobatoare, nu se schimbă cu nimic vârtejul de emoții pe care apropierea lui i le stârnea.

Nu putea înțelege și, pe deasupra, știa că arată ca o toantă, cu gura larg deschisă și privirea concentrată, dar numai pentru cele câteva clipe necesare să-și recâștige controlul.

– Chiar așa, spuse ea rece.

– Și te-ar surprinde să afli că răspunsul este nu? continuă el. Pentru știința ta, căci îmi pari interesată, n-am găsit niciodată o femeie care, cum se spune, să-mi fi penetrat armura, și n-ar avea niciun rost să încerci cu micul tău zâmbet nevinovat, care funcționează atât de bine asupra tatălui meu.

– Te flatezi singur, dacă ai impresia că aș fi interesată, i-o întoarse ea țâfnoasă și în același timp pe deplin conștientă că însăși gândurile ei atât de liber exprimate, dezvăluiau faptul că el era în mintea ei.

– Atunci trebuie să fie tatăl meu, spuse el, și e la fel de rău dacă a fost cucerit de mutrișoara ta simpatică. E adevărat zicala că nu e prost mai mare ca un prost bătrân, dar n-aș fi crezut că un bărbat la vârsta lui te-ar atrage. Ce-i cu tine, te-ai săturat de alergat după băieți?

– Ești detestabil! scuipă ea cuvintele, întorcându-se spre chiuvetă și castronul cu apă. Lucrez pentru tatăl tău, asta-i tot. Dacă îți imaginezi altceva, înseamnă că ești un pervers!

– Dacă ai ști ce știu eu, atunci, acuzația nu ți s-ar mai părea chiar atât de improbabilă, spuse el, dar ceea ce aș vrea să știu în momentul ăsta, e ce-i cu tine în rochia aia? E mult prea bătrânicioasă pentru tine, nu știai?

– Dat fiind că a fost a mamei tale, nici nu e de mirare. Luă un cartof și începu să-l curețe. Dar după ce m-ai aruncat în camera aia deplorabilă și am dormit îmbrăcată, ce-ai fi vrut să fac? Să o dau jos s-o spăl și între timp, să mă fâțâi pe aici în chiloței? Oh, la naiba! Vârful cuțitului îi crestase buricul degetului mare, iar ea se-nvârti pe călcâie sugându-și degetul rănit. Zi, asta-i fi vrut?

Dar el îi ignoră ultima întrebare, strecurându-i printre dinți:

– Rochia aia n-a fost a mamei mele.

Ea privi stofa albastră, observând cu groază pata de sânge.

– Poate că n-ai văzut-o niciodată pe ea, dar pot să te asigur, Charles mi-a dat voie să iau ce-mi trebuie din garderoba ei.

Ochii lui Damon se-ngustară atunci când ea folosi numele mic al tatălui său.

– Atunci, înseamnă că, în mod convenabil, a uitat să-ți spună că este mama mea vitregă. Dumnezeu m-a ferit să-mi fie mamă bună, adăugă el cu amărăciune. O urăsc. Să-ți spun ce este – sau e suficient să-ți zic că se culcă cu oricine i-o cere? Tata a știut, dar era atât de vrăjit de chipul ei frumos, încât i-a iertat orice. Orice, m-auzi? Biet prostovan bătrân.

Corrie simți cum sângele i se scurge din obraji. Bietul Charles – dar dacă fusese fericit, ce drept avea Damon să-l critice?

– Nu văd ce te privește pe tine ce fel de femeie e; dacă tatăl tău o iubește, nimic altceva nu mai contează.

– Oh, era absolut în regulă, atunci când stătea pe-acasă. Linii de furie brăzdau chipul lui Damon, și ochii lui aruncau flăcări până ce Corrie fu de-a dreptul înspăimântată. Să-ți spun și numele acestei – prostituate? Mâinile lui zvâcniră înainte, prinzând-o de umeri, așa că nu mai rămăsese cale de fugă. Zelah Cunningham, actualmente Zelah Courtney! Scuipă numele și mâinile-i se strânseră mai tare pe umerii ei, și Corrie se zbătu să scape.

– Nu te cred, țipă ea, minți! Spui asta numai ca să mă rănești pe mine. Dar chiar în timpul în care nega, undeva în sufletul ei, știa că este adevărat. Chiar din prima zi, când băiatul ăla slinos îi spusese că Zelah îl sărutase, știuse că ceva nu era în regulă. Dar nu asta – nu ceva atât de îngrozitor ca asta! Își acoperi fața cu mâinile, înghițind cu greu, încercând cu disperare să ascundă lacrimile care i se îngrămădeau în colțurile ochilor. Înțelegând că probabil o rănise îndeajuns, Damon îi dădu drumul, retrăgându-se un pas, cu mâinile încrucișate pe piept, privind-o critic.

– Văd că veștile te-au zdruncinat. Ți-am spulberat iluziile? Mare păcat, dar asta-i viața, plină de șuturi în fund.

– Iar tu n-ar trebui să le dai cu atâta entuziasm.

– De ce aș lucra cu tact? întrebă el. Ăsta-i adevărul. Păcat că în Irlanda nu se poate divorța. Se agață ca via, întorcându-se de câte ori are ea chef, deși de data asta, trebuie să recunosc că a trecut ceva vreme – nu mai puțin de șase luni. Poate că a întâlnit pe altcineva, vreun alt bogătan care îi cântă în strună.

Corrie era încă sub imperiul șocului și vocea îi tremura, în ciuda încercărilor de a o ține sub control.

– Probabil că el a știut cu cine se însoară.

– Infatuare, măgulire, spune-i cum vrei tu, dar cu siguranță n-o iubea, iar eu mă indoiesc că ea l-ar fi iubit. Femeia aia e incapabilă să iubească pe cineva cu excepția ei însăși – și banii, bineînțeles. Făcu o pauză înainte de a continua. Tu de ce o cauți?

Dar în momentul ăsta, Corrie nu avea niciun chef să-i spună. Destăinuirile lui o zguduiseră și nu voia altceva decât să fie singură.

– Vezi-ți de treaba ta! țipă ea, năpustindu-se spre camera ei, unde trânti ușa și se aruncă pe pat.

Durea – gândul ăsta că mama ei era o femeie de moravuri ușoare. Totuși, probabil că începuse în urmă cu nouăsprezece ani, când se născuse ea. Acela fusese începutul. Câți alți copii nedoriți mai adusese pe lume, sau fusese îngrozită de prima greșeală, și de atunci, își luase măsuri de siguranță? Corrie speră că da. Nu voia ca și altcineva să se mai simtă așa de îngrozitor ca ea, acum.

Rochia pe care o purta o simțea dintr-o dată murdară, pătată și nu în întregime din cauza sângelui. Cu degete tremurânde o rupse de pe ea, lăsând-o să cadă grămadă la podea, privind-o cu scârbă. Cu un gest violent, dădu un șut veșmântului ofensator. Zbură prin aer și în același timp, ușa se deschise, astfel că pliurile de stofă îl loviră pe Charles Courtney drept în față.

– Oh, îmi pare rău, scânci ea grăbită. N-am vrut să...Nu mi-am dat seama că...oh, dragule, ce-o să crezi acum?

– Nu-ți face griji în legătură cu asta, spuse el, clătinând din cap. De ce te-ai certat cu Damon? V-am auzit ridicând vocea și apoi te-am auzit alergând pe coridor. Care-i problema, copilă? Ești palidă ca o fantomă.

Corrie se uita țintă la Charles, cu buzele-i tremurând și ochii mari, ca două umbre albastre, uitând că nu are nimic altceva pe ea decât desuurile.

– Așază-te, spuse el blând, înainte să cazi, și uite, pune asta pe tine, trase el cuvertura albastră de pe pat și întinzându-i-o ca pe o capă.

Ea acceptă cu grație și se așeză pe marginea patului, ușurată să-și mute greutatea de pe picioarele-i încă tremurânde. Acum, problema era ce să-i spună lui Charles Courtney. Nimic altceva decât adevărul, pentru că fiul lui o să-i relateze totul când se vor întâlni.

Dar cum să înceapă, și cum să spună întreaga poveste de așa manieră încât să nu-l rănească? Dacă, așa cum spusese Damon, era adevărat că încă ținea tare mult la Zelah, n-ar fi vrut să spună ceva defăimător la adresa ei. Problema era că nu avea nici măcar un singur lucru bun de spus. Întreaga poveste îi lăsase un gust amar în gură și își dorea să nu fi încercat niciodată să-și găsească mama.

– Cred că știu, spuse el, câteva minute mai târziu, când era clar că ea n-avea de gând să vorbească. A fost împotriva faptului că purtai rochia aia? Corrie încuviință, fericită că își dăduse seama; îi va face sarcina mai ușoară.

– Mi-a spus cui i-a aparținut. Nu știam că te-ai recăsătorit, îmi pare rău că te-a părăsit.

Făcu o grimasă, dar nu păru profund tulburat. Era un scaun lângă ușă, iar el îl trase aproape, așezându-se în fața ei, luându-i mâna liberă, căci cu cealaltă își tinea cuvertura pe ea.

– M-am obișnuit cu venirile și plecările ei, și, în ciuda a ceea ce ți-a putut spune fiul meu, încă o iubesc, în felul meu. E foarte frumoasă, iar mie îmi place să am lucruri frumoase în preajmă, după cum poate ai observat. Așa că-mi pot permite să-i trec cu vederea...indiscrețiile. Când este aici, e tot ce mi-aș putea dori de la o nevastă. La vârsta mea, ce altceva mi-aș putea dori? Sunt flatat că m-a găsit atrăgător.

Corrie era tristă și strânse mâna mare care o ținea pe a ei.

– Fii binecuvântat, Charles, pentru că gândești așa. Cred că nu o merită, dar sunt bucuroasă dacă te-a făcut într-o cât de mică măsură, fericit. Făcu o pauză, alegându-și cu grijă cuvintele. Cred că ar trebui să știi ceva – adevăratul motiv al venirii mele în Irlanda.

– Are legătură cu Zelah?

Ea îi întâlni ochii albaștri și nu văzu în ei durere, ci speranță.

– Așa e, spuse ea. În urmă cu doar o săptămână, am descoperit că a fost... este...

– Mama ta? termină Charles pentru ea. Anne mi-a spus că o cauți, și, din prima clipă în care te-am văzut, știam că sunteți cumva înrudite. Semeni atât de mult cu ea, draga mea. Zâmbi. Cu excepția naivității tale, pe care Zelah n-a avut-o niciodată. Să nu-ți pierzi niciodată inocența, copilă. Îi ridică bărbia către el, și Corrie avu senzația că și el avea ochii umezi de lacrimi.

– Nu cumva din cauza asta mi-ai oferit slujba? întrebă ea nesigură, surprinsă că discutase atât de multe cu Anne în cele câteva minute cât stătuse la telefon.

– Nu, bineînțeles că nu. Una n-are nimic de-a face cu alta, ei bine, cel puțin nu atât de mult pe cât crezi tu, adăugă el sincer. Oh, Corrie dacă ai ști ce înseamnă toate astea pentru mine! Tu ești fiica pe care mi-am dorit-o întotdeauna și n-am avut-o niciodată. Sunt atât de fericit. Și de data asta, lacrimile i se prelinseră pe obraji, iar Corrie le șterse cu degetul înainte de a depune un sărut afectuos pe obrazul lui.

Abia când el o dădu blând la o parte, un șoc îi străbătu întreg trupul. Dacă Charles era tatăl ei vitreg, asta înseamnă că Damon era – fratele ei vitreg! O situație mai chinuitoare cu greu s-ar fi putut inventa.

– Ce trebuie să facem acum, spuse Charles voios, este să-ți găsim ceva de îmbrăcat. Sunt vreo două rochii în dulapul lui Zelah pe care nu le-a purtat niciodată. Alegeți-o pe care o vrei, și mâine Damon poate să te repeadă până la Wicklow. Zelah are cont la unul dintre magazinele de acolo; cumpără ce-ți trebuie.

– N-aș putea! se plânse Corrie, speriată de ideea că cheltuiește atâția bani cu ea. O întreagă garderopă nouă nu era ieftină.

– Prostii, replică Charles. N-ai de ales.

Avea dreptate, bineînțeles.

– De acord, însă numai dacă o să mă lași să ți-i dau înapoi când o să-mi transfere ai mei niște bani.

Charles ridică din umeri.

– În regulă, să-i spunem un împrumut, dar nu-i nicio grabă. S-ar putea să-ți trebuiască banii într-una din zilele astea, așa că nu te supune la cine știe ce privațiuni din cauza asta.

Lui Corrie nu-i plăcea ideea, și chiar mai puțin gândul că Damon o s-o conducă, dar fără mașina ei, nu prea avea de ales. Spera că nu va mai dura mult până îi vor găsi automobilul; să nu uite să-l întrebe pe Damon dacă a anunțat poliția.

Rochia pe care o alesese era de un bumbac verde ca iarba, cu un corsaj strâmt și o fustă înfoiată. Îi accentua talia subțire, iar decolteul îi descoperea pielea albă.

Deși știa că Zelah nu purtase niciodată ținuta asta, gândul că fusese cumpărată de ea era constant în mintea ei, și Corrie știa că n-o să aibă liniște până când n-o să aibă niște haine numai ale ei.

Se întrebă dacă s-o roage pe Anne să-i trimită câteva, dar apoi se gândi la cheltuieli și la deranj, și la explicațiile pe care va fi nevoită să

le dea când le va spune că i-a fost furată mașina. Anne și-ar face chiar mai multe griji decât își făcea acum; era mai înțelept să nu spună nimic și să se descurce cum o putea cu puținele haine pe care le va cumpăra mâine.

Jos, în bucătărie, Charles se apucase de pregătit prânzul, dar Corrie insistă să-l ajute și se decise să facă o plăcintă cu mere.

– O să ne răsfeți, râse Charles. Nu s-a mai pus nimic la cuptor în casa asta de pe vremea când prima mea soție...ei bine, de foarte multă vreme.

– Atunci, ar cam fi timpul, spuse ea sever, apreciind reținerea lui de a discuta despre prima doamnă Courtney. Spune-mi unde ții totul și e gata cât ai zice pește.

A fost o atmosferă foarte veselă și relaxată în bucătărie până când veni Damon, puțin înainte de prânz.

Atunci, Corrie se opri din sporovăială, concentrându-se asupra cremei pe care o prepara, dar extrem de conștientă de tensiunea instalată odată cu apariția lui. Își spălă mâinile la chiuvetă, îi spuse tatălui său că una dintre vaci era bolnavă și că avea de gând să cheme veterinarul, și dispăru din nou.

De unii singuri, Corrie și Charles făcură pregătirile și puseră masa, iar Damon apăru la ținc, când totul era gata. Își schimbase blugii de lucru cu niște pantaloni negri strânși pe coapse și un pulover pe gât de asemenea negru. Arăta satanic, totuși al naibii de atrăgător, se gândi Corrie, încercând să ignore zbuciumul inimii de-acum familiar, pe care prezența lui i-l provoca. Părul lui negru și des, încă umed de la duș, i se cârlionța pe frunte, iar ochii vii urmăreau totul cu atenție, așteptând ca ea să se așeze, pentru a se așeza și el.

Mâncară câteva minute în tăcere, apoi Charles spuse:

– Damon, vrei s-o duci pe Corrie mâine la Wicklow? Are nevoie de niște haine noi – știi unde să mergi?

Damon încuviință, apoi îi aruncă o privire critică lui Corrie.

– Să sperăm că nu ești tot atât de extravagantă ca mama mea vitregă. Bietul tata, are un șoc de fiecare dată când primește nota de plată

– N-a fost ideea mea, se repezi Corrie, și dacă vrei să știi iau doar un împrumut. Intenționez să dau înapoi fiecare bănuț. Nu vreau niciun favor de la familia Courtney, și nici nu mă aștept la vreunul.

– Corrie, spuse Charles încet, nu-l lua în seamă pe fiul meu. E cam mojic, deși am impresia că doar te tachinează. Poate să fie foarte crud fără să-și dea seama.

– Pot, tată? întrebă Damon. M-ai înțeles greșit. De fapt, am vrut să spun exact ceea ce am spus. Nu-mi place să te văd jupuit.

– Corrie n-ar face una ca asta, sunt sigur, întări el.

Ochii bărbatului mai tânăr se îngustară până deveniră două linii paralele cu linia gurii. "Rămâne de văzut". Dar după aceea ocoli subiectul, și tot timpul cât mai rămase la masă discutară despre progresul muncii la exteriorul casei.

Corrie văzu că își savură plăcinta cu mere, dar nu făcu niciun comentariu și părăsi camera imediat ce termină de mâncat.

Fu ușurată când el plecă, deoarece prezența lui dominase mica bucătărie, cu o vitalitate caracteristică, pe care ei îi era imposibil s-o ignore. Era într-adevăr un bărbat pe care n-aveai cum să nu-l observi. Mare păcat că avea problema asta vizavi de femei, căci, era sigură, ar fi fost un amant excelent. Obrajii i se înroșiră la apariția bruscă a acestui gând și își plecă rapid capul, adunând farfuriile goale, astfel ca Charles să nu observe și să pună întrebări stânjenitoare.

Restul zilei se scurse fără mari evenimente. Corrie nu-l mai văzu pe Damon, iar tatăl lui nu mai aduse vorba de el, știind deci, unde este. Iar ea n-a întrebat de teamă să nu provoace curiozitatea lui Charles. Dormi bine în marele pat albastru, dar se trezi cu un sentiment de teamă și în același timp de frondă. Astăzi se ducea la Wicklow cu Damon, astăzi va fi la discreția ironiilor lui.

Charles îi spusese să folosească budoarul lui Zelah, și în timp ce străbătea culoarul strângând cât putea de tare un neglijeu vaporos în jurul ei, privi temătoare spre ușa de lângă a ei, sperând că Damon n-o să-și facă apariția. Tatăl lui îi arătase ieri care era camera lui, dar nu se oferise să-i arate și interiorul, iar ea ghici că nimeni n-avea voie fără invitație.

Se spălă în grabă și se strecură din nou în rochia verde, periindu-și părul până ce străluci ca mătasea. Aștepta cu nerăbdare să-și cumpere niște farduri pentru că se simțea goală fără ele, însă nimic n-ar fi făcut-o să se atingă de grămezile de sticluțe și tuburi pe care Zelah le lăsase în urma ei.

După dezvăluirile lui Damon referitoare la adevăratul ei caracter, Corrie simțea un fior de câte ori se gândea la femeia asta. O întorsătură crudă a soartei făcuse din femeia asta detestabilă o mamă, mama ei, iar ea știa că niciodată de-acum înainte nu se va mai gândi la ea în această calitate.

Măcar o făcea să-i aprecieze pe Anne și pe David cu atât mai mult, și știa că ușurarea lui Anne va fi fără margini, când se va întoarce acasă. Se întreba dacă Anne știuse de la bun început ce fel de viață dusese prietena surorii ei, și dacă ăsta fusese motivul real pentru care încercase s– o facă să renunțe la căutările ei. Cel puțin Anne nu va mai avea griji în viitor, putea fi sigură că niciodată Corrie n-o s-o mai părăsească.

Când se va întoarce să se mărite cu John, totul va fi ca înainte, iar acest episod va fi dat uitării.

Sau nu va fi? Și oare, mai dorea să se mărite cu John?

Pentru prima oară, în minte îi încolțiră dubiile, și nu se putu abține să-l compare pe John cu Damon. Diferența dintre cei doi era marcantă. John era bun și blând, cu o înfățișare obișnuită, era într-adevăr un tip obișnuit, dar n-avea niciun dubiu că o iubește și că va fi un soț bun.

Damon, pe de altă parte era un diavol înalt și atrăgător, genul după care orice femeie ar întoarce capul pentru o a doua privire. Nu că asta ar ajuta-o cu ceva. Ura lui față de sexul opus îl transformase într-un tip dur, plin de amărăciune; ochii lui, care erau bine puși în valoare de genele-i negre și dese, erau întotdeauna reci și puteau trece printr-un om de parcă ar fi fost de oțel. Buzele-i erau neîndurătoare, și ea însăși îi simțise tăișul limbii. Dar în ciuda a toate astea, era ceva anume în legătură cu el care o atrăgea, un magnetism care o împingea spre el. Virilitatea lui nu putea fi ignorată.

Excursia asta până la Wicklow s-ar putea dovedi o misiune periculoasă. Totul depindea de atitudinea lui Damon. Dacă era la fel de mojic cum fusese ieri la vremea prânzului, timpul pe care inevitabil îl vor petrece împreună nu va fi deloc plăcut.

În timp ce cobora scările, Corrie nu-și putu liniști bătăile neregulate ale inimii. Doar printr-o mare determinare își putu păstra zâmbetul pe buze când intră în bucătărie și se găsi față în față cu zâmbetul lui rece, aproape insolent, de întâmpinare.

– Sper că ești pregătită, domnișoară Maitland. Am să fiu cu ochii pe tine, să n-arunci cu banii.

Capitolul 5

Întâmpinarea lui Damon o înfurie pe Corrie, dar își ascunse furia și-i zâmbi politicos.

– Nu e cazul. Nu vreau să cumpăr decât strictul necesar. Se așeză pe un scaun de bucătărie, în fața lui. În ciuda a ceea ce ai putea gândi, tatăl tău e cel care a insistat.

– De ce oare, întrebă el, când ți-a spus deja că poți să iei din hainele lui Zelah?

Având rețineri să se recunoască faptul că el fusese cauza, îi aruncă o privire trufașă.

– Să spunem că m-am răzgândit în privința lor.

– Sau i-ai zis ce ți-am spus eu, mormăi Damon, și scumpul de tata, ca un bătrân nerod ce e, s-a oferit să-ți cumpere altele. Ai fi putut refuza, adăugă el nervos.

– Aș fi putut, răbufni ea, dar Charles s-ar fi simțit jignit. Puse câteva felii în prăjitorul de pâine și-și turnă o ceașcă de ceai.

– Asta-i nemaiauzit, rânji el, de când o femeie de genul tău își face griji să nu rănească pe cineva?

Corrie își încleștă dinții. Dacă s-ar fi certat cu Damon în momentul ăsta, excursia lor ar fi devenit imposibilă. Se comporta în marea majoritate a timpului ca o fiară arogantă și sarcastică, dar să fii la cuțite

cu el întreaga perioadă cât vor fi ieșiți era mai mult decât ar fi putut suporta.

– Îmi pare rău că ai o părere atât de proastă despre mine, domnule Courtney. Fii sigur că o să fac tot ce-mi stă în puteri să nu-ți ultragiez bunul-simț. Își întinse unt și marmeladă pe felia de pâine prăjită și mușcă din ea, privindu-l în același timp cu ochi mari.

– Asta până la dovada contrarie, i-o întoarse el țâfnos. Aș putea face și asta, domnișoară Maitland, și din moment ce-i spui tatălui meu Charles, tot atât de bine ai putea să-mi spui și mie Damon.

Pe Corrie o trecu, un fior.

– Cum dorești.

Oricum, Damon era de mult în gândurile ei. Se-ntoarse la pâinea ei prăjită și la cana de ceai, perfect conștientă de privirile lui. Ca și cum, din cine știe ce motiv, se străduia s-o cântărească, să afle dacă era turnată în același tipar în care părea să creadă că sunt toate femeile.

– Să-mi spui și mie la ce concluzie ajungi, îi aruncă ea obraznic.

El se-ncruntă, neînțelegând pe moment încotro bate ea.

– Mă priveai intens, îi explică ea cu un zâmbet scurt, așa că m-am simțit îndreptățită să știu exact ce-ți trecea prin minte.

El râse.

– Nu m-ai crede dacă ți-aș spune. Își trase scaunul înapoi. Mă duc să pornesc mașina. Ne vedem jos.

Știind că n-ar fi fost o idee bună să-l facă s-o aștepte, termină în grabă de mâncat. Era bucuroasă pentru ziua însorită, fiindcă astfel nu mai era necesar să poarte unul din sacourile lui Zelah.

Rolls-ul torcea ca o pisicuță, așteptând-o. Corrie se scufundă în moliciunea scaunului, apreciind mirosul tapițeriei de piele. Era luxos!

Damon abia dacă îi aruncă o privire, demarând lin pe aleea mărginită de smirdari. Apropierea lui o făcea să simtă un nod în stomac și era bucuroasă că nu putea să-i simtă agitația. Ar fi fost apogeul umilințelor ei, dacă și-ar fi dat seama de efectul pe care îl are

asupra ei, pentru că, probabil, nu va face altceva decât să confirme suspiciunile lui privind modelul la care redusese întreg sexul slab.

La fel de enigmatic pentru ea, era motivul pentru care avea acest efect asupra ei. În mod sigur nu felul în care o trata îi stârnea astfel de sentimente; din câte își putea da seama, de vină era personalitatea lui copleșitoare, cu un temperament la fel de exploziv ca dinamita, dar cu o masculinitate accentuată, care o stârnea.

Îi aruncă o privire pe furiș; nasul acvilin și fruntea largă erau încununate de un păr negru și des, la fel de răzvrătit ca și posesorul lui. Simți un imbold să-și treacă degetele prin el, să-i simtă tăria, să-i mângâie liniile dure ale maxilarului și să-i atingă buzele pline.

Lui îi displăcea evident faptul că trebuia să o ducă la Wicklow în dimineața asta, iar ea înțelegea. Fără îndoială, avea treburi mai importante decât să-i cumpere haine fetei pe care o adusese în casa sa mai mult de nevoie decât cu voie, după ce ea își pierduse prostește toate bunurile.

Își umezi cu un gest nervos buzele.

– Îmi pare rău că-ți fac atâtea probleme. Vocea ei era mai mult o șoaptă, și când el nu răspunse, când chipul lui rămase imobil, crezu că nu o auzise. Își drese vocea și spuse ceva mai tare. Damon, chiar îmi pare rău. Dacă vrei, putem să ne întoarcem. Eu, o ...o să mă descurc și fără haine noi.

– Acum nu-i nevoie să faci pe martira, spuse el aspru, aruncându-i o privire lungă preț de două secunde. Nimic nu se îmblânzise în ochii aceia de cremene, și pentru prima dată, observă linia mai închisă ce contura irisul verde. Avea ochi superbi și, pentru o clipă, se întrebă cum ar fi să se uite la ea cu admirație, în locul privirilor reci pe care i le arunca întotdeauna.

– Spun asta fiindcă mă gândeam la tine – la munca ta... spuse ea cu o voce mică. Cum rămâne, de exemplu, cu vaca bolnavă, nu trebuie să fie supravegheată?

– O să fie bine pentru câteva ore, nu era decât febra laptelui.

– Ce-i asta? întrebă ea, observând schimbarea din tonul lui când vorbise despre animal. Era mai preocupat de vacă decât de ea, iar Corrie nu știa dacă să se enerveze sau să se amuze.

– Fără să intru în detalii tehnice, spuse el amabil, vaca a fătat acum două zile, dar nu se mai ține pe picioare și a început să se umfle. Veterinarul i-a făcut o injecție și acum e bine, dar o s-o mai țin sub observație o zi, două.

– Pot să văd vițelul? întrebă Corrie. Pentru ea, o fermă era o lume nouă. Trăise la oraș întreaga viață, și nu avusese nici măcar un câine sau o pisică, deoarece Anne era alergică la blană.

– Desigur, răspunse el surprins, atâta vreme cât n-o să mă împiedic de tine. Ai putea chiar să-mi dai o mână de ajutor, fiindcă uneori am nevoie.

Nu fusese niciodată mai aproape de a o accepta, iar Corrie ar dorit din toată inima să-l ajute, dar loialitatea ei era față de Charles.

– Îmi pare rău, spuse ea, am un serviciu în casă, în timpul liber însă, mi-ar face plăcere să te ajut.

Impresia fugară a unei persoane calde, pe care o avusese, dispăru într-o clipă.

– Oh, tatăl meu – uitasem, spuse el rece. Poate că-i mai bine așa, probabil că mai mult m-ai fi încurcat.

Când Corrie deschise gura să se apere, el o opri spunându-i:

– Nu uita că am deja experiență cu prostiile tale. Nu-mi pot permite asemenea greșeli cu animalele.

– Toată lumea are dreptul la o greșală, replică ea aprins. Ai de gând să continui să mi-o scoți pe nas?

– Până îmi vei da motive să cred altceva. Până acum, singurul lucru bun la tine este că știi să gătești.

Zelah era neajutorată în treburile gospodăriei, așa că e cel puțin un lucru pe care nu-l aveți în comun.

Corrie rămase tăcută, întrebându-se dacă Damon aflase de la tatăl lui de relația dintre ele. Înclina să creadă că nu, pentru că, în caz contrar, fără îndoială ar fi tachinat-o pe tema asta. Părea să-l distreze s-o facă să se simtă prost.

– Care-i problema? întrebă el, după ce tăcerea se așternuse între ei de câteva minute. Nu-ți place când vine vorba de Zelah? Ai lăsat baltă căutările, sau te-a distras pe moment tatăl meu?

Și nu se referea la secretariat, de atâta lucru își dădea și ea seama. Avea o idee fixă că ea încerca să-l seducă pe Charles Courtney și asta o îngrozea.

– Ești dezgustător! răbufni ea. Cum poți măcar să te gândești la așa ceva? E destul de bătrân să-mi fie bunic!

– Exact. Tonul lui Damon era brutal, rănind-o cu intensitatea lui. Așa că, de ce nu mă lași să te duc înapoi în Anglia și să dai uitării jocul ăsta prostesc pe care-l faci?

– Joc! repetă Corrie. Habar n-ai despre ce vorbești. Charles și cu mine ne înțelegem de minune, ceea ce e mai mult decât pot spune despre tine. Ești ferm convins că sunt la fel de rea ca și ma...Zelah, se grăbi ea să-ncheie, blestemându-se pentru scăpare și sperând că Damon nu observase.

Dar, din nefericire, a făcut-o.

– Ce voiai să spui înainte să te corectezi? Sprâncenele i se alipiră într-o încruntare.

Știa! Cu siguranță, știa! Doar că îi făcea o plăcere bolnavă să scoată mărturisirea din gura ei.

– De ce ți-aș spune? Nu-i treaba ta.

– Oh, ba da. Pentru un moment, atenția îi fu distrasă de o curbă dublă destul de dificilă. Cred că ai ceva să-mi spui tânără doamnă, ceva care contează foarte mult pentru amândoi.

Corrie tresări. Ce mai conta? Charles i-ar fi spus oricum, mai devreme sau mai târziu.

– Zelah este mama mea, spuse ea brusc, fiindu-i frică acum să-l privească, uitându-se la panglica drumului care se pierdea într-o curbă înaintea lor.

Damon lăsă să-i scape un fluierat lung, și trase pe dreapta.

– Deci, asta era! M-am gândit că poate sunteți surori, de asta eram...dar mamă și fiică, nu pot să cred. Probabil că era încă la școală când te-a născut!

– Șaisprezece – și sunt din flori, adăugă ea sfidător, în caz că te întrebai.

– Da, are sens, spuse el sălbatic. Mă-ntreb câți plozi o mai fi adus pe lume, nedoriți, neiubiți.

Corrie se înfioră de intensiatea furiei lui. Era un gând care o bântuise și pe ea, dar dintr-un motiv inexplicabil, simți nevoia să ia apărarea femeii absente.

– E nevoie de doi ca să faci un copil, răbufni ea, și în lumea asta plină de bărbați care nu știu cum să mai profite, la ce te-ai aștepta?

– Când o femeie se etalează așa cum face Zelah, niciun bărbat n-ar putea refuza. Și de ce-ar face-o?

– Și astfel pui întreg sexul feminin în aceeași oală? Poate că mama mea e...o partidă ușoară – făcu ea, cam fără voie, o concesie – dar asta nu înseamnă că și eu sunt la fel, sau oricine altcineva.

– Ba, în mintea mea, da, declară el categoric. N-am întâlnit încă pe cineva care să nu vrea să se culce cu mine de la prima întâlnire.

Nici nu era de mirare, se gândi Corrie, la cât de bine arăta și cu atitudinea lui de mascul potent. O făcea chiar și pe ea să aibă emoții, iar ea îl ura.

– Înseamnă că te-ai încurcat cu cine nu trebuie, spuse ea plat, privind pe fereastra laterală, refuzând să-l privească.

Astfel că era nepregătită când degetele lui i se strecurară sub bărbie, întorcându-i chipul spre el.

– Sugerezi că tu ești diferită? silabisi el.

Chiar vrei să mă faci să cred că mica mea soră vitregă din flori e cu ceva diferită de mama ei? Corrie se-nfioră simțind veninul din vocea lui, strâmbându-se sub apăsarea lui dureroasă. Se albi la față când se uită în ochii lui care o măsurau de parcă ar fi comis o crimă. Dar găsi în cele din urmă puterea să se plângă:

– Cum îndrăznești? Cum îți permiți să mă insulți fără să știi nimic despre mine?

– Nici n-am nevoie, spuse el, o singură privire la părul tău decolorat e suficientă.

Deci n-o crezuse când îi spusese că e culoarea ei naturală. O nouă argumentație n-ar fi avut niciun rost. Abătută, ridică din umeri, într-un gest de acceptare.

– Din câte văd, te-ai hotărât deja referitor la ce fel de om sunt. Poate că numai în timp ți-ai putea schimba opinia.

– Dar n-ai să rămâi pe-aici atâta vreme, i-o întoarse el repede. O să-mi fac o datorie din asta. Intenționez să am o discuție lungă cu tata. Când vine vorba de femei, e un nătărău bătrân, dar de data asta o să am grijă să nu mai sufere din nou.

Corrie își strânse buzele cu o atitudine încăpățânată. Dacă o mai ține mult așa, n-o să se mai poată controla. Damon era obsedat de ideea că urmărea ceva și tocmai de aceea era prea persistentă în negații. Tăcerea era cea mai bună opțiune pentru ea, asta și să-l lase să creadă că are dreptate.

– Ce s-a-ntâmplat? rânji el, nu mai ai nimic de spus în apărarea ta? Știi că am drepate și-ai decis că n-are sens să te mai ascunzi? Chipul lui se aplecă spre ea, acuzator, plin de ură. Biata de tine, micuță Corrie, ai dat de ape mai adânci decât te-ai fi așteptat? Vocea lui batjocoritoare o îmboldi pe Corrie să se dezlănțuie cu toată puterea, dar ca și înainte, îi anticipă mișcarea și, eliberându-i bărbia, îi prinse mâna și o presă de pieptul lui. Îi strecură cealaltă mână în jurul gâtului și o trase spre el, cu ochii scânteind impenetrabil.

Când o sărută, fu la fel de șocată de parcă ar fi plesnit-o și preț de câteva secunde lungi, rămase înghețată sub atingerea lui. Dar treptat, pe măsură ce uimirea se risipi, deveni conștientă de multitudinea de senzații noi. Se simțea ca un trandafir în plină floare. Dintr-un mic boboc, senzațiile se deschiseră, încet, delicios, fiecare mișcare trimițându-i fiori de plăcere în întreg corpul, pentru ca, în cele din urmă, să simtă o întreagă gamă de emoții.

Sărutul lui Damon nu semăna cu nimic alceva. Era ca un vârtej în interiorul ei. John nu-i provocase niciodată asemenea senzații – mângâierile lui o lăsau plăcut satisfăcută, dar niciodată cu această poftă nesățioasă pentru mai mult, sau nevoia asta de a-i simți corpul aproape, de a fi posedată de bărbatul pe care îl ura.

Obrajii i se-nroșiră la turnura pe care o luaseră gândurile sale și se luptă să se elibereze. În același timp, Damon o împinse de lângă el, cu o expresie dezgustată pe chip.

– Nu ești deloc mai bună decât ea, i-o trânti el cu cruzime. Ești a oricui vrea să te ia, și nu te deranja să o negi, pentru că n-o să-ți țină. Am dovada de care aveam nevoie.

Corrie se cufundă în scaunul ei, confuză și nefericită. Chiar era asemenea lui Zelah? Se putea ca Damon să spună adevărul? Își apăsă vârfurile degetelor pe tâmple, căutând un răspuns.

Dacă era atât de frivolă cum pretindea el, nu i-ar fi răspuns la fel și lui John, sau oricărui alt bărbat care o mai sărutase în trecut? Da, bineînțeles că ar fi făcut-o.

Doar că Damon era diferit, atracția lui ar fi stârnit orice femeie, după cum spunea el însuși.

Își dorea acum să fi avut tăria să-i reziste, voința să se poată înfrâna de a răspunde săruturilor acelea surprinzător de delicate. S-ar fi așteptat ca felul lui de a face dragoste să fie la fel de sălbatic ca și firea sa, numai dacă n-a făcut-o înadins, știind prea bine efectul pe care îl are. Cel mai probabil acesta era răspunsul. Știa că are abilitatea să

stârnească o femeie, oricare ar fi fost ea, și s-a folosit de arma asta pentru a-și demonstra punctul de vedere.

Ochii ei albaștri scăpărau în timp ce-l privea țintă, cu un aer revoltat. El se pregătea să pornească motorul, cu un zâmbet de satisfacție în colțul buzelor.

– Te crezi atât de deștept, domnule Courtney – ce n-aș da să te aduc măcar un pic cu picioarele pe pământ!

– Mă-ndoiesc sincer că ai fi în stare de asta, spuse el pe un ton prietenos. E nevoie de ceva mai mult ca să mă păcălești pe mine. Putem să ne continuăm drumul? Irosim timp prețios, să știi.

Corrie zvâcni în lături. Oh, du-te naibii!

– Nu-i un loc prea plăcut, murmură el, dar, cred că unii dintre noi sfârșesc într-adevăr acolo.

Asta însemnând ea, și Zelah, și oricine altcineva pe care el ar fi catadicsit să-l pună în aceeași categorie.

– Probabil că tu știi asta mai bine decât mine, spuse ea dulce, hotărâtă să-l ignore restul drumului.

Dar se dovedi imposibil, pentru că, acum că se convinsese asupra genului ei, era dispus să fie civilizat cu ea, dacă nu mai mult, și începu să-i explice peisajele pe lângă care treceau.

– În cele mai multe case din Irlanda se face focul cu turbă, o informă el, de aici mirosul ăsta dulce, chiar de neuitat.

Damon debitând sentimentalisme! Nu-i venea să creadă.

– Mormanele alea, spuse el, arătând spre niște grămezi ordonate de la marginea unei mlaștini, au nume diferite în funcție de mărimea lor. Ăla de acolo e un turn, și mai sunt castele și căpițe si fumuri.

– Și cum le taie? întrebă Corrie, interesată fără să vrea. Nu-i periculos? Vreau să spun, nu se pot scufunda?

– O fac în aprilie sau mai, răspunse el, cele mai uscate luni, iar pe coamele alea întind talaș pe care să meargă cu roabele când scot turba.

Îi dădu înainte, explicându-i diferitele metode de tăiere, dar totul era mult prea complicat pentru ca ea să poată înțelege. Totuși, aprecia faptul că își făcea timp să-i explice.

-Aici, ce metodă s-a folosit? întrebă ea privind spre două tranșee paralele.

– L-au săpat de dedesubt, îi explică el. În curând, toată zona va fi plină cu mătasea broaștei, iar la toamnă se va schimba în cafeniu și roșu-aprins. Mlaștinile pot fi locuri foarte frumoase, mai ales la răsărit sau apus când razele lungi ale soarelui dau pământului un luciu ca al mătăsii.

Asta era o față a lui Damon pe care Corrie n-o văzuse și de care era uimită. Se dovedise a nu fi pe de-a-ntregul un mercenar, și că erau momente când putea fi la fel de prietenos ca și ceilalți oameni.

Drumul lor până în Wicklow trecu printr-un peisaj scos parcă dintr-un tablou, dar Damon nu mai opri și Corrie se întrebă dacă regreta scăparea de moment.

Wicklow era un fermecător oraș din lumea veche, cu străzi înguste, dar magazinul la care o duse părea scump, iar Corrie începu să aibă dubii privitor la împrumutul lui Charles. Când își va putea permite vreodată să returneze banii? Va trebui să fie atentă ce-și cumpără – strictul necesar, care să-i ajungă până va avea banii ei, căci atunci o să iasă singură să-și cumpere ce vrea, ceva mai ieftin.

Aparent, Damon era o figură cunoscută aici, și fu tratat cu un soi de respect reverențios. Fură conduși spre raionul de rochii și el se așeză pe un scaun franțuzesc auriu, picior peste picior și un cot aruncat peste spătarul scaunului în timp ce o mână îi sprijinea capul întors în direcția ei cu un aer critic. Corrie știa că, mai devreme, vorbise serios, dar n-avea de ce să-și facă griji. Va avea grijă să nu cheltuiască prea mult.

Când el insistă să defileze înaintea lui cu fiecare rochie, pe rând, îi veni să-i spună să-și vadă de treaba lui – ea va purta rochiile, nu el.

Dar bunele maniere, și faptul că vânzătoarea nu găsi nimic ciudat în cererea lui, sugerând că mai făcuse astfel de lucruri, o făcură să cedeze umilă dorințelor lui. După ce probase pe puțin o jumătate de duzină de rochii, fiecare o plăcere s-o porți, și Corrie era ametită de atingerea hainelor superbe de pielea ei, Damon spuse:

– O să le cumpărăm pe cea albă și pe cea albastră, chestia aia roz și pe cea cu dungi.

Corrie deschise gura să protesteze, apoi o închise fără nici un cuvânt. Ce mai conta? Toate erau la fel de frumoase. O enerva doar faptul că avea impresia că are dreptul să aleagă pentru ea.

În departamentul de lenjerie, fu ușurată să vadă că o lasă să-și facă singură alegerile, și la fel se întâmplă cu pantofii și cosmeticele, dar când spuse că era suficient pentru cât ar fi avut nevoie, el se împotrivi.

– Dar îmbrăcămintea de zi, hainele de plajă și restul de genul ăsta? Cu siguranță, tata n-o să te muncească zi lumină, în fiecare zi. O să ai și tu niște timp liber.

– Cred că da, admise ea, dar sincer, n-am discutat un program.

Ieșiră din magazin cu mult mai multe decât intenționase Corrie, iar ea era surprinsă că Damon i-o permisese. În mașină, privind spre cutiile înghesuite pe bancheta din spate, ea spuse:

– Pare că am cumpărat o grămadă de lucruri. Cred că n-o să port mai mult de jumătate din ele.

– Atunci, nu semeni cu mama ta, spuse el privind-o într-un fel ciudat. Ei nu i s-ar fi părut mare lucru să-și cumpere o jumătate de duzină de rochii de seară sau o duzină de perechi de pantofi.

În comparație cu asta, se gândi Corrie, se poate spune că achizițiile ei erau umile. Nu era de mirare că Damon o avertizase să aibă grijă, dacă își imagina că era din același material ca Zelah.

Corrie se gândise că, după excursia lor la cumpărături, el va merge direct acasă, și fu surprinsă și plăcut impresionată când el sugeră să viziteze un loc numit Powerscourt.

– Are una dintre cele mai frumoase grădini peisagistice din Irlanda, îi explică el. Ambiția mea e ca, într-o bună zi, Hawksmoor să arate la fel de grandios.

Erau magnifice, fără nicio îndoială. Stăteau în fața unei case îmbrăcate cu măiestrie în lemn, pământul întinzându-se la picioarele lor, coborând într-o serie de terase. În depărtare, după o vale împădurită, se ridicau Munții Wicklow, încununați de vârful Sugar.

Se plimbară de-a lungul primei terase, pe o potecă de trepte înguste care duceau spre o pajiște mare, iar în spate, era punctul de atracție al întregii grădini – dale largi întinse în spirală formând complicate desene geometrice. Era și o balustradă cu model complicat de fier forjat și un piedestal cu figuri de bronz îngemănate.

– Nu-i așa că e impresionant? întrebă Damon. Bineînțeles, toate astea sunt aici de mai bine de o sută de ani, dar am și eu planurile mele. Și Hawksmoor va fi un loc al frumuseții când voi fi terminat cu el.

În timp ce vorbea, capul său avea o înclinare plină de mândrie, și Corrie știu că era convins de ceea ce spune. Știa și ea că va fi o muncă grea, și în momentul acela, când erau atât de apropiați cum nu mai fuseseră niciodată, își dori să-l poată ajuta să-și îndeplinească visul. Desigur, îi va fi imposibil. Nu va rămâne aici atâta vreme. Ar dura ani și ani de muncă grea să restaurezi Hawksmoor la gloria de odinioară. Se-ntristă la gândul că nu va putea asista la împlinirea planurilor lui.

– Sunt sigură că vei face o treabă excelentă, spuse ea.

El zâmbi și ea fu uluită de diferența pe care acest lucru o aducea. Umbrele dure se șterseră instantaneu, iar ochii lui, deși nu o acceptau încă, își pierduseră o parte din duritate. Aproape că-ți venea să crezi că ar putea fi prieteni, ceea ce era de tot râsul.

Niciodată nu vor fi. Animozitatea lui Damon pentru Zelah se extinsese acum și asupra ei. În mod evident, el era convins că trăsăturile de caracter, bune sau rele, se moștenesc din familie.

Poate că, în cele din urmă, va reuși să-i arate că e diferită. Întrebarea era, va avea suficient timp? El spusese că e hotărât să-i facă vânt, iar ea știa fără să i se mai spună, că Damon nu era un om care să nu-și ducă ideile până la capăt. Singura ei speranță era în tatăl lui. Cu Charles de partea ei, poate ar fi avut o șansă. Timpul va decide.

Coborâseră o altă serie de terase și acum stăteau în fața unui bazin.

– Bazinul Tritonului, spuse Damon, cândva numit Iazul lui Juggy. Eu prefer denumirea modernă, tu nu?

Corrie încuviință, uitându-se cu admirație în lungul fâșiei de apă care reflecta molizii și brazii care creșteau pe malurile ei. Era și o statuie a lui Pegas, și urme de pași dispărând printre brazi. Totul era atât de perfect, încât nu putea decât să admire nemișcată.

– Te prinde, nu-i așa? spuse Damon, observându-i starea aproape hipnotică. Desigur că în Irlanda, climatul blând iarna și umed vara, încurajează creșterea și astfel putem să ținem plante exotice care n-ar supraviețuii niciodată în Anglia. Numai în grădinile astea sunt arbori rari ca magnolii și verii lor, copacii dragon.

– E minunat, murmură Corrie.

– Mai sunt și altele de văzut dar n-avem timp de zăbovit. Am treburi de terminat acasă.

Ea își dori să nu fi spus asta. O făcea să se simtă vinovată și se grăbi la brațul lui, o bună parte din bucuria ei fiind risipită de-acum. Dar apoi, în contrast cu formalismul acestor grădini mari, o duse să-i arate cascada. Cu o forță imensă, apa se revărsa peste marginea unei prăpastii, căzând zeci de metri într-o perdea strălucitoare, prăbușindu-se într-un bazin întunecat și ridicând nori de vapori de apă.

– Forța căderii de apă ar putea să lesine un bărbat, spuse Damon, și uneori vântul are o asemenea forță aici, că e dificil să stai în picoare.

Corrie era impresionată.

Cascada era absolut copleșitoare, iar ei îi luase graiul, așa că îl privi pe Damon uimită, cu particule minuscule de apă adunându-se scânteietoare pe buzele și genele ei. Iar ochii ei albaștri păreau ca două raze de lumină.

El îi întâlni și susținu privirea, preț de câteva clipe, apoi deschise drumul, grăbindu-se cu pașii lui mari, fără s-aștepte să vadă dacă ea îl urmează.

Corrie ar fi vrut să afle ce fusese în mintea lui în momentul acela, dacă acea cascadă avusese același efect asupra lui pe care îl avusese și asupra ei. Într-un fel ciudat o excitase, făcând-o conștientă de prezența bărbatului de lângă ea într-un mod aproape sexual. Fusese cât pe aci să se-ntindă și să-l ia de mână, și astfel, să admire împreună cascada.

Era convinsă că și el simțise ceva, și că ăsta era motivul pentru care insistase să plece. Se uită fix la spatele lui îndepărtându-se, prea puțin conștientă că sentimentele pe care i le nutrea creșteau cu fiecare clipă.

Capitolul 6

Corrie fu bucuroasă când ajunseră înapoi la Hawksmoor. Călătoria de întoarcere fusese cel puțin incomodă. Damon căzuse în starea lui agresivă de mai înainte, asigurând-o încă o dată că va face tot ce-i stă în puteri să-l convingă pe tatăl său să n-o angajeze.

Decise că în cazul de față tăcerea ar fi o alegere prudentă, așa încât Corrie nu spuse nimic; o discuție în contradictoriu l-ar face și mai intransigent, iar ea se străduia din răsputeri, dacă nu mai mult, măcar să facă o impresie bună.

Oricum, dicuția lui cu Charles fu amânată pentru că, de cum sosiră, fu chemat la încă o urgență în staulul vacilor, și nu întârzie nici măcar pentru a mânca prânzul pe care tatăl său îl gătise în absența lor.

– Ei, cum a mers? întrebă Charles după ce se așezară la masă. Ți-ai lua tot ce aveai nevoie?

– Da, mulțumesc, încuviință Corrie, dar nu arăta atât de fericită pe cât credea Charles că ar fi trebuit.

– Damon e încă împotriva ideii să lucrezi pentru mine?

Era mult mai șiret decât se așteptase ea. Nu prea se întâmplau multe în gospodăria asta fără știrea lui.

– O să vină să discute cu tine. Vorbele îi scăpară înainte să le poată opri. Nu-l lăsa să te convingă să mă trimiți de aici.

Aștept cu mare nerăbdare slujba asta.

Pe chipul lui Charles apăru un zâmbet mare și cald.

– Tot așa și eu, copilă, tot așa și eu.

Ea fu convinsă atunci că se va împotrivi fiului său, dar rezultatul va depinde de cine se va dovedi mai puternic. Damon era determinat și putea fi nemilos când credea că e nevoie. Charles, pe de altă parte, îi păruse întotdeauna a avea un caracter blând, mai slab de inimă. Poate că ascundea și adâncimi despre care ea n-avea idee. Ea așa spera.

Încercă să se autoconvingă că slujba era singurul motiv pentru care dorea să rămână aici, o activitate diferită de rutina cu care fusese obișnuită. Refuza însă să admită că Damon ar fi fost atracția, deși gândul supărător revenea cu persistență în gândurile ei, oricât ar fi încercat să-l alunge.

Abia la începutul serii îl văzu pe Damon din nou. Își petrecuse după-amiaza ordonându-și cumpărăturile și ajutându-l pe Charles la treburile gospodăriei. Ar fi fost de accord că era o sarcină fără de sfârșit. Cu toate lucrările de construcție și reconstrucție în desfășurare, întreaga casă era continuu acoperită de un strat de praf. De-afară se auzea huruitul unei cife de beton și fluierăturile muncitorilor la lucru. Când Damon intră în bucătărie, Corrie tocmai terminase de pus masa.

– Unde-i tatăl meu? întrebă el abrupt, în timp ce se spăla pe mâini la chiuvetă.

– În biroul lui, cred. Ea știa din instinct ce treabă are cu el. Timpul testului sosise. Se-ntreba dacă era vreo speranță să facă apel la bunătatea lui, și fără să stea prea mult pe gânduri, spuse:

– Chiar trebuie să faci asta, Damon? Nu-ți dai seama cât îl ajut pe tatăl tău? El ar vrea să-și termine cartea, dar treburile gospodăriei îi ocupă tot timpul. Tu singur ai recunoscut că nu găsești pe nimeni care să stea, așa că de ce nu mă lași pe mine să stau? E o soluție perfectă.

– Perfectă pentru cine? întrebă el cu un ton rănit. Pentru tine? Lăsă să-i cadă pe jos prosopul cu care se ștersese pe mâini. Nu, sunt decis. Dacă tatăl meu chiar vrea o secretară, o să găsesc pe cineva care se încadrează mai bine în profil.

Atacul o duru. Corrie știa exact ce insinuează iar el nu voia să-i dea șansa să demonstreze contrariul.

– Cum poți fi atât de încăpățânat? protestă ea, cu bărbia ridicată sfidător. Nu crezi că fiecare merită o șansă?

Ochii lui verzi o sfredeleau furioși.

– Nu cineva ca tine, și ușa șuieră în urma lui pentru a se izbi cu un bubuit în tocul ei.

Acum, singura speranță a lui Corrie era Charles și își încrucișă copilărește degetele, sperând din toată inima că el își va putea convinge fiul s-o păstreze.

Nu intenționase să tragă cu urechea, dar vocile ridicate reverberau de-a lungul coridorului, făcând-o pe Corrie să-și ascută toate simțurile, chinuindu-se să audă ce se spunea. Oricine în circumstanțele de față ar fi făcut același lucru, se scuză ea, și nu putea fi acuzată că trage cu urechea din moment ce glasurile erau de-ajuns de puternice pentru a fi auzite fără un efort deosebit.

– Te-nșeli, spuse Charles. Fata asta nu e deloc așa. Trebuie numai să te uiți la ea pentru...

– Pentru a vedea că e exact ca mama ei, interveni Damon cu grosolănie. N-avem de unde să știm că n-o să se comporte ca și ea, iar eu nu vreau să te necăjești din nou, tată. E spre binele tău, nu-nțelegi?

Urmă o perioadă de tăcere, când Charles spuse ceva în liniște, apoi vocea lui Damon:

– Și cum putem ști asta? Cum ne-am putea permite să ne asumăm riscul ăsta? Ai deja o slăbiciune pentru ea, dă-i câteva săptămâni și o să ia frâiele casei ăsteia, conducându-te și pe tine, așa cum a făcut-o și Zelah.

– Ajunge!

Corrie nu-l auzise niciodată pe Charles vorbind pe tonul ăsta autoritar, și un licăr de speranță păru să se iveasc㠄 la orizont.

– Întâmplător, încă o iubesc pe Zelah, în ciuda a ceea ce a făcut. Nu e chiar atât de egoistă, și când o să fie pregătită să se-ntoarcă, o s-o primesc.

– Atunci, ești un neghiob bătrân. Damon era de-a dreptul furios, de-acum. Nu vezi că se folosește de tine? Se folosește de banii tăi, te rănește și tu nu-ți dai seama. Oh, Doamne, tată, cum să te fac să-ți vii în fire?

– Nu viitorul meu îl discutăm aici! Exista totuși o amenințare rece în vocea lui Charles. Vorbim despre tânăra de afară și-ți spun, Damon, că te înșeli. Nu și-a cunoscut niciodată mama, cum poți spune că-i seamănă? Corrie a fost crescută de un cuplu de oameni inimoși și blânzi care o iubesc ca și cum ar fi a lor, și când ai așa o familie niciun copil nu o ia razna. Cu Zelah a fost o altă poveste, a fost lăsată prea mult în voia ei, părinților nu le păsa ce face, atâta vreme cât nu le stătea în drum. Acum, înțelegi de ce cred că merită acestă șansă? Nimeni nu poate fi acuzat fără o dovadă, Damon. Nimeni. Iar eu sunt al naibii de sigur că n-o să mă faci să mă răzgândesc.

Nu era greu să-ți imaginezi reacția lui Damon la acest discurs – neîncredere, un nou val de furie, și o retragere vizibilă în fața tatălui său. Răspunsul lui fu prea încet pentru ca să-l poată auzi, dar la câteva secunde după aceea, ușa se deschise și pași grei străbătură coridorul.

Speriată să nu fie prinsă trăgând cu urechea, Corrie se repezi la chiuvetă, dând drumul la robinet și spălându-se pe mâini. Când ușa bucătăriei se închise, și tot ceea ce putea auzi în spatele ei era respirația regulată a unui bărbat, spuse fără să se-ntoarcă.

– Ei, Damon, care-i verdictul? Rămân sau plec?

Dar vocea care-i răspunse era cea a tatălui lui.

– Rămâi, copilă. Ți-am spus că nu va fi nicio problemă.

Corrie re roti pe călcâie ușurată și, fără nicio ezitare, se aruncă în brațele lui.

– Sunt atât de bucuroasă, n-am crezut niciodată că o să reușești.

El o sărută pe frunte.

– M-ai subestimat. Odată ce m-am hotărât asupra unui lucru, nimeni nu mă poate face să mă răzgândesc, nici măcar îndărătnicul meu fiu!

Ușa se deschise, dar Corrie nu auzi din cauza emoției.

– Oh, cât te iubesc, Charles, sincer.

– Ăsta-i rezultatul pe care-l așteptai, tată? Vocea acuzatoare a lui Damon plesni ca un bici. Ce prost am fost să mă las convins de tine!

Se răsuci pe călcâie și dispăru înainte ca vreunul din ei să poată vorbi. Corrie își dădu seama că picioarele îi tremurau atât de tare, încât fu bucuroasă de susținerea brațului lui Charles. Ochii ei erau umezi, când ridică privirea spre el.

– Îmi pare rău că provoc atâtea resentimente, poate totuși ar fi mai bine dacă aș pleca.

– Prostii, declară Charles ferm. O să-i treacă.

Dar în ciuda asigurărilor sale, Corrie era îngrijorată. Deși dorea cu disperare să rămână, nu voia să fie cauza unei sciziuni între tată și fiu, iar după cum mergeau lucrurile, acolo părea că o să se ajungă.

Ea și cu Charles se așezară la masă și începură să mănânce.

– O să-i pun porția lui Damon în cuptor, spuse Charles. O să vină să mănânce când o să vrea.

– Sare des peste mese? Corrie simțea că ar fi cumva vina ei.

– Ia masa la ore ciudate, zâmbi tatăl său, dar cu siguranță cândva pe parcursul zilei trebuie să mănânce.

Dar când Corrie se duse la culcare, la zece și jumătate, Damon încă nu se întorsese acasă, iar ea se simțea vinovată. Din vina ei plecase furios – ar trebui să încerce să-l găsească, poate să-i facă niște

sandvișuri, pentru că cina lui cu siguranță nu va mai fi bună de cine știe ce. Gândul la riposta pe care ar fi primit-o o făcu pe Corrie să-și reconsidere decizia. Damon era destul de mare să-și poarte singur de grijă, iar dacă voia să flămânzească, n-avea decât.

Dimineața următoare, de îndată ce strânse farfurile de la micul dejun, Charles sugeră să înceapă cartea. El făcuse o încercare de a-și ordona biroul, observă ea cu amuzament, iar pupitrul pe care stătea mașina de scris era acum eliberat de hârtii. Cărțile de pe podea rămăseseră, și rafturile bibliotecii aveau nevoie de un pic de organizare, dar scaunul pliant dispăruse, și un alt birou îi luase locul.

El îi arătă biroul de sub fereastră.

– Așază-te. Am încercat să pun cât de cât ordine în hârtii. Îi înmână un teanc de foi. Astea sunt primele mele însemnări, dacă ai putea, aș vrea să începi cu ele. M-am gândit că dacă o să le scoți la mașină într-o formă nefinisată, pentru început, îmi va fi mult mai ușor să le organizez cronologic.

Ridicând husa de pe mașina de scris, fu ușurată să constate că era un model relativ recent.

– Dactilografiezi? îl întrebă pe Charles, căci toate însemnările era scrise de mână. El clătină din cap.

– Damon o folosește uneori, dar mașina a fost cumpărată special pentru când o să-mi angajez o secretară.

– Înțeleg. Satisfăcută, dar neputând să și-l imagineze pe Damon în fața unei mașini de scris, Corrie puse hârtie în mașină și se apucă de lucru. Imediat fu absorbită de istoria familiei, care se desfășura în fața ochilor ei.

Bunicul lui Charles fusese un O'Donovan, și aceștia veniseră în Irlanda din Scoția în 1608, în timpul domniei lui James I. Se stabiliseră în comitatul Antim, dar câteva generații mai târziu se mutaseră spre sud. Hawksmoor fusese construit pe la 1728, creat de Sir Edward Lovett Pearce, aparent cel mai important arhitect al vremurilor sale.

Clanul O'Donovan nu era o familie mare, dar și-au mărit cu succes terenurile până când au ajuns unii dintre cei mai importanți proprietari din zonă. În timpul foametei din 1845-48 unul dintre cei doi fii a emigrat în America, unde s-a stabilit însurându-se. Fiul acestuia, refuzând să trăiască în America, a revenit în Anglia. Mama lui Charles se născuse chiar la începutul noului secol.

Ultimul dintre Donovanii rămași în Anglia murise în urmă cu aproape zece ani, dar trecuseră câțiva ani până să se dea de urma lui Charles Courtney și a fiului său ca ultime rude în viață.

– Există portretele predecesorilor mei, puse bine, până când le voi putea expune, spuse el când ea se minună de arborele genealogic pe care-l descoperise. Într-o bună zi o să ți le arăt, și o să vezi asemănările de familie.

Scrisul lui Charles era teribil de greu de descifrat, și la ora prânzului, Corrie fu recunoscătoare pentru pauză.

– Damon o să mănânce cu noi? întrebă ea în timp ce tăia pâinea și o puse pe masă împreună cu brânza și murăturile. Charles spusese că ar prefera meniul ăsta unei mâncări gătite.

– N-am nici cea mai vagă idee. Părea trist, iar Corrie presupuse că cearta lor încă îl deranja.

– Cred că o să mă duc să-l caut, spuse ea când terminară de mâncat și Damon tot nu dăduse vreun semn de viață.

Charles ridică din umeri.

– Eu nu mi-aș bate capul cu fiul meu, dar dacă asta e ceea ce vrei, n-ai decât.

Probabil o să-l găsești în staulul vacilor.

Corrie nu era îngrijorată că Damon mai sărea încă o masă. Luase micul dejun devreme, resturile fiind încă pe masă când ea se trezise, dar persistența cu care îl respingea pe tatăl său o îngrijora. Charles suferea din pricina atitudinii fiului său, deși ei nu-i spusese nimic și ăsta era motivul pentru care dorea să-i vorbească.

În timp ce traversa câmpul spre grajduri, Corrie repetă ce avea de gând să-i spună, dar când deschise ușa și-i văzu chipul dur întorcându-se întrebător în direcția ei, cuvintele îi zburară din cap. Atitudinea lui nu încuraja o conversație, și cu atât mai puțin pledoarii în numele tatălui său, dar știa că trebuie să încerce, și, închizând cu o ezitare ușa în urma ei, se-ndreptă spre el.

– Ce vrei? întrebă el dur. Nu cumva tata ți-a dat liber?

– E vremea prânzului, spuse ea, încercând să ascundă cât de mult o durea atitudinea lui.

– Nu mi-e foame, i-o întoarse el, așa că dacă ăsta e motivul pentru care ai venit, ți-ai irosit timpul de pomană.

– Nu ăsta e motivul. Pentru prima dată privi spre vițelul abia fătat și încercările lui de a sta în picioare, și, ignorând ostilitatea lui Damon, îngenunche în fân lângă el. Oh, nu e minunat? Niciodată n-am mai văzut un vițel abia fătat – e o minunăție!

Animalul o privi cu ochi mari, de păpușă, iar Corrie îi strânse capul în brațe, mângâindu-l, uitând pentru o clipă de Damon și motivul venirii sale acolo.

Dar Damon îi întrerupse pornirile afectuase.

– Atunci, de ce ești aici? N-am timp de pierdut cu extazierile tale. Avem zeci de viței exact ca ăsta în fiecare an.

Corrie dădu drumul animalului și se ridică în picioare, simțind cum o cuprinde furia din cauza atitudinii lui. Dar nu venise să se certe, ci să pledeze cauza lui Charles.

– E tatăl tău, începu ea abrupt.

– Se simte rău? se-ncruntă Damon instantaneu.

– Nu, nu, clătină din cap, dar cred că-l tratezi nedrept. Știu că eu sunt motivul pentru care toate astea se-ntâmplă, și mie poți să-mi spui ce vrei, nu-mi pasă, dar îmi pasă când îl văd pe Charles supărat.

– Ce-a spus?

Damon se ridică, privind-o suspicios.

Corrie se simțea mai în largul ei cu el așezat pe podea, mai controlat. Acum, obligată să se uite în sus spre el, se simți în dezavantaj, dar rămase pe poziții, spunând răspicat:

– El nu spune nimic, ar trebui să știi că nu e genul, dar se vede că suferă. Cu greu mai aduce vorba de tine, iar când o face, pe chip îi apare o umbră, care în mod normal nu este acolo.

Damon ridică din umeri, ca și cum nu i-ar fi păsat.

– E un bătrân încăpățânat. O să-i treacă.

– O să-i treacă? i-o întoarse Corrie aprins, când tu nu faci nicio încrecare să treci peste discuția voastră. În regulă, a câștigat tatăl tău, dar de ce vrei să te răzbuni pe el? Care-i problema ta, nu poți să pierzi? E împotriva convingerilor tale să vezi că tatăl tău mai are încă un cuvânt de spus? Nu-i chiar atât de bătrân, să știi!

Țuguindu-și buzele disprețuitor, Damon o țintui cu privirea.

– Nu e prea bătrân să-ți fie amant? Asta vrei să spui?

Corrie făcu un pas înapoi de parcă ar fi lovit-o, uluită că s-a putut gândi la așa ceva, darămite s-o mai și spună.

– Cum îndrăznești! țipă ea, pălind.

– Cum îndrăznesc ce? întrebă el calm. Să spun ceea ce știu că e adevărat, să spun ceea ce știu că va fi concluzia inevitabilă a relației tale cu tatăl meu? Uiți că îl cunosc mult mai bine decât tine.

Insinuările o făcură pe Corrie să izbucnească în plâns, lacrimi fierbinți prelingându-i-se pe obraji în ciuda mai multor încercări de a le opri. Înghiți în gol, furioasă pe ea însăși pentru această slăbiciune, dar cu atât mai furioasă pe Damon, pentru că sugerase că tatăl său ar – numai gândul la asta îi înroși obrajii. Charles n-ar face niciodată așa ceva. Era un om onorabil care o privea ca pe o fiică. Relația lor era un lucru nou și minunat în viața lui Corrie, iar ea n-avea de gând să-l lase pe Damon să strice asta.

– Poate ar trebui să-l întrebi pe Charles în legătură cu sentimentele lui pentru mine. Ai putea avea o surpriză.

– Ei! zeflemisi el. N-ar recunoaște. Probabil că nici nu știe încă. El vede numai binele în oameni, asta-i problema lui. Tatăl meu este mult prea moale.

– Cel puțin în mine are încredere. Nu văd cum poți să judeci o persoană după standardele alteia.

– Acum pledezi în favoarea ta? rânji el, ochii lui reci privind-o cu insolență. Încerci să mă convingi că nu ești ca mama ta? Făcu un pas mai aproape și spuse încet, amenințător. Te pot avea oricând vreau, iar tu știi asta. Singura diferență dintre tine și Zelah este că ea mi s-a oferit.

– Ești un mincinos! Suferind, Corrie încercă în zadar să se elibereze. Nu cred invențiile tale. Nu te cred. Dar dubiul încolțise deja în mintea ei și știa că ar fi fost posibil ca el să spună adevărul.

Dar ca să creadă că era asemenea lui Zelah! Era absurd. Bineînțeles, era din cauza sărutului acela. De ce i-o permisese? De ce nu se luptase de la bun început în loc să permită sărutului să continue? Știa răspunsul. Fusese o experiență unică – și încă una foarte plăcută, n-ar fi putut să nege, dar dezmințea categoric ideea că s-ar fi aruncat în brațele oricui s-ar nimeri. Cu ochii scăpărând de furie îl lovi cu pumnii în piept, dar tot atât de bine ar fi putut să dea într-un zid de cărămidă.

Damon râse dur și o prinse de încheieturi, ținându-i-le pe amândouă în mâna lui uriașă, iar cu cealaltă îi îndepărtă șuvițele de păr blond care-i căzuseră în ochi.

Ea se încordă când degetele lui îi atinseră obrazul, rămânând o clipă nemișcată, încercând să-și stăpânească tremurul nervos.

Ochii lui o provocau să nege efectul atingerii sale. În penumbra staulului păreau de un verde-întunecat, iar liniile aspre ale chipului său se înmuiaseră. Sau era numai imaginația ei? Sau poate din cauza pulsului atât de ridicat începuse să vadă lucruri care nu existau? Asta voia ea? Un Damon îmbunat care o găsea atrăgătoare?

– Nu! plânse ea, clătinând din cap. Nu asta voia. Omul ăsta era o bestie detestabilă și plină de ură, iar ea voia să scape de el.

– Nu, ce? întrebă el pe un ton de amenințare calmă. Nu vrei să te ating, sau încerci să te convingi pe tine însuți că n-ar trebui să cedezi impulsurilor care se nasc chiar acum în trupul tău frumos? Mâna lui, care căzuse liberă când ea își mișcase capul, se odihni acum pe umărul ei cu degetul mare mângâindu-i senzual baza gâtului.

Un geamăt înăbușit de protest izbucni din gâtul lui Corrie.

– Porcule, dă-mi drumul!

Dar, drept răspuns, el râse și își strânse și mai tare mâinile pe încheieturile ei, trăgând-o și mai aproape, astfel încât corpurile lor se atinseră, iar ea îi simți puterea. Ce rost avea să-ncerce să se lupte cu el? Era clar cine o să câștige. Ce voia de la ea – o altă supunere, încă o victorie ușoară? Sau încă o dovadă că era exact genul de persoană care credea el? Își închise ochii. Era imperativ să nu-i mai vadă chipul, să nu-l mai vadă deloc pe bărbatul ăsta care devenise mult prea periculos pentru liniștea ei interioară.

Dar când mâna lui alunecă pe lângă gulerul deschis al bluzei ei, acum nu atât de blând, dar grăbită în mângâierile cu care îi căută sânii, Corrie deschise ochii și ofensată mai mult decât s-ar putea spune în cuvinte, îl mușcă de încheietură cu o determinare care-l făcu să-i dea drumul.

– Pisică turbată, mârâi el, n-o să scapi așa de ușor!

Fără să se preocupe prea tare dacă o s-o rănească, o împinse la pământ, pe paiele de lângă vițelul speriat. Animalul se ghemui lângă mama sa, care protestă cu un muget față de această degringoladă din staulul ei. Apoi, Damon se aruncă peste ea, fixându-i mâinile deasupra capului, și-și apăsă buzele aspre peste ale ei, cerând cu sălbăticie un răspuns.

Corrie știa că dacă va îndrăzni să se relaxeze, o s-o pățească; trebuia să lupte tot atât de bine ca și el. Își smucea capul dintr-o parte

în alta din toate puterile, iar el fu nevoit să-i elibereze mâinile pentru a-i prinde capul.

Îi plăcea senzația corpului lui peste al ei, era ca și cum s-ar fi topit unul în celălalt. Dacă n-ar fi fost într-un control absolut al emoțiilor, știa că și-ar fi aruncat mâinile pe după gâtul său, și i-ar fi mângâiat părul negru și des.

Buzele lui veniră peste ale ei, senzuale, deschizându-i-le. O senzație plăcută punea încet stăpânire pe ea, și tot ce putea să facă era să rămână nemișcată și să pretindă că îmbrățișarea lui nu are niciun efect. De fapt, ar fi vrut să se predea într-un abandon total în brațele lui.

Săruturile lui nu semănau cu nimic din ce mai întâlnise vreodată, experte, intense, pasionale, încercând din greu să obțină un răspuns, iar ea trebui să-și strângă pumnii și să-și încordeze întreg corpul pentru a nu ceda. Dorința era aproape copleșitoare. Doar prin mare determinare reuși să reziste atacului său, și când în cele din urmă se opri rostogolindu-se într-o parte înainte de a se ridica în picioare, ea nu se putea mișca. Se simțea secată și absolut incapabilă să adune atâta putere pentru a se ridica în picioare.

Era conștientă că el privește în jos, deși pentru moment, nu reușea să-i distingă expresia. Ochii ei erau încețoșați de lacrimile nevărsate. Era rușinată că-i plăcuseră atingerile lui, până acolo încât fusese gata să-i cedeze. Singurul lucru care o izbăvea era că reușise să reziste, dar chiar și așa se simțea umilită și se întrebă din nou dacă moștenise ceva din caracterul mamei sale.

Era posibil, și totuși nu se mai simțise așa niciodată înainte, cu nimeni. Nici cu John, nici cu altcineva. Doar bărbatul ăsta era capabil să-i stârnească emoții despre care nici nu știuse că există. Experiența lui îi stârnise pofte care până acum îi fuseseră străine, nu atât neplăcute, cât înfricoșătoare. Era jenant dacă stăteai să te gândești că s-ar fi putut dărui acestui bărbat. Slavă Domnului că n-a făcut-o!

– Ai de gând să zaci acolo toată ziua? întrebă el în cele din urmă. E cumva o invitație că vrei mai mult, sau săruturile mele te-au lăsat în nesimțire?

Cea de pe urmă era prea aproape de adevăr pentru a-i fi pe plac, dar avu efectul scontat. Corrie sări în picioare, cu obrajii îmbujorați și frumoșii ei ochi albaștri, plini de furie.

– Sper că ești mândru de tine, spuse ea distant. Ce păcat că n-ai obținut rezultatul la care te așteptai.

– Am aflat o mulțime despre tine, spuse el, iar ea observă că zâmbea, aparent nu foarte afectat de lipsa ei de răspuns. Știu , de exemplu, că nu ești chiar atât de imună la farmecele mele, pe cât ai lăsat să se înțeleagă.

Puțin mai multă persuasiune, și ai fi fost a mea.

– Pe naiba! răbufni ea. Nicio fată în toate mințile n-ar face dragoste cu o fiară ca tine.

Își netezi cămașa. Ar fi mai bine să mă întorc. Tatăl tău probabil se-ntreabă ce e cu mine.

– Iar tu, ce-o să-i spui? se amuză el cu o strălucire ciudată în ochi. Adevărul? Că fiul lui a încercat să te violeze pe podeaua grajdului? Sau ai să inventezi o minciunică nevinovată care să-l protejeze de cruda realitate?

– Ți-ar fi învățătură de minte dacă i-aș spune, i-o întoarse ea. Dar nu cred că am s-o fac. Am să te scutesc de umilință.

– Pe mine nu m-ar deranja. Cu mâinile înfipte în buzunarele blugilor, o studia intens cu capul ușor aplecat pe o parte. Deci, probabil încerci să te scutești pe tine, așa că ți-aș putea sugera să-ți scoți paiul din păr.

Ți-ar fi probabil dificil să explici cum a ajuns acolo.

Ignorându-i tonul ironic, Corrie își scoase paiul, și își trecu degetele prin păr pentru a se asigura că nu mai rămăsese niciunul.

– Tot ți-a scăpat unul, spuse el. Vrei să te ajut eu?

Făcu un pas spre ea, cu mâna deja ridicată, dar Corrie se feri.

– Mă descurc, spuse ea tăios. Să-i suporte din nou apropierea, ar fi fost mai mult decât putea îndura. Chiar și acum, era intens conștientă de puterea lui virilă, iar amintirea coapselor lui puternice peste ale ei, îi făcu inima s-o ia razna.

– Nu vreau să mă mai atingi – niciodată! spuse ea cu vocea tremurândă și după ce ieși pe ușa grajdului o luă la fugă spre casă.

Capitolul 7

Corrie avu impresia că Charles i-a aruncat o privire ciudată când reveni în casă, dar el nu spuse nimic și ea îi fu recunoscătoare, iar după prânz își petrecură întreaga după-amiază în birou. Atât de tare se adâncise în lucru, încât se opri cam fără voia ei, atunci când Charles anunță sfârșitul zilei de lucru.

– O să prepar cina, spuse el. Tu du-te și ia puțin aer proaspăt.

– Aș prefera să rămân să te ajut, pledă ea, știind că s-ar simți vinovată dacă ar sta cu mâinile în sân în timp ce el făcea toată treaba. Până la urmă, amândoi lucraseră din greu, întreaga zi.

Dar Charles insistă, iar Corrie rămase de capul ei. Decizând să se țină departe de grajd, în caz că Damon ar mai fi fost încă pe acolo, o luă spre vale, de unde se puteau vedea apele nemișcate ale lacului strălucind sub razele soarelui la apus.

Poteca trecea prin câmp și apoi străbătea o plajă, pentru ca în cele din urmă să se termine abrupt în apele lacului. Nici măcar o undă nu-i brăzda suprafața, întinderea nemișcată de apă reflecta cu acuratețe iarba și plaja de pe malurile ei, albastrul cerului, chiar și o pasăre care plana în înălțimi ca și cum ar fi urmărit-o.

O fi un șoim? se-ntrebă ea. Într-un fel destul de ciudat, Damon îi amintea de un șoim, cu ținuta lui mândră și nasul foarte puțin coroiat.

Pentru moment, ea era prada lui, deși nu apucase încă să-și înfigă ghearele în ea. Se străduise fără succes să o alunge din Irlanda, iar acum se întreba care va fi următoarea lui mișcare.

Ei încă nu-i venea să creadă că renunțase până la urmă, deși tatăl lui jucase un rol esențial în această decizie. Deci, ce va face Damon acum? Probabil că îi va face viața atât de grea, încât o să vrea ea să plece. Ăsta ar putea să fie motivul din spatele scenei de dragoste pe care o încercase mai devreme. Se-nroși la gândul ăsta. Asta însemna că de fiecare dată când vor rămâne singuri, va încerca să facă dragoste cu ea? Asta urma să fie metoda lui de atac, gândindu-se că fie ea va ceda dovedind astfel că el are dreptate, fie îi va dispreți avansurile în așa măsură încât va fi bucuroasă să plece?

Buzele ei se strânseră cu hotărâre. Nu va face nici una nici alta. Dacă va încerca să o sărute, o să-l respingă, politicoasă dar fermă. În felul ăsta va avea un control ferm asupra reacțiilor ei, fără să mai existe pericolul ca reacțiile ei să-i dea lui Damon imboldul de a continua.

Se răsuci pe călcâie cu intenția de a se întoarce pe același drum pe care venise, dar parcă pentru a-i testa noua hotărâre pe care o luase, chiar Damon se apropia. La început, vru să pretindă că nu l-a observat, și astfel s-o ia pe un drum ocolitor spre casă, dar apoi decise că el ar ști ce e în mintea ei, și cel mai probabil se va bucura de efectul pe care îl are asupra sa. Așa că păși curajos în direcția lui, forțându-se să zâmbească, deși nu era în niciun fel mulțumită.

– Mă surprinzi, spuse el în loc de salut, de ce nu gătești cina?

Ochii ei albaștri se-ngustară, știind prea bine că încerca s-o stârnească.

– Nu știam că asta ar fi una dintre îndatoririle mele, spuse ea cu afectare. Din câte știu eu, până acum sunt plătită numai ca să-l ajut pe tatăl tău cu scrisul.

I-ar fi putut spune că Charles îi refuzase cu încăpățânare ajutorul, dar de ce-ar face-o? Poate să creadă ce-o vrea, nu-i păsa.

– Deci, veni răspunsul lui usturător, preferi să-l lași pe tatăl meu să muncească dublu, în timp ce tu te relaxezi și admiri frumusețile văii.

Cum Corrie nu-i dădu niciun răspuns, el continuă:

– Încă unul din obiceiurile lui Zelah, pe care le-ai moștenit. Tot așa era și ea, știai? Considera treburile gospodărești sub demnitatea ei. Încerca să fie o doamnă, ceea ce n-o să fie nici într-un milion de ani de-acum înainte!

Deși Corrie se obișnuise să nu audă nimic bun despre mama ei, îi displăcea când Damon o vorbea de rău. Ochii îi scăpărau când îi răspunse.

– Nu cred că ești cinstit. Sunt sigură că Zelah nu era chiar așa de rea, probabil că avea și ceva bun din moment ce Charles o iubește.

– Tata s-a ramolit, pot să-l iert, dar pe tine nu te pot ierta, și nu-mi place ideea ca cineva să profite de el.

– Cine profită? întrebă Corrie cu prefăcută inocență.

– Te-a luat în casă din bunătatea inimii, o repezi el, ar fi trebuit să ai bunul-simț să-l ajuți la treburile casnice.

– Pe tine nu te văd dându-i o mână de ajutor, i-o întoarse ea aprins, dorindu-și să nu fi început niciodată conversația asta.

– Sunt ocupat cu ferma, după cum bine știi, iar dacă tatăl meu are de gând să lucreze opt ore pe zi la carte, nu vreau să mai facă și treburile gospodărești. Ai înțeles?

– Perfect, dar dacă m-aș implica în pregătirea meselor, atunci mă aștept ca tu să vii să mănânci la timp. Nu-mi place să arunc mâncarea.

– Încerci să-mi dai ordine?

Strălucirea metalică a ochilor săi ar fi trebuit s-o avertizeze pe Corrie să nu continue, dar în ciuda acesteia, spuse:

– Dacă așa vrei s-o iei. Ore de masă regulate ar fi cel mai bun lucru pentru noi toți. Am impresia că tatăl tău s-a cam neglijat, dacă am mânca împreună n-ar mai avea nicio scuză.

Din fericire pentru ea, referirea la Charles păru să-și facă efectul, și fața lui se relaxă.

– S-ar putea să ai dreptate. Am să încerc, dar trebuie să înțelegi că uneori mi-e imposibil să scap.

– Apreciez asta, replică ea demn și reținut. Acum, dacă-mi dai voie, o să mă duc să văd dacă Charles are nevoie de o mână de ajutor. Nu-i păsa de faptul că Damon credea că el câștigase, că decizia ei de a ajuta se datora intervenției lui. Nu-i păsa ce crede despre ea, sau cel puțin asta își tot spunea. Avea nevoie, pentru că altfel, atitudinea lui ar fi durut-o îngrozitor. De fapt și de drept, îi păsa foarte mult de ceea ce crede Damon, și o deranjau îngrozitor repetatele lui referiri la mama ei.

Spera să nu fie la fel, deoarece nu-și dorea nimic mai mult decât ca Damon s-o placă – nu, s-o iubească, așa cum îl iubea ea! Recunoscu asta pentru prima dată, uitând pe moment de John. În timp ce se-ndrepta spre casă, ascultându-i pașii în urma ei, foșnind printre frunzele căzute cu toamna, știu fără urmă de îndoială că îl iubește pe Damon.

Era un gând care-ți tăia respirația și probabil unul zadarnic, pentru că părea că sunt puține șanse să-i răspundă vreodată cu aceleași sentimente. Damon Courtney părea genul de om care, odată ce-și formase o părere despre cineva, cu greu și-ar mai fi schimbat-o, iar ea ar fi ultima persoană de care s-ar îndrăgosti.

Se opri, așteptând s-o ajungă din urmă, ignorându-i ocheada scurtă cu care o cercetă.

– Vii și tu în casă?

El dădu din cap.

– Am terminat pe ziua de azi și m-am gândit să-mi petrec o seară cu tata. Îi place șahul și a trecut ceva vreme de când n-am mai jucat.

Corrie ghici fără nici o greutate adevăratul motiv al deciziei sale. Era absolut evident că proceda așa ca ea să nu rămână singură cu

Charles, altcumva decât la lucru. În felul lui ciudat, Damon încerca să pună capăt unei relații care, numai dacă ar ști, era în întregime un produs al imaginației sale. Sentimentele ei pentru Charles erau cele pe care o fiică le-ar nutri pentru tatăl ei, și poate nici măcar atât de adânci, pentru că încă nu-l cunoștea foarte bine.

– Ăsta-i un joc pe care nu l-am jucat niciodată, spuse ea, întrebându-se dacă se va oferi s-o învețe.

Dar tot ceea ce spuse el, fu:

– Păcat, însă n-am niciun dubiu că o să găsești tu ceva cu care să-ți ocupi timpul. Ai putea chiar să continui lucrul la cartea tatălui meu. Cu cât o termini mai curând, cu atât mai repede te poți întoarce acasă.

– Ți-ar plăcea asta, nu-i așa? îl acuză ea. Dar, din ce am văzut până acum, o să dureze foarte mult timp. Toatele datele pe care le are sunt o harababură, trebuie să fie sortate și apoi organizate înainte de a te gândi să le pui într-o oarecare formă. Asta nu se poate face în câteva săptămâni. O să dureze luni, poate chiar un an.

Lui Damon nu-i plăcu ceea ce auzea, așa că se-ncruntă.

– Nu sunt sigur că te cred. Tata lucrează la ea de nu mai țin minte când. Ești sigură că nu-ncerci s-o lungești doar ca să mai rămâi? Eu nu te-aș sfătui să faci așa ceva.

Corrie ridică din umeri și se uită chiorâș la bărbatul care mergea alături de ea.

– De ce nu? Pe tine oricum nu te afectează. De fapt, aș spune, o să-ți facă viața mult mai ușoară, dacă o să preiau și o parte din treburile gospodărești. Nu ești de acord?

– Sunt pe naiba, mormăi el și apoi nu mai spuse nimic altceva, dar expresia încruntată de pe chipul lui îi spunea lui Corrie că nu era prea fericit de cum stăteau lucrurile.

Ocoliră și intrară prin spatele casei, în bucătărie. Charles era acolo, și ridicând privirea, îi întoarse zâmbetul cu căldură.

– Ți-a priit plimbarea, dragă? Te-ai întors mai devreme decât te așteptam.

– A venit să te ajute. Damon intră în bucătărie în spatele ei. Nu sunt de acord ca ea să se relaxeze în timp ce tu faci toată treaba.

– A fost ideea mea, răspunse Charles calm. Ea se oferise deja, dar nu-i nimic, Corrie, acum că ești aici, poți să faci crema. Ție îți iese mult mai bună.

Corrie zâmbi și scoase o sticlă de lapte din frigider, ignorându-l pe Damon, care se-ncrunta de parcă ar fi fost depășit de situație.

După cină, bărbații se retraseră în camera de zi pentru jocul de șah, iar Corrie rămase să spele vasele. Dintr-un anumit punct de vedere, era bucuroasă că Damon se oferise să-și petreacă seara cu tatăl său, deși intenția ei inițială fusese să se dezvinovățească de reprosul îndatoririlor.

Oricum, Charles nu știa nimic despre toate astea. Știa că fiul său era împotrivă ca ea să rămână, dar nu știa măsura antagonismului lui Damon față de ea. Corrie credea că dacă ar ști, ar fi furios, spunându-i că n-are niciun temei pe care să-și întemeieze respingerea. El n-ar accepta înrudirea ei cu Zelah ca suficientă.

Uite, Damon și Charles, de exemplu. Arătau la fel, dar asta era tot în ceea ce privește asemănările. În toate celelalte privințe erau deosebiți, și atunci de ce nu putea Damon să accepte că era diferită de mama ei? Nu făcuse nimic care să-i alimenteze neîncrederea, dar absolut nimic. Doar dacă nu lua în considerare incidentele acelea de când se întâlniseră. Ea una, le uitase de mult. Acum, făcând retrospectiva, îi păreau banale și fără nimic pe care să-și bazeze suspiciunile. Până când termină de curățat bucătăria, buzele îi tremurau. Prietenia lui Damon ar fi însemnat atât de mult pentru ea, deși știa că s-ar mișca pe un teren periculos.

Trebuia să-l mai ia în considerare și pe John, și se simți vinovată când își dădu seama cât de departe în gândurile sale îl împinsese, abia

dacă se mai gândise la el zilele astea. Damon era cel care îi ocupa întreaga atenție. Surprinzător, dacă luai în considerare felul în care o trata, dar asta era dragostea, își spuse ea, sosind pe nepregătite în cele mai neașteptate locuri.

Își dădea seama acum că sentimentele pe care le nutrise pentru John nu fuseseră dragoste. Îl plăcea foarte mult, ca prieten, dar, până la urmă, asta era tot ceea ce însemna pentru ea. Săruturile lui nu aveau niciun pic de foc în ele, și nu-i stârniseră niciodată dorința arzătoare pe care Damon i-o provoca la cea mai ușoară atingere. De fapt, era suficient ca Damon s-o privească pentru a-i accelera pulsul. Chiar și acum, doar gândul la el, o încălzise și degetele îi atinseră cu un gest involuntar buzele unde o arseseră sărutările lui cu doar câteva ore în urmă.

Pe deasupra, atracția nu era în întregime de natură fizică, juca un rol important, dar știa că îl găsea pe Damon atrăgător în multe alte moduri. Ar fi putut fi un prieten extraordinar, un sfătuitor, un companion – toate astea și pe deasupra un amant minunat.

O combinație răvășitoare, dar el era un bărbat răvășitor. Va fi greu să-l convingă că nu e prostituata pe care o credea el, dar va merita. Va depinde în întregime de ea să-și susțină cauza. Prin niciun cuvânt sau faptă nu trebuie să-i dea ocazia s-o creadă altfel decât pură – ceea ce bineînțeles că era, doar că Damon Courtney nu era pregătit încă să creadă asta.

După ce ordonă și curăță totul în bucătărie, se alătură bărbaților, așezându-se pe unul din scaunele aurii, nu prea aproape ca să-i deranjeze, dar nici prea departe ca să nu mai vadă tabla de joc. Dar descoperi că privirea îi era frecvent atrasă de chipul lui Damon mai degrabă decât de tabla de joc.

Din profil, era mai ușor de observat asemănarea dintre tată și fiu. Amândoi aveau nasul ușor coroiat și fruntea înaltă și largă, chiar și buzele lor aveau aceleași linii ferme.

Corrie îi iubea pe amândoi, dar pentru motive extrem de diferite.

Pat, anunță Charles tărăgănat când tăcerea din cameră devenise aproape tangibilă și lui Corrie îi era frică să mai și respire.

– Tot am să te învinge. Mai facem o partidă? râse Damon.

Dar Charles clătină din cap.

– Cred că ar trebui să avem grijă de oaspetele nostru. A fost foarte răbdătoare așteptând așezată acolo să ne terminăm partida. Joci, Corrie? Ea scutură din cap.

– Atunci, poate o să te învețe Damon.

– Nu cred că mi-ar plăcea, răspunse ea înainte ca Damon să spună ceva. Îmi plac jocurile ceva mai antrenante. Joc foarte mult squash și tenis.

– Mă tem că aici nu avem facilitățile necesare. Damon părea condescendent. Dacă asta vrei de la viață, atunci colțișorul ăsta liniștit al Irlandei nu e pentru tine.

– Nu asta vreau, proclamă Corrie, spuneam doar ce-mi place. Nu-i niciun rău în asta, nu-i așa?

Charles interveni cu tact.

– Mi-e teamă că Damon te-a înțeles greșit. Ce-ai zice să bem ceva? Whiskyul irlandez ți s-ar părea prea tare?

– Nu l-am încercat niciodată, spuse ea cu sinceritate, doar un strop, cu puțină apă.

Damon strânse jocul de șah în timp ce bătrânul prepara băuturile, și când se așezară cu toții, Charles spuse:

– E foarte plăcut să stăm așa împreună, toți trei. A trecut multă vreme de când n-am mai avut o companie atât de încântătoare, nu-i așa Damon?

Damon o cântări pe Corrie cu o privire lungă înainte de a vorbi.

– Ai dreptul la propriile tale păreri, tată, tot așa cum am și eu.

Corrie se-nroși, aproape urându-l pentru că era atât de mojic cu ea în fața lui Charles.

Tatăl său se-ncruntă.

– Credeam că ai trecut peste ideea aia prostească. E o absurditate! Trebuie doar să te uiți la Corrie pentru a vedea inocența în ochii ei. Ai judecat-o greșit, Damon, de ce nu ești în stare să recunoști?

– Chiar așa am făcut, tată? Ce dovezi ai?

– Nimic altceva decât ceea ce văd cu ochii mei și ce simt oasele mele bătrâne. Charles o privi pe Corrie și-i observă jena. Uite ce i-ai făcut copilului, uite cât de supărată e. Să-ți fie rușine Damon!

– Îmi pare rău, spuse Damon fără a da nici cel mai mic semn că ar fi într-adevăr așa, te rog să mă scuzi.

Ea se prefăcu a-i accepta scuzele.

– Nicio problemă, Damon. Știu că nu te pot opri să crezi ce vrei. Să sperăm că o să te răzgândești până plec.

– De ce? întrebă el abrupt. Te deranjează ce gândesc eu?

Ea ridică din umeri.

– De ce m-ar deranja? Lucrez pentru tatăl tău, nu pentru tine. Nici că-mi pasă ce crezi tu. Nu intenționase să-i arunce ultimile cuvinte, dar cumva reușise să strice la final toate bunele ei intenții. El avea impresia că e atât de superior, de perfect, când de fapt păcatele lui erau la fel de mari ca cele pe care i le atribuia ei. Era vinovat că o desconsidera fără niciun motiv, iar asta o chinuia atât de tare, încât era gata să lase totul baltă și să se ducă acasă. Dar, bineînțeles, n-o va face. Fuga nu rezolva nimic.

– Mă bucur să aud asta, spuse el. Pentru că oricum n-ar schimba nimic. Odată ce mi-am format o impresie despre o persoană, cu greu mi-o mai schimb vreodată. Doar dacă nu se dovedește că mă înșel. Atunci, îmi voi cere scuze.

Corrie ar fi vrut să-l vadă pe Damon cerându-și scuze! Cât de improbabil părea! N-ar fi fost surprinsă să afle că nu și-a cerut scuze niciodată în viață.

– S-ar putea să trebuiască să faci asta curând, interveni Charles.

Rar se-ntâmplă să nu fiu de acord cu tine, dar de data asta trebuie s-o fac. De data asta sunt de partea lui Corrie până la capăt.

– Mulțumesc, Charles, îi zâmbi ea cu căldură, ești un scump.

– Și eu ce sunt, un căpcăun? mârâi Damon, displăcându-i evident manifestarea de afecțiune dintre tatăl său și fata pe care n-o considera cu nimic mai bună decât mama ei.

– Păi, te porți ca unul, spuse Charles încruntându-se. Nu te-am mai văzut niciodată așa, și nu înțeleg care e motivul.

– Ba eu cred că știi, replică Damon. Doar că refuzi să accepți. Dar înțeleg punctul tău de vedere, deși nu sunt de acord, așa că nu-ți mai face probleme din cauza mea.

– Îmi fac probleme din cauza lui Corrie. Charles aruncă o privire în direcția ei, cu un zâmbet liniștitor pe buze, ca și cum i-ar fi spus că e de partea ei. Sunt sigur că nu merită grosolăniile tale. De ce nu vrei s-o accepți pur și simplu, fără alte prejudecăți? Cel puțin, fă-i șederea aici cât mai plăcută. Nu vrem să plece acasă cu amintiri urâte despre noi.

Spre surpriza ei, Damon spuse:

– Foarte bine, tată, dacă asta te face fericit. Dar ăsta e singurul meu motiv.

Charles nu mai putea spune nimic, dar păru satisfăcut pe moment. Corrie avea dubiile ei că Damon s-ar ține de promisiune, dar ar fi fost minunat s-o facă. Asta era șansa de care avea nevoie, ca să-i dovedească o dată pentru totdeauna ce fel de fată era.

Următoarele câteva zile, se părea că Damon chiar se străduiește. Apărea prompt la orele de masă, iar în timpul serilor, când erau împreună toți trei, nu mai dădu nicio dovadă din animozitatea sa anterioară, tratând-o aproape ca pe o soră.

Asta nu era chiar ceea ce și-ar fi dorit Corrie, dar cel puțin, era mai bine decât să fie mereu pe picior de război. El chiar se oferi s-o învețe să joace șah, dar după câteva partide se dădu bătută.

Jocul era prea încet și cerea prea multă concentrare pentru gusturile ei.

Uneori făceau plimbări în vale, și în ocazii de felul ăsta, Corrie era dureros de conștientă de puterea pe care Damon o avea asupra ei. Magnetismul lui era ca o funie care o trăgea tot mai aproape. John se pierdea din ce în ce mai mult în fundalul gândurilor ei, iar Damon începu să pună stăpânire pe ele. Uneori se simțea vinovată; și pe undeva era normal, deși Damon era bărbatul pe care-l așteptase întreaga viață.

Putea doar să spere că sentimentele lui pentru ea se schimbaseră. De când o sărutase la grajduri, nu-i mai făcuse alte avansuri, nici măcar s-o ia de mână când se plimbau pe afară, deși îl surprinsese de câteva ori privind-o într-o manieră foarte stranie.

Într-o seară ca asta, când se plimbaseră până la marginea lacului și nemișcarea apusului îi împresurase, Corrie dădu glas întrebării care o chinuia de ceva vreme.

– Damon!

Făcu o pauză asigurându-se că are întreaga lui atenție. Tu ai – vreau să te-ntreb dacă mai ai încă aceeași opinie despre mine?

El se rezemă cu spatele de trunchiul unui copac, aproape topindu-se în umbrele care se strecurau din toate părțile.

– Există vreun motiv pentru care să mi-o fi schimbat? întrebă el, făcând-o să-și dea seama că fusese o întrebare inutilă.

– Ultimele zile, insistă ea, n-au însemnat nimic pentru tine? Nu ți-au dovedit că nu sunt cum ai spus? Stătea aproape de el, prea aproape de fapt, pentru că zbuciumul inimii sale amenința să se facă auzit, dar dorea să fie suficient de aproape pentru a-i putea vedea expresia.

– Privirea lui întunecată se opri asupra chipului ei, căutând, scurmând, sfredelind, transformându-i așteptarea într-o senzație de freamăt.

– Te-ai comportat exact cum mă așteptam – pentru cineva care face o demonstrație că ar fi ceea ce nu e.

– Dar aici te înșeli, spuse Corrie disperată. Asta sunt eu, adevărata. Nu sunt ceea ce crezi tu.

– Pentru că n-ai avut ocazia? Închisă aici cu tata și cu mine, fără nimeni pe care să-l impresionezi cu părul tău de argint și frumosu-ți chip?

Corrie bătu din picior, nervoasă.

– Uneori te urăsc! Spui cele mai dezgustătoare lucruri! Dacă cineva joacă teatru, acela ești tu. Toată săptămâna ai fost drăguț cu mine, dar totul a fost o minciună. Nu te-ai schimbat cu nimic din prima zi în care ne-am întâlnit.

– Credeam că știi asta. Părea amuzat. Am făcut-o de dragul tatei, nu de dragul tău.

– Și eu care credeam că ajungem undeva…Corrie nu-și dădu seama ce încărcată de dorințe fu remarca ei.

– Biata Corrie, o tachină el. Ție chiar îți pasă? Un om ca tine are și o inimă ca să-i pese ce cred ceilalți? Sau e doar faptul că n-am cedat frumuseții tale evidente, ca toți ceilalți bărbați pe care i-ai cunoscut? Nu mai era deloc amuzat.

Ochii lui aveau o lumină rece în penumbra amurgului, iar conturul chipului său nu păruse niciodată atât de aspru, buzele sale atât de dezaprobatoare.

Lui Corrie îi venea să plângă. Când în cele din urmă crezuse că s-a schimbat ceva, descoperea acum că totul fusese doar o fațadă. Ar fi trebuit să știe mai bine. Îi spusese tatălui său că va fi mai drăguț cu ea doar că să-l facă fericit, dar cumva, din prostie, crezuse că ea produsese schimbarea. El păruse chiar să-i aprecieze compania. Ce credulă a putut să fie!

– Orice-aș spune eu, tu tot n-o să mă crezi. Am fost o proastă să sper că ți-ai putea schimba părerile. Uită că am discutat vreodată asta.

Ea se-ntoarse, hotărâtă să nu-l lase să-i vadă lacrimile ce-și croiau drum sub pleoapele ei. Dar el o prinse strâns de umăr.

– Așteaptă. Întrebarea ta a avut un motiv. Vreau să știu care a fost acela.

"Pentru că te iubesc", ar fi putut ea spune. Asta chiar ar fi fost de tot râsul. Ea nu însemna nimic pentru el. Nimic mai mult decât o pacoste pe care era forțat s-o suporte de dragul tatălui său, și oricum, era foarte improbabil că ar fi crezut-o. Ar vedea-o ca o încercare de a-l aduce în ghearele ei. Fără îndoială, Damon credea că-l consideră o încercare, un bărbat care n-a căzut în admirația ei din prima clipă.

– Nu sunt obligată să-ți spun, răspunse ea.

– Nu, nu ești, avu el răspunsul gata pregătit. Dar cred că știu. Ești nervoasă pentru că nu ți-am dat mai multă atenție, nu-i așa?

Exact așa cum își închipuise și ea. Oftă adânc înainte de a-i răspunde.

– Nici nu m-așteptam. N-ai făcut niciun secret din faptul că mă disprețuiești. Speram doar – zadarnic după cum s-a dovedit– că ți-ai revizuit opinia.

– Și era atât de important pentru tine ca să mă-ntrebi, știind riscul pe care ți-l asumi ca să fiu arătăgos cu tine?

– M-am obișnuit cu asta. Nu prea mă mai deranjează.

– Atunci, de ce tremuri, dacă nu ți-e frică?

Asta era o întrebare la care nu putea răspunde – nu fără să-și recunoască adevăratele sentimente. Dar cum să-i explici unui om care te urăște că atingerea lui îți stârnește un vârtej de emoții, o dorință să-i simți brațele în jurul tău și săruturile lui să-ți ardă buzele? Era de tot râsul dacă ar fi fost în stare să râdă, dar nu era. Voia să plângă.

El îi ridică bărbia cu un deget.

– Corrie, răspunde-mi. Apoi îi văzu lacrimile și se-ncruntă. Ți-e frică…numai dacă nu…Suspiciunea luă locul surprizei în vocea lui….lacrimile astea sunt false? Un șiretlic menit să-mi provoace

compasiunea. Păcat că nu am niciun strop. Vocea lui se-năspri și o scutură violent. Nu mă emoționezi, stricato. Te simți frustrată, nu-i așa după o săptămână petrecută într-o recluziune aproape monastică? Ai nevoie să simți brațele unui bărbat în jurul tău, asigurările lui că ești încă o femeie atrăgătoare? Asta și ești, spuse el cuprinzându-i talia. Mult prea atrăgătoare pentru liniștea sufletească a oricărui bărbat.

Gura lui îi cotropi buzele în ciuda strigătului ei de protest. Sărutul lui era o pedeapsă brutală, dur și sălbatic, dar stârnindu-i în același timp o dorință nebună pentru mai mult. Nu-și putu opri mâinile să treacă după gâtul lui, sau trupul să se lipească de al lui, conștientă de pasiunea lui crescândă.

– Asta vroiai? întrebă el cu aceeași voce răgușită, ridicându-și pentru o clipă gura, privirea lui verde scânteind în albastrul ochilor ei. Asta e ceea ce căutai în felul tău sucit de-a fi? De ce nu mi-ai cerut-o de-a dreptul, m-aș fi conformat cu plăcere. Respirația lui deveni năvalnică în timp ce mâinile îi explorau corpul, iar gura lui îi zdrobea buzele.

Corrie voia să-l refuze, să se elibereze de cererile mâinilor și buzelor lui, dar o forță interioară, mai tare decât ea, o făcu să-i răspundă cu un abandon total, lăsându-se pradă voluptății clipei.

Capitolul 8

Dacă Damon nu s-ar fi desprins, dezgustat, Corrie nu știa ce s-ar fi putut întâmpla. Își pierduse complet controlul, rămânându-i doar dorința de a face dragoste cu bărbatul ăsta. Mândria o părăsise, nu simțise nicio rușine să se agațe de trupul lui impasibil, buzele topindu-i-se în sărutările lui, fără a băga de seamă ferocitatea lui.

Experiența fu tulburătoare, demonstrându-i mai presus de orice dubiu că-l iubește și că nu vrea nimic altceva decât să fie la rândul ei iubită de el, să o trateze ca pe cea mai jinduită posesiune a lui. Nimeni nu-i spusese, niciodată, că apropierea fizică, contactul dintre un bărbat și o femeie poate fi așa.

Când îi dădu drumul, se-mpletici înapoi, cu genunchii atât de moi încât se prăbuși în iarbă. Când ridică privirea spre el, ochii ei erau mari de furie și era gata să-i spună ceva când vorbi Damon.

– Data viitoare nu voi mai fi atât de blând. Urăsc femeile nerușinate. Cum poți să negi că ești ca Zelah, când te arunci în brațele mele exact cum o făcea și ea?

Corrie se împletici pe picioare, cu ochii în flăcări și toată pasiunea alungată de cuvintele lui aspre.

– Nu-i adevărat, spui asta doar ca să mă rănești!

– Oh, cum să nu fie. Nu era mulțumită numai cu tata.

Avea nevoie de un bărbat mai puternic, mai viril, care să-i satisfacă apetitul nesățios.

– Dacă i-ai răspuns, scânci Corrie, atunci nu ești cu nimic mai bun și nu-ți permit să mă compari cu ea. Nu există comparație. Nu ți-ai dat seama de asta până acum? Nu eu ți-am cerut să mă săruți, tu ai început, așa că de ce-ar fi vina mea?

– Ai fi putut să încerci să mă oprești, spuse el caustic. Ar fi reacția evidentă, în caz că nu vrei să te ating. Făcu o pauză și ochii i se îngustară înainte de a continua. Dar nu, tu mă doreai – tot atât de mult cum te doresc și eu. Șocul și surpriza de pe chipul lui Corrie îl făcură să se oprească din nou. Oh, da, încheie el, te doresc. Ești extrem de atrăgătoare, chiar prea mult pentru liniștea mea sufletească.

– Deci ăsta-i adevăratul motiv pentru care vrei să plec? strecură Corrie repede cuvintele. De fapt, nu te poți încrede în propriile tale reacții.

– Nu te lăsa dusă în eroare. Ochii lui întunecați nu-i părăsiseră chipul nicio clipă. Sunt perfect stăpân pe mine însămi. Grija mea este pentru tatăl meu. Până la urmă, ești închisă cu el cu orele în fiecare zi. Cine știe ce se poate întâmpla? E și el un bărbat ca și mine, și niciun bărbat nu e niciodată prea bătrân pentru a aprecia o femeie frumoasă.

Lui Corrie îi venea să-l lovească. Insinuările lui continue despre Charles și ea însăși o îmbolnăveau.

– Ești un om vrednic de tot disprețul! Nici nu știu de ce mă mai deranjez să vorbesc cu tine. De fiecare dată spui ceva ca să mă rănești.

– Te chinuie conștiința? o ironiză el. Mă surprinzi. Credeam că ești genul fără sentimente.

– Iar începi! țipă ea furioasă. Nu poți să înțelegi că sunt o fată decentă, care până acum a dus o viață obișnuită?

– Zău?! Atunci, înseamnă că sunt cel mai mare necredincios din lume, pentru că, încă mai cred că-mi vinzi brașoave.

De când se certau se lăsase întunericul, și acum era aproape imposibil să-i citești trăsăturile. Corrie, își putea imagina foarte bine, totuși, insolența cu care o privea, batjocura din ochii aceia întunecați, și asta o umplea de o ură aproape la fel de intensă ca dragostea pe care o simțise cu câteva minute în urmă.

Își strânse pumnii, dornică să-l lovească, dar realiză inutilitatea unei astfel de încercări. În schimb, își împinse bărbia înainte și spuse cu toată demnitatea de care era în stare.

– Îmi pare rău de tine, Damon. O astfel de atitudine de minte-ngustă, probabil că e un handicap. Apoi se-ndepărtă și de data asta el nu o mai urmă.

Când ajunse în casă, Corrie se duse direct în camera ei, bucuroasă că Charles nu se vedea pe nicăieri. Lupta o epuizase atât fizic cât și mental, așa că se aruncă pe pat, abia acum eliberându-și lacrimile.

De ce, oh, de ce, se-ntrebă din nou și din nou, s-a îndrăgostit de cineva atât de odios ca Damon? Nu exista niciun termen de comparție între el și John. Dacă ar fi reușit să țină de vechea ei iubire, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Și abia acum își dădu seama că trebuia să-i scrie lui John; să-i explice ce simte și să-i spună că nu mai avea niciun rost să mai vină aici. Ar fi o scrisoare dificilă, dar cel mai bine era s-o scrie acum, cât mai era încă în starea asta acuzatoare, și n-ar avea nicio teamă că sentimentele ei pentru Damon s-ar strecura printre rânduri.

Îi părea rău pentru John. Va fi un șoc, dar n-avea niciun rost să continue relația când ea simțea ceea ce simțea. Ar fi fost la fel de supărător să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea, pe cât era să nu se poată mărita cu cel pe care-l iubea.

Odată decizia luată, coborî în birou și începu scrisoarea. Era dificil și făcuse deja câteva încercări când se deschise ușa și intră Damon.

Păru surprins când o văzu singură și Corrie spuse:

– Care-i problema? Te așteptai să mă găsești aici cu tatăl tău?

Ai crezut că-i voi plânge pe umăr spunându-i ce măgar ești?

– Nu m-ar surprinde, spuse el rece. Ce faci aici, sigur nu lucrezi!

– Îi scriu lui John, spuse ea, deși nu văd cum te-ar privi pe tine.

Chipul lui se lumină.

– Ah, iubitul singuratic. Mica noastră scărmăneală ți-a zdruncinat conștiința? Ochii îi căzură pe coșul de hârtii. După cum văd, pare o scrisoare dificilă, și înainte să-l poată opri, se-ntinse și recuperă o ciornă mototolită.

– Dă-mi-o imediat, țipă ea, e personală! N-ai nici un drept…Dar el îndreptase deja hârtia și-și plimba privirile peste frazele ei lungi.

Se-ncruntă și se uită țintă la ea.

– Te-ai răzgândit. De ce?

– N-are nimic de-a face cu Charles, dacă la asta te gândeai, se apără ea. Am avut timp să mă mai gândesc, asta-i tot, deși nu văd de ce ți-aș spune ție toate astea. Nu te privește cu nimic pe tine.

– Dacă venirea ta aici are ceva de-a face cu asta, atunci mă privește într-o mare măsură, i-o întoarse Damon, încă încruntat. Împături hârtia cu atenție înainte de a i-o da înapoi.

– Eu aș avea grijă ce-aș spune, doar dacă nu vrei să vină într-o suflare aici ca să vadă ce nu e în regulă.

– Oricum vine, îi spuse ea. Tatăl tău l-a invitat. Nu ți-a spus? Scrisoarea mea era menită să-l oprească.

– N-o să facă asta, spuse el, dacă ține cât de cât la tine. Poate că, la urma urmelor, n-ar fi un lucru chiar atât de rău. O să te țină la locul tău, dacă nu mai mult.

Ochii lui Corrie scăpărară.

– Nu mi-am dat sema că am întrecut măsura.

– Nu? Sprâncenele-i ridicate o avertizau ce credea el despre remarca de adineauri. Mă surprinzi. În locul tău, m-aș mai gândi. Între timp, am să te las să-ți continui dificila scrisoare.

Noapte bună, Corrie.

Ea nu-i răspunse. Era imposibil să ai ultimul cuvânt într-o discuție cu Damon.

După întreruperea lui, îi veni și mai greu să-și adune gândurile pentru a le așterne pe hârtie, așa că se dădu bătută și se duse la culcare. Dar somnul o ocolea. Sărutările lui Damon avuseseră un efect mai adânc decât voia să recunoască și nu putea să nu se-ntrebe ce-i rezervă viitorul.

Trebuia să-și reamintească în mod constant că motivul pentru care era aici, era Charles. El era cel care avea nevoie de ea, iar ea avea nevoie de el. Asigurările lui ferme și încrederea lui în ea, o consolau pe Corrie când fiul lui era nemilos. Dacă n-ar fi fost Charles, se-ndoia că ar mai fi putut s-o scoată la capăt. Damon putea fi inuman de nemilos când vroia și rare au fost ocaziile când se relaxase îndeajuns pentru a se purta frumos cu ea.

Următoarele zile, Corrie se feri din calea lui Damon pe cât posibil, petrecând mai mult timp decât ar fi fost necesar cu lucrul la cartea lui Charles, până într-acolo încât, în majoritatea serilor, în timp ce bărbații jucau șah sau stăteau de vorbă în camera de zi, ea rămânea în birou.

În mai multe ocazii, Charles încercă s-o convingă să li se alăture, dar se-ncăpățâna să refuze, iar Damon nici nu se deranjă să încerce. Nu că s-ar fi așteptat să facă asta, dar, chiar și așa, o durea că avea o părere atât de proastă despre compania ei.

Acum că-i trimisese scrisoarea lui John, aștepta din zi în zi un răspuns. Încercă să se pună în poziția lui și se-ntrebă care va fi reacția lui. Se va repezi el, cum a spus Damon, până aici ca să afle ce nu a mers cum trebuie, sau va aștepta întoarcerea ei pentru a încerca să pună ordine în relația lor?

Pe de altă parte, i-ar putea scrie să-i ceară să-și facă imediat valiza și să se întoarcă imediat acasă. Nu fusese niciodată genul care să dea ordine, permițându-i lui Corrie să facă totul în stilul ei. Dar de data

asta era diferit. Totul depindea de părerea pe care și-a făcut-o el, dacă mai e sau nu un alt bărbat implicat. Ea nu făcuse nicio referire la Damon, menționând doar că lucrează pentru Charles, dar că în timpul cât fuseseră despărțiți se gândise îndelung și ajunsese la concluzia că mariajul lor n-ar funcționa. Spera că va înțelege, și vor discuta problema pe larg când munca ei aici se va termina, iar ea se va întoarce.

Cu Charles nu avea nicio problemă. Se-nțelegeau de minune și între ei se formase o legătură puternică. O privea ca pe o fiică, și o trata cu atâta dragoste și bunătate de parcă ar fi fost într-adevăr sânge din sângele lui. Și ea ajunsese să-l aibă tare drag, deși nu-i uitase niciun moment pe Anne și pe David, care își dedicaseră întreaga viață creșterii ei. Le scria regulat, trimițându-le întotdeauna scrisori voioase, pline cu detalii din munca ei.

Nu făcu nicio referire la Zelah, iar Anne era prea discretă pentru a aduce vorba ea însăși – fără îndoială ușurată, credea Corrie, că a renunțat în cele din urmă la căutările ei. De fapt, se gândise extrem de rar la Zelah în ultimele zile. Charles nu aducea vorba de ea, iar ea nu stătuse prea mult cu Damon, zilele astea, pentru a face conversație cu el. Dacă ar fi deschis subiectul – ei bine, era de la sine înțeles că el le-ar fi comparat cu multă plăcere.

Era cam pe la jumnătatea celei de-a doua săptămâni când Corrie, coborând pentru micul dejun, văzu că lipsește Charles. În mod normal mâncau împreună, și era un lucru neobișnuit să nu fie acolo cu micul dejun gata pregătit, sau aproape gata. Probabil că încă dormea, se gândi ea pornind mașina de gătit și începu să prepare mâncarea. Dar, când la nouă și jumătate, încă nu apăruse, se decise să urce până la camera lui pentru a se asigura că totul este în ordine.

În fiecare zi îi făcea patul și-i făcea ordine prin cameră. La început, el se-mpotrivise, dar în cele din urmă îi acceptase bucuros ajutorul. Acum, bătu la ușă, iar cum nu primi niciun răspuns, intră în cameră.

Charles tocmai ce se ridica din pat, cu ochii grei de somn.

– Oh, Corrie, îmi pare rău, se pare că am dormit peste măsură.

Ușurată că nu fusese o problemă de sănătate, Corrie râse.

– Îmi făceam griji pentru tine, credeam că ești bolnav, sau ceva de genul ăsta.

– Nimic mai mult decât o durere de cap, spuse el. M-am trezit devreme și am luat niște aspirine, cred că m-a furat din nou somnul. Nu-mi stă deloc în fire să dorm până târziu, după cum știi.

Arăta palid și Corrie spuse:

– Ești sigur că ți-e bine? Nu arăți prea grozav. De ce nu rămâi în pat în dimineața asta? Îți aduc imediat micul dejun, e gata!

Charlie ezită.

– Ar fi plăcut, de multă vreme nu m-am mai răsfățat, dar…

– Atunci, așa rămâne, interveni ea imediat. Nu durează decât o clipă.

Ieși din cameră înainte ca el să mai vină cu vreo scuză și-i aranjă cu grijă tava. La întoarcerea ei, el se suise din nou în pat, făcând-o să creadă că într-adevăr se simțea rău, pentru că în mod normal, nimic nu-l ținea în pat.

Dar mâncă șunca și ouăle cu plăcere, în timp ce Corrie stătea lângă el și vorbea despre cartea lui și munca pe care avea de gând s-o facă pe ziua respectivă.

– Am suficiente de făcut și fără tine, așa că să nu te simți vinovat dacă stai întins. O să-ți prindă bine.

Spălă vasele, apoi se duse în birou și începu să bată la mașină. Scrisul lui Charles fusese întotdeauna greu de descifrat, dar de obicei se descurcase. Totuși, după o jumătate de oră de lucru nu reușea să înțeleagă deloc un anumit pasaj și-i fu clar că trebuie să se ducă până sus, să-l roage să i-l citească.

– Îmi pare rău că te deranjez, se scuză ea când intră în cameră, dar m-am împotmolit.

După cum bănuise, Charles nu se supără, ba chiar spuse ceva despre faptul că ar trebui să se dea jos din pat. Îi lămuri în doi timpi dilema, iar ea se amuza de propria ignoranță când ieși din camera lui.

Damon era afară, o încruntătură grea întunecându-i chipul.

– Ce naiba mai pui la cale? întrebă el furios. Ce căutai în camera tatălui meu?

– Îl întrebam ceva despre cartea lui, spuse ea, întinzându-i hârtiile pentru a se convinge cu ochii lui.

– O poveste plauzibilă, rânji el. Am fost un prost să te las în casă cu el zi după zi. De când durează asta?

Corrie îl privea extrem de amuzată.

– De cât timp ce – cu siguranță că nu crezi că noi – că eu și cu Charles suntem ... nu, e prea ridicol de spus în cuvinte!

– Mie nu mi se pare, spuse el bățos. Am suspectat asta de la bun început, dar ți-am acordat prezumpția de nevinovăție, neimaginându-mi că o vei face chiar sub nasul meu.

Ridicându-și bărbia sfidător, dar încă buimăcită de acuzațiile lui, ea spuse:

– Întreabă-l pe tatăl tău, el o să-ți spună.

– Povestea pe care ați născocit-o împreună, fără nicio îndoială. E vrăjit de tine, dar îi este teamă să mi-o spună, pentru că știe ce simt eu.

– Tatăl tău se simte rău, spuse ea repede, luptând să-și păstreze calmul, lucru dificil în fața interogatoriului său. Dimineața asta o să rămână în pat. Dacă nu l-aș fi întrebat despre asta nu mi-aș fi putut continua lucrul. Expresia lui se schimbă pentru o clipă.

– Ce-l doare? De ce nu m-ai chemat pe mine?

– Nimic mai mult decât o durere de cap, pentru care nu merita să te deranjez.

– Dar în același timp, o scuză foarte bună să-ți faci veacul în dormitorul lui. Expresia buzelor lui era sumbră, iar ochii lui nu mai

fuseseră niciodată atât de acuzatori. Dacă ar fi după mine, te-aș azvârli afară din casă chiar în momentul ăsta!

– Atunci, e o afacere bună că m-a angajat Charles, nu tu! răbufni ea întorcându-i spatele dezgustată și îndreptându-se spre scări.

El o urmă.

– N-am terminat cu tine. Degetele lui se agățară de umeri oprind-o brusc. Vreau să-mi dai cuvântul tău că n-o să-l mai pisezi. Are deja destule pe cap din cauza lui Zelah, ca să-i mai faci și tu necazuri.

Corrie se-ntoarse pe călcâie, cu ochii-i albaștri aruncând fulgere.

– Cum îndrăznești să insinuezi una ca asta? Îți spun că Charles este bolnav. Ăsta este singurul motiv pentru care am fost la el în cameră. Verifică și singur, dacă nu mă crezi.

Sunetul unei uși deschizându-se îi făcu pe amândoi să-și arunce privirile în lungul coridorului. Charles, complet îmbrăcat, și arătând la fel de în formă ca întotdeauna, ieși din cameră.

– Ce se-ntâmplă? De ce vă mai certați?

Preț de câteva clipe se lăsă tăcerea. Corrie era surprinsă că se îmbrăcase atât de repede, dar ușurată că era aici, pentru a-și convinge fiul că spune prostii.

– Charles! porni spre el, cu o mână întinsă. N-ar fi trebuit să te dai jos din pat, dar acum că ești aici, te rog să-i spui tu lui Damon că vorbește prostii când spune….

N-ajunse mai departe că Damon dispăruse, dar nu înainte de a vedea expresia de scârbă de pe chipul lui.

Charles o luă de mână, cu o nedumerire evidentă.

– Corrie, draga mea, depre ce e vorba? Ce-i cu Damon?

Ea clătină trist din cap, încercând să alunge durerea tăioasă ca un cuțit.

– Nu-i important, sau nu mai e important.

Iar Charles, cu simțul său ascuțit de percepție, nu mai insistă asupra problemei.

Restul zilei trecu ca oricare alta și Corrie crezu că a reușit să alunge neplăcuta scenă cu Damon undeva adânc în mintea ei. Abia mult mai târziu, când era singură în camera ei înainte de cină, scena îi reveni în minte.

Expresia de pe chipul lui Damon o supăra cel mai tare. Dacă o urâse vreodată un bărbat, acela era el. Acum îi părea că nu prea mai erau șanse să se înfiripeze ceva între ei. Părerea lui despre ea era mult prea clară. Apariția bruscă a tatălui său fusese dovada finală, de care avusese nevoie. Se-nșela peste măsură de mult, dar știa că niciun argument din partea ei nu-i va schimba părerea. El luase o decizie în privința ei de la bun început și cu asta basta.

Se spălă și își puse rochia decoltată, fără s-o intereseze prea tare felul în care arăta, fără măcar să observe că fața-i era palidă și avea cearcăne mari sub ochi.

Fu o surpriză că Damon era prezent la cină. Trecuse atâta vreme de când nu o mai făcuse, încât știu că prezența lui are de-a face cu cearta lor de mai devreme. Și mai surprinzător totuși, a fost faptul că a invitat-o la o plimbare cu mașina.

– De ce? întrebă ea, nebăgând în seama privirea curioasă pe care Charles i-o aruncă după întrebarea ei abruptă.

– Cred că știi motivul, răspunse Damon sec, fără să mai intru în amănunte.

– Dar eu nu-l știu, interveni tatăl lui. Nici de ce v-ați certat mai devreme nu știu. Vrea cineva să-mi spună și mie ce se petrece?

– Problema mea o privește pe Corrie, spuse Damon. Aș vrea să discut câteva lucruri cu ea – în particular.

Dar bătrânul era mai subtil decât credea fiul său.

– Dacă mă privește și pe mine, atunci am dreptul să fiu de față.

Damon îl privi uimit pe tatăl său.

– Ideea asta de unde ți-a mai venit?

– Punând lucrurile cap la cap, îi răspunse Charles măsurat.

N-a fost greu.

Damon îi aruncă lui Corrie o privire suspicioasă.

– Tu ai fost? Ai dat fuga la el, să-i plângi pe umăr că fiul lui cel mare și rău a țipat la tine și te-a acuzat de tot felul de lucruri?

În sufletul ei, Corrie plângea. Cât de departe mai putea merge cu acestă cruzime? Chiar nu-și dădea seama ce efect aveau aceste tachinări asupra ei? Dar în loc să-i lase pe cei doi Courtney să vadă ce simțea, își ridică mândră bărbia.

– Nu sunt un copil, Damon, pot să stau pe picioarele mele. Poți să spui sau să crezi ce vrei, pentru mine nu contează. Spera ca el s-o creadă, pentru că ar fi fost o umilință fără de margini să-și dea seama cât de adânc o răneau remarcele lui.

– Găsesc purtarea ta față de Corrie intolerabilă, spuse Charles. Nu te înțeleg, Damon. Ce ai cu fata?

– Împotriva ei personal, nimic. Împotriva atitudinii ei, totul. Damon vorbi aspru, fără emoție. Mă uimești, tată. Ești atât de orb. Dacă nu fac nimic, cine știe în ce încurcătură ai să te bagi!

Charles se ridică nervos de la masă.

– Vorbești în van, fiule. O iubesc pe Corrie, dar e un sentiment pur patern. Chiar nu-nțelegi? Nu sunt așa nerod cum mă crezi.

– Iar Corrie, ea cum te privește? îi aruncă Damon cu răutate. În aceeași lumină. N-aș prea crede. Știu ce am văzut între voi doi și dacă aveți de gând să-mi vindeți povești de adormit, ar trebui să vă mai gândiți o dată!

Corrie privi spre Charles, întrebându-se cum va primi comentariile astea explozive, și fu surprinsă când el se ridică și ieși din cameră. Probabil că nu dorea o confruntare în fața ei, poate că o să discute cu fiul său mai târziu. Ea nu-și dădea seama, dar toată simpatia ei se-ndrepta spre Charles și chiar îl ura pe Damon pentru ceea ce-i făcea tatălui său.

– Cum ai putut? îi reproșă ea aprins.

Propriul tău tată, cum poți să-l tratezi în halul ăsta? El nu înseamnă nimic pentru tine? Nu vezi cât îl rănești?

– Și crezi că eu nu sufăr? îi replică el. Crezi că toată povestea asta nu-nseamnă nimic pentru mine? Ochii-i erau întunecați și furioși, iar gura o linie dură. M-am săturat. Mă rog la bunul Dumnezeu să nu te fi adus niciodată aici. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu ești altceva decât o problemă continuă!

Pentru o clipă, lui Corrie îi fu milă, dar numai pentru o clipă. Omul ăsta nu merita milă, era crud și fără inimă și nu vedea decât propria lui versiune a lucrurilor.

– Tu singur atragi necazurile, îi aruncă ea cu imprudență, cu insistențele tale prostești că sunt asemeni lui Zelah. Tu chiar nu poți să vezi mai departe de vârful nasului. Poate că ar fi o idee bună să ne întâlnim toți, ca să poți vedea cu ochii tăi diferențele.

El îi răspunse calm.

– Prefer să mă bazez pe judecata mea.

– Sau pe memorie, i-o întoarse ea cu ochi scânteietori. Cred că, probabil, ai permis timpului s-o transforme. Ții minte numai lucruri rele despre Zelah.

Sunt absolut convinsă că trebuie să fi avut și ceva bun în ea, altfel Charles n-ar fi luat-o de nevastă.

Damon râse batjocoritor.

– Putea fi fermecătoare, atunci când dorea, n-am să neg asta. Abilitățile ei de consumatoare de bărbați mi-au rămas însă în gât.

Corrie îi aruncă o privire semeață.

– Eu nu pot să-mi revendic aceeași greșeală.

– Poate că încă nu te cunoști suficient de bine, veni răspunsul lui. Vagabondele ca tine acționează din subconștient, e în firea lor.

Reținându-și cu greu lacrimile, Corrie spuse:

– Ți-am făcut măcar o dată vreun avans? Dacă e adevărat ce spui, atunci ai fi o țintă evidentă. Tânăr, viril, frumos și bogat pe deasupra.

Perfect din toate punctele de vedere pentru o femeie care e pusă pe vânat.

Ochii li se întâlniră și niciunul nu vru să se uite în altă parte. După câteva secunde, Corrie își feri ochii cu inima zbătându-i-se în piept. Chiar și în cearta asta el avea încă puterea să o atragă, să-i stârnească o dorință aproape insuportabilă.

– N-am niciun dubiu, spuse el rece, că dacă ți-aș fi dat cea mai mică încurajare ai fi fost călare pe mine acum, așa cum te-ai suit în capul tatălui meu.

Ignorând ultima lui remarcă, Corrie spuse cu amărăciune.

– Crezi că aș fi atrasă de tine? Până unde poți să ajungi cu înfumurarea?! Ei bine, ești cel mai insolent, mai vrednic de dispreț, mai enervant bărbat pe care l-am întâlnit vreodată!

Ochii lui se măriră.

– Vrei să spui că ai fi în stare să-mi reziști? Că ai avea tăria să respingi avansurile mele și să spui că ele nu înseamnă nimic pentru tine? Încearcă din nou, scumpă Corrie. Știu că poți mai mult de atât.

– Nu mă cunoști absolut deloc. Ai doar impresia că m-ai cunoaște.

– Și din asta trebuie să înțeleg că săruturile mele n-au însemnat nimic pentru tine? Părea amuzat. Dacă așa stau lucrurile, aș vrea să văd cum te comporți când ești stârnită cu adevărat. Poate că ar trebui să încerc. Mă-ntreb ce s-ar întâmpla dacă aș încerca serios să te seduc. Ai fi chiar atât de imună pe cât lași să se-nțeleagă?

Conversația devenea jenantă. Corrie se ridică de pe scaun, lăsându-și mâncarea neatinsă.

– Unde te duci? întrebă el răstit.

– Te privește cumva? îi răspunse ea înțepat.

– Eu aș zice că da. Conversația noastră n-a fost cumva pe gustul tău? Te duci probabil să cauți alinare la tatăl meu? Se ridică la rându-i în picioare, blocându-i ieșirea din bucătărie. Excursia noastră rămâne încă în picioare. O să plecăm chiar acum. N-o să ai nevoie de haină

pentru că e o noapte caldă, dar dacă o să ți se facă frig, mașina mea are un radiator excelent.

Prinzând-o de mână, o scoase forțat din cameră. Chiar și atunci, atingerea lui îi stârnea o dorință arzătoare și ei îi venea să facă o piruetă și să se oprească în brațele sale pentru a-l implora s-o înțeleagă. Doar gândul că o astfel de rugăminte ar fi fost inutilă, o opri.

Rolls-ul îi aștepta, dovadă că planificase ieșirea dinainte. O împinse fără să se formalizeze pe locul ei, apoi se așeză în spatele volanului și scoase luxoasa mașină din curte.

Corrie privea concentrată pe geam, încercând să ignore bărbatul de lângă ea. Drumul era îngust, strecurându-se pe lângă șiruri de copaci răsuciți care păreau că se întind în toate direcțiile căutând aerul. Apoi trecură printr-un tunel verde în care lumina era filtrată de frunzele nemișcate.

O turmă de oi apăru parcă din pământ și se treziră împresurați de behăituri. Curând după aceea ieșiră la lumină și Damon apăsă accelerația. Stâncile de granit străluceau în lumina înserării, iar pantele împădurite urcau în depărtări. Verzi și liniștite, aproape o făcură pe Corrie să uite de necazuri.

Din când în când, treceau pe lângă un vagabond care își târâia pașii în hainele lui de sac, adesea ridicându-și mâna, salutând cu un rânjet pe chipul murdar, întotdeauna cu cel puțin un dinte prea puțin.

– Unde dorm? întrebă Corrie, curiozitatea punând stăpânire pe ea în timp ce privea în urmă către silueta dispărând în depărtare.

– Oriunde, ridică Damon din umeri. Pe o mână de paie aruncate oriunde, chiar și în drum.

– Și ce mănâncă?

– Orice pot scormoni. Îl prepară pe un foc de vreascuri și dacă te apropii suficient, poți să miroși fumul din hainele lor. Rareori se spală,

și cu toate astea sunt remarcabil de sănătoși. Pare chiar să le priască stilul de viață pe care și l-au ales.

Corrie strâmbă din nas.

– Mie nu mi s-ar potrivi.

– Fiecare are dreptul să aleagă modul în care trăiește.

Ceva în felul în care o spusese o făcu pe Corrie să creadă că se referea indirect la Zelah – și la ea însăși – așa că ridică privirea spre el, pregătită să-i dea o replică ascuțită, dar chipul lui era concentrat asupra drumului care se desfășura înaintea lor.

– Am să te duc la Waterford, una din zilele astea, să vezi sticla minunată pe care o fac acolo, spuse el tam-nisam.

– Mi-ar plăcea, spuse ea simplu. Mama mea – Anne – are o vază de cristal de Waterford pe care întotdeauna am admirat-o.

– Poate o să-ți cumpăr una, spuse el cu un zâmbet strâmb, pentru raftul de sus.

– N-o să mai fie nevoie de asta, spuse ea. I-am trimis o scrisoare lui John. Am rupt logodna.

– Deci, ești un jucător liber de contract?

Corrie ridică din umeri și făcu o grimasă drăgălașă.

– Poți să-i spui și așa.

– Atunci, nu mai e nimic să mă oprească să-ți fac avansuri?

Întrebarea era surprinzătoare.

– N-am observat să te fi oprit ceva până acum.

– Oh, dar m-am înfrânat, îi replică el vizibil amuzat. Știam că aș încălca proprietatea altui bărbat.

– Cred că mă iei peste picior, spuse ea îmbufnată, și nu mi se pare foarte amuzant.

Aproape înainte să-și dea seama de intențiile lui, mașina alunecă lin, oprindu-se la marginea drumului, și brațul lui Damon era petrecut pe după umerii ei, trăgând-o implacabil spre el.

Ea făcu ochii mari de surpriză și se luptă disperată.

– Ce joc e ăsta?

– Îți dovedesc că nu glumeam, tărăgănă el cuvintele, ridicându-i cu o mână bărbia. Ești foarte atrăgătoare. Ai un aer neatins, surprinzător aș putea spune, ținând cont de circumstanțe. Degetele lui îi atinseră buzele când ea deschise gura să protesteze. Dar asta te face incredibil de atrăgătoare. Am vrut de atâtea ori să te sărut, dar…

– Ți-ai adus aminte de statutul meu cu John, termină ea neîncrezătoare.

Încearcă altceva! Vrei să spui de fapt că aveai pornirile, dar ai reușit să le ții sub control din cauza a ceea ce crezi că sunt – nu datorită vreunui cod etic.

– N-o să ne certăm pe amănunte, spuse el și gura lui era mai aproape. Când încercă să se retragă, el o trase aproape cu mâna liberă.

– Îți cer să-mi dai drumul, scânci ea.

– Când voi fi pregătit, veni răspunsul insolent, respirația lui caldă mângâindu-i obrazul.

Când buzele lui coborâră curba gâtului către pulsul moale de la baza lui, Corrie simți furnicături de plăcere prin tot corpul, și o nevoie copleșitoare să-i răspundă, dar știa că dacă ar face asta ar fi fatal. Cumva, trebuia să-i demonstreze lui Damon că atențiile lui nu însemnau nimic, că ea și cu Zelah erau două persoane extrem de diferite.

Când buzele lui veniră peste ale ei într-un sărut dur, nemilos, se simți dusă fără voia ei, ca o petală într-o furtună, aruncată și răsucită până nu mai știu încotro se îndreaptă. Se auzi gemând slab iar el o urmări înfometat, fără oprire, mâinile lui mângâindu-i pielea pe sub rochia pe care i-o descheie în grabă.

Ea nu-și putea nega nevoia de el, sau faptul că priceperea lui îi trezise o dorință de care nici nu știa să fi existat, dar printr-un efort uriaș de voință, își opri buzele să-i mai răspundă. Deși în interior ardea, la suprafață reuși să afișeze un calm de care, în fapt, era

departe, atârnându-i impasibilă în brațe, singura trădare, geamătul acela moale care-i scăpase înainte să-și dea seama.

Damon nu se opri înainte de a-și satisface poftele, și atunci se agăță de el ametită, refuzând să admită că deși se străduise cu disperare să-și ascundă trăirile, el era sigur conștient de chinul ei interior, și poate chiar o privea satisfăcut de puterea pe care o avea asupra ei.

O presupunere care se adeveri câteva momente mai târziu, când el spuse:

– O încercare admirabilă, scumpa mea doamnă, dar nu îndeajuns de convingătoare.

– Pentru ce? răbufni ea, cu ochii aprinși de furie. Să conving un maniac ca tine că sunt impasibilă? Dar n-am încercat niciodată să neg.

Un zâmbet apăru pe buzele lui, fața lui frumoasă încă plutind periculos de aproape.

– Trebuie să fie o schimbare pentru tine să joci un rol "în apărare", în locul unei femei fatale.

– Tot așa cum e o schimbare pentru tine să alergi după mine, deși ți-ai mărturisit ura pentru sexul meu, spuse ea rece. Poate că eu ar trebui să te întreb dacă te simți frustrat.

– Pentru un bărbat e diferit, spuse el ușor. Orice fată e dispusă să-i dea ce are nevoie. Cred că pot liniștit să spun că nu te sărutam pentru că voiam să mă satisfaci.

Ea îl privi cu dispreț:

– Orice fată? Poate că ar trebui să-ți pui ordine în experiențe înainte să te repezi să faci astfel de declarații pe grabă.

El ridică din sprâncene.

– Ba chiar asta spuneam. Cu abordarea corectă, orice fată poate fi cucerită.

Corrie își scutură capul cu furie.

– Nu văd rostul acestei conversații. Nu ajungem nicăieri.

Te rog să mă duci acasă.

– Toate la timpul lor, spuse el cu un zâmbet satisfăcut. Încă n-am terminat cu tine.

Ea se-nroși, apoi deveni palidă.

– Ce altceva mai vrei, pentru numele Domnului, nu m-ai umilit suficient?

– Nu asta a fost intenția mea, spuse el calm. Am decis că e timpul să fim prieteni. N-am reușit să scap de tine – așa că nu văd ce rost ar mai avea alte ostilități.

Corrie deschise gura, privindu-l cu ochi mari, neîncrezători.

– Nu te cred. Trebuie să mai ai și un alt motiv. Voia cu disperare să-l creadă, dar cum ar fi putut?

– De ce aș avea? întrebă inocent.

– Pentru că până acum n-ai făcut niciun secret din faptul că nu poți suporta să mă vezi.

– N-am spus niciodată asta. Din contră, întotdeauna te-am găsit extrem de atrăgătoare. El ridică mâna să-i mângâie obrazul, dar ea i-o dădu nervoasă la o parte. Și, continuă el imperturbabil, cred că a sosit timpul să punem capăt diferendelor dintre noi.

Ea nu-și putu stăpâni emoția la gândul că va fi prietenă cu Damon, și poate mai mult de atât, chiar amanți. Asta-i acceleră încă o dată pulsul și căldura îi îmbujoră obrajii. Dar ceea ce dorea să știe cu adevărat, era motivul din spatele ofertei lui. Fără sinceritate, ar putea să nu însemne de fapt nimic, iar ea nu vedea nicio cauză posibilă pentru care el să-și schimbe opinia.

Dar când buzele lui le mîngâiară încă o dată pe ale ei, toate gândurile sănătoase dispărură. Închise ochii și se bucură de această plăcere neașteptată. Va avea timp să se frământe în legătură cu brusca lui schimbare.

Capitolul 9

De atunci înainte, tiparul vieții lui Corrie se schimbă. Damon îi acordă mult mai multă atenție decât înainte, și în majoritatea serilor ieșeau împreună, uneori la o plimbare, alteori la masă.

O lua chiar și din timpul lucrului la cartea lui Charles, iar ea se întreba de ce nu mai acordă atât de mult timp muncii la fermă, cum o făcea înainte. Un gând care-i tot venea în minte și pe care îl respingea cu persistență era acela că juca rolul câinelui de pază. Întreaga poveste era pusă la cale ca s-o țină cât mai departe cu putință de Charles. Ăsta trebuia să fie adevărul. Nu-și putea imagina niciun alt motiv pentru care Damon să-i dea brusc atâta atenție. Trebuia să recunoască faptul că era plăcut, preferabil de o mie de ori războiului pe care-l purtaseră, dar, cumva, asta afecta plăcerea prieteniei lui.

De fiecare dată când ieșeau împreună, nu putea să nu simtă că, pentru el, totul era un joc. El n-ar fi putut fi gelos, pentru că ea știa fără urmă de îndoială, că nu era atras de ea. Cauza trebuia să fie teama lui ca Charles să nu-i facă avansuri. Asta era o prostie, și nu exista nicio șansă ca așa ceva să se întâmple, dar Damon avea ideea asta fixă, că între cei doi s-ar fi înfiripat ceva, și ăsta era felul său de a opri toată afacerea. Într-o noapte, când gândul ăsta o chinuia pe Corrie mai mult decât de obicei, i l-a aruncat în față. Merseseră la Dublin să mănânce

și apoi la o sală de dans. Damon o ținea în brațe, în timp ce pluteau pe muzica unui vals. După aparențe, erau doi iubiți absorbiți unul de celălalt. Capul lui Corrie se odihnea pe umărul larg al lui Damon, brațele lui o strângeau aproape de el, și ar fi trebuit să fie extrem de fericită. În schimb, se simțea neliniștită și se tot foia pe lângă el.

– Hai să ne așezăm, spuse ea. Dintr-o dată, nu prea mai am chef să dansez.

– Cum vrei, veni răspunsul lui, și o conduse către locurile lor. S-a întâmplat ceva, pari îngrijorată.

– Vreau să știu de ce-ți dai silința cu mine? izbucni ea cu amărăciune, emoțiile adunate în ultimele zile răbufnind în cele din urmă.

Ochii lui întunecați străluciră.

– Profit de situație. Aș fi nebun să nu mă bucur de compania unei fete așa frumoase ca tine atâta vreme cât ești oaspete în casa noastră.

– Nu te cred, îi spuse ea fără menajamente, respirând adânc înainte de a continua. Cred că e din cauza lui Charles. Încerci să mă ții departe de el. Îi aruncă o privire interogativă, dorindu-și să poată ignora emoția apropierii lui.

O încruntătură îi uni sprâncenele.

– În felul ăsta, recunoști că-i simți lipsa și că ai prefera compania lui?

– Nimic de genul ăsta, contracară ea cu aprindere.

– E chiar insultător, spuse el sălbatic. Găsești compania mea atât de intolerabilă încât o preferi pe cea a unui bărbat de trei ori mai bătrân decât tine?

Corrie oftă de exasperare.

– Ți-am spus doar că nu ăsta e motivul. Sunt aici doar pentru a-l ajuta să-și scrie cartea, nimic mai mult.

– În cazul ăsta, spuse el cu o grabă prost ascunsă, nu contează că timpul liber ți-l petreci cu mine.

– Nu că mi-ar displăcea compania ta, ba din contră, spuse ea cu aprindere. Dar întrebarea care nu-mi dă pace, e de ce?

– Și de ce-i așa? Nu-mi pot imagina că motivele pentru care un bărbat te-a invitat undeva să te fi deranjat în trecut.

Corrie scutură din cap, furioasă.

– Circumstanțele sunt ușor diferite. La început n-ai făcut niciun secret din disprețul tău pentru mine. Ce-i cu schimabarea asta bruscă?

Damon rânji.

– Nu cred că e cazul să-ți bați căpșorul tău frumos cu necunoscutele relației noastre. Este suficient, pentru moment, să iei ce ți se oferă, nu crezi?

– Dacă mi te oferi tu, îi aruncă ea furioasă, poți să-ți iei gândul. Nu ești genul meu. Zâmbetul îi flutura încă pe buze lui Damon.

– Ah, am uitat, respectabilul John are inima ta, sau mă-nșel cumva? E posibil să fie cineva mai în vârstă, cineva plin de bani, cu o slăbiciune pentru femei frumoase?

Dacă n-ar fi fost în public Corrie l-ar fi plesnit peste față. Trebui să se mulțumească, în schimb, să spună cu aprindere:

– Ești nebun! Ai o minte sucită, și ar fi trebuit să știu mai bine, decât să te întreb pe tine!

– Așa ar fi trebuit, spuse el calm. Să înțeleg că această conversație a ajuns la final? Dacă-i așa, îți sugerez să ne reluăm dansul.

Corrie se holbă la el.

– Nu vreau să mă mai atingi vreodată. Nu-mi place cum acționezi.

Chipul lui se înăspri.

– Iar mie nu-mi plac insinuările tale. Poate că ai dreptate, ar fi timpul să plecăm.

El își împinse scaunul și se ridică, o așteptă pe Corrie să-și ia poșeta, apoi o conduse la mașină. Ea nu spuse nimic până fură în mașină, pe drum, dar furia ei nu dispăruse, așa că se-ntoarse spre el, abia putând să-i distingă trăsăturile în lumina cadranelor de bord.

– Sper că ăsta e finalul farsei pe care ai pus-o în scenă.

– Nici pe departe. Tonul său era sumbru, iar ea deveni conștientă de tensiunea frământărilor lui. Am să te scot în continuare în oraș, de câte ori o să am chef.

– Și dacă o să refuz?

– Nu ți se va permite să spui nu, i-o întoarse el pe un ton decisiv.

Corrie fierbea de mânie.

– Dacă ai impresia că o să faci pe șeful meu, te înșeli! Eu fac ce vreau!

– Iar eu, de asemenea, fac ce vreau, spuse el, așa că se pare că e o problemă de cine e mai puternic. Pentru prima dată, buzele lui se destinseră. Mă întreb cine va câștiga.

Ea refuză să răspundă și se-ncruntă gânditoare spre tunelurile de lumină create de farurile lor, întrebându-se pentru care motiv din lumea asta mare se îndrăgostise de un bărbat atât de imposibil. Părea că scurta lor perioadă de respiro se terminase și nu avea pe cine să dea vina în afară de ea însăși. Dacă n-ar fi încercat să afle motivul acțiunilor lui, ar fi putut fi încă, între ei, relația aceea care îi devenise atât de dragă. Acum, probabil vor reveni la o harță perpetuă.

Era încă devreme, când ajunseră acasă și în fața vilei era parcată o mașină. Corrie presupuse că era un musafir venit la Damon sau la Charles, și se decise să se ducă direct la culcare. Nu se simțea în stare să facă frumos pentru vreun străin, nu în seara asta când lumea ei se făcuse bucăți.

Dar nici nu intrase bine în camera ei că ușa se deschise și intră Damon.

– Ce vrei? îl repezi ea, temându-se că ar avea de gând să-și continue cearta.

– Prietenul tău e aici. Chipul lui era lipsit de expresie, nelăsând să se vadă în niciun fel reacția lui față de prezența lui John. Așa cum spuneam, e extrem de previzibil.

Prima reacție a lui Corrie fu una de panică. Ea nu-l dorise pe John aici, și din acest motiv îi trimisese acea scrisoare. Dar după câteva clipe, își dădu seama că putea fi un răspuns pentru problemele ei. Damon nu-și va mai face griji că ar căuta compania lui Charles și în consecință, ar lăsa-o în pace.

– Spune-i că am să cobor într-un minut, spuse ea și așteptă ca el să plece. Vreau să-mi aranjez părul. De fapt, nu dorea să coboare alături de Damon, preferând să-l întâlnească pe John de una singură. Aveau multe de discutat, iar ea știa cu siguranță că el nu va fi într-o stare de spirit prea bună.

– Mă surprinzi, spuse Damon. Aș fi crezut că o să te repezi să-l vezi, fără să te preocupe cum arăți.

– Uiți, spuse ea rece, că logodna noastră s-a rupt.

– Din partea ta poate, dar prietenul tău pare foarte determinat. Cred că ar fi mai bine să te pregătești. Se-ndreptă spre ușă, adăugând înainte de a ieși: Dintr-o luptă în alta, mă-ntreb cine dintre voi doi va învinge.

Corrie scoase limba cu un gest copilăresc când el închise ușa, dar uită aluziile lui câteva momente mai târziu, când ieși la rândul ei din cameră, pregătită pentru confruntarea cu John.

Acesta era în sufragerie, rezemat de spătarul canapelei aurii și părând extrem de stânjenit. Damon stătea rezemat cu spatele de șemineu, iar Charles era așezat într-unul dintre fotolii.

– Ah, Corrie, draga mea, spuse bărbatul mai în vârstă. L-am întreținut pe logodnicul tău. Păcat că erai ieșită când a sosit, dar acum nu mai contează. Noi o să vă lăsăm singuri, acum. Cred că aveți o mulțime să vă spuneți.

Cu asta, el și fiul său părăsiră camera, dar nu înainte ca Damon să-i arunce o privire care părea să-i sugereze că începuse lupta.

Când se închise ușa, John se ridică și traversă camera spre Corrie, care stătea încă ezitantă lângă ușă. Rămase rigid în fața ei, cu ochii

căprui suferinzi și o expresie pe care nu i-o mai văzuse niciodată, tristă dar defensivă, de parcă încerca să-și rețină un torent de cuvinte furioase.

– Poate că ar fi mai bine să-mi spui ce-nsemnă toate astea, spuse el printre dinți.

Corrie încuviință și își mușcă nervoasă buza.

– Vrei să ne așezăm? S-au întâmplat atât de multe, încât nu prea știu de unde să încep.

El se așeză pe canapea, iar ea se așeză lângă el, degetele fremătându-i în poală.

– Nu-mi plac înșelătoriile, Corrie. N-am crezut niciodată că o să fii în stare de așa ceva. De ce?

– De ce, ce? întrebă ea, trăgând de timp, deși știa foarte bine că se referea la Damon. Ea nu-l pomenise nici măcar o dată în scrisorile ei, preferând să lase impresia că locuiește numai cu Charles Courtney.

– Știi prea bine, spuse el fără menajamente. Tipul ăsta, Damon, cine e, și de ce nu mi-ai pomenit de el? E ceva între voi? Ăsta-i motivul pentru care vrei să rupi logodna?

Corrie se grăbi să-i răspundă.

– Bineînțeles că nu. Nu-nseamnă nimic pentru mine. Lucrez pentru tatăl lui, asta-i tot. Doar ți-am spus asta.

– Problema e ce nu mi-ai spus. Ești îndrăgostită de el?

– Doamne, nu! strigă ea repede, prea repede poate, din moment ce John păru neconvins. Ne urâm reciproc.

– Atunci, de ce ai ieșit cu el la dans? Mie mi se pare ciudat.

Corrie ridică din umeri.

– De ce n-aș face-o? Nu trebuie să fii îndrăgostit de cineva ca să ieși cu el.

– Dar trebuie cel puțin să-l placi, spuse el rece. E mai mult aici decât vrei să recunoști, iar eu am de gând să aflu.

– John, Corrie îi puse mâna pe genunchi.

Te rog nu încerca. Crede-mă pe cuvânt, nu e nimic între noi.

El îi luă mâna și o strânse între ale lui.

– Aș vrea asta, Corrie, chiar aș vrea, dar nu pot să cred decât ceea ce văd cu ochii mei. Când am aflat că lucrezi pentru Charles Courtney, nu mi-a plăcut, cu tine locuind în aceeași casă. Dar dacă aș fi știut că sunt doi, și în mod particular diavolul ăla al naibii de arătos care se uita la mine de parcă aș fi vreo chestie nemaivăzută, ei bine, te întreb, cum ar trebui să mă simt? Îți spun Corrie, dacă aș fi știut adevăratele circumstanțe, aș fi fost de multă vreme aici. A fost o mare greșeală din partea ta că ai încercat să mă duci în eroare.

– Îmi pare rău, John, spuse Corrie cu suficientă penitență. N-ar fi trebuit să fac asta, dar știam cum ai să reacționezi și cinstit vorbind n-ai niciun temei să te încingi așa.

El dădu drumul mâinii ei și se ridică.

– Nimic? Cum poți să spui așa ceva? Trebuia să ne căsătorim la întoarcerea ta din excursia asta neroadă. Știam că n-ar fi trebuit să te las niciodată să vii singură, cred că eu sunt de vină pentru întreaga tărășenie.

– Nu, John, nu ești, spuse Corrie blând. Probabil că nu te-am iubit niciodată cu adevărat și a fost nevoie de pauza asta ca să-mi dau seama de anumite lucruri. A fost mai bine să-mi dau seama de asta acum, nu mai târziu, după ce ne-am fi căsătorit; nu crezi?

El scutură energic din cap.

– Eu încă sunt de părere că tipul ăsta, Damon, are ceva de-a face cu toate astea. Cum doamne iartă-mă te-a convins să stai aici, Corrie? Ai renunțat la căutarea mamei tale?

– Ăsta-i rezultatul căutărilor mele, spuse ea cu amărăciune. Ia un loc și o să-ți povestesc.

El păru surprins, dar se supuse și Corrie urmă:

– Zelah este măritată cu Charles Courtney.

– Deci, ai dat de ea! exclamă el. De ce nu ne-ai dat de știre?

Lui Anne nu i-a plăcut niciodată să întrebe, dar noi am presupus că n-ai avut niciun succes. Cum e? Și cum vă înțelegeți?

– Stai o clipă John! opri Corrie avalanșa de întrebări. Nu e chiar atât de simplu. Zelah este, ei bine, ca să folosesc un eufemism, nu e o persoană prea drăguță. Pentru moment l-a părăsit pe Charles, dar o să se-ntoarcă când se va simți în stare. Charles, susprinzător o iubește, dar Damon urăște chiar și simpla menționare a numelui ei.

John dădu din cap încercând să înțeleagă.

– Deci ăsta a fost adevăratul motiv pentru care ai rămas aici, ca s-o întâlnești pe Zelah când se va întoarce?

– Nu în întregime, spuse Corrie cu sinceritate. Vezi tu, nu i-am spus asta lui Anne, pentru că n-am vrut s-o îngrijorez, dar mi s-a furat mașina și Damon și-a făcut milă de mine și m-a adus aici. Așa a început totul. A fost o coincidență că Zelah s-a întâmplat să fie măritată cu Charles.

– Cred că încep să înțeleg, spuse John încet. Motivul pentru care nu te înțelegi cu Damon este pentru că tu și cu Zelah semănați tare mult, nu-i așa? Și te disprețuiește și pe tine tot atât de mult ca și pe ea.

Probabil că a fost o ușurare că John știa întreaga poveste pentru că, dintr-o dată, Corrie se simți mult mai ușoară, și zâmbi pentru prima dată de când îl văzuse.

– Chiar așa; deci, după cum vezi, Damon n-are nimic de-a face cu decizia mea.

– Atunci, mai am vreo speranță? El veni mai aproape. Oh, Corrie, nici nu știi cât de mult mi-ai lipsit! A fost un iad, să nu știu ce se-ntâmplă cu tine.

Ea se încordă când el încercă s-o sărute, iar când buzele lui calde și umede le presară pe ale ei, se trase înapoi.

– Nu, John, nu aici. Ar putea intra cineva.

– Și ce? spuse el înfierbântat, cu ciudă. Asta se așteaptă și ei, în special bătrânul. Zicea că se întreabă de ce mi-a luat atâta timp.

– El nu știe că totul între noi s-a terminat, spuse ea obosită. Dar s-a terminat, John, nu m-am răzgândit doar pentru că ești aici, și nici nu o voi face. Îmi pare rău, dar așa stau lucrurile.

N-a vrut să-l jignească spunându-i că atingerile lui de adineauri n-au însemnat nimic pentru ea – și doar în inima ei ar fi admis că l-a comparat cu Damon.

John, roșu și furios, spuse:

– De ce nu-ți dai o șansă, Corrie? M-ai iubit înainte, o s-o faci din nou odată ce suntem împreună. Despărțirea noastră a pricinuit asta, dar pot să te asigur că nu se va mai repeta niciodată. O să facem totul împreună, draga mea, totul.

– Oh John, Corrie îl privi cu compasiune. N-o să meargă, știu sigur.

– Dar nu ne-ai dat nicio șansă, o contrazise el. Uite, Charles Courtney m-a invitat politicos să rămân câtea zile. Hai să vedem cum evoluează lucrurile.

Corrie oftă.

– Cum dorești, dar nu văd cum o să schimbe asta ceva.

– Ba da, eu știu că da, o asigură el încrezător, luând-o încă o dată în brațe, buzele lui dornice căutându-le pe ale ei.

De data asta îl lăsă s-o sărute, încercând să nu arate că îmbrățișarea lui o lăsa rece. Suferise destul ca să-l mai rănească și ea acum. Va depinde de ea, să-l dezamăgească cu blândețe pe parcursul următoarelor câteva zile astfel încât, atunci când va sosi timpul plecării sale, o să-i accepte decizia, și poate chiar, o va aștepta.

Capitolul 10

După cum se așteptase Corrie, Charles nu-i permise să lucreze pe perioada ședерii lui John. Însistase ca cei doi să stea cât mai mult timp împreună, declarând că fuseseră despărțiți suficientă vreme. Ea nu avu inima să-i spună că lucrurile se schimbaseră între ei.

– Cât ai de gând să mai rămâi? îl întrebase pe John în cea de-a doua zi a ședерii sale. Cina se terminase și erau împreună în camera de zi. Chales își făcuse un obicei din a absenta suspect de mult zilele astea, iar pe Damon cu greu îl mai văzuseră. Muncea din greu, iar Corrie bănuia că recupera timpul pierdut.

– Asta-i o aluzie că vrei să plec? o întrebă el iritat.

John nu mai era chiar așa de pasiv ca înainte, iar ea încercă să-l calmeze:

– Bineînțeles că nu, dragă. Mă gândeam doar la cartea lui Charles. E foarte drăguț din partea lui să-mi dea liber, dar nu mă pot aștepta să-mi plătească ceva cât îmi petrec timpul cu tine.

Dar John se grăbi să profite de ultimele cuvinte.

– Ah, deci compania mea nu e chiar atât de rea, în cele din urmă, și o trase în brațele lui. Știam eu că am să te câștig în cele din urmă. Scumpa mea Corrie, îmi pare rău pentru ceea ce am spus, dar eram gelos pe bruta aia. Acum îmi dau și eu seama că m-am înșelat – și îmi

pot permite să aștept. O să vezi, curând lucrurile vor fi exact cum au fost înainte.

Sărutul lui era cald și lipicios, lipsit cu desăvârșire de focul lui Damon. Corrie se simți vinovată pentru că îi compara, dar devenise un obicei în ultimul timp. Acum, însă, și-l scoase pe celălalt din minte, concentrându-se asupra lui John, care încerca să-i stârnească un răspuns cât de mic.

În consecință, niciunul din ei nu auzi ușa deschizându-se și se retraseră cu un aer vinovat când o voce sardonică spuse:

– Scuzați-mă pentru întrerupere. Să mă întorc într-un moment mai convenabil?

Corrie se înroși și își netezi părul cu o mână ușor nesigură.

– Nu fi ridicol! E casa ta, poți să intri oricând vrei.

Iar John simți nevoia să adauge și el:

– Îmi pare rău, Courtney, dar Corrie e al naibii de atrăgătoare. Știi cum vine asta.

– Bineînțeles, îl asigură Damon solemn, și John păru să nu observe sarcasmul din tonul său, dar Corrie păli, strângând pumnii furioasă.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze, John, spuse ea înțepată.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Damon, scânteind pentru o clipă înainte de a păși spre mijlocul camerei să se așeze într-unul dintre fotolii, cu un picior atârnând neglijent peste brațul acestuia.

– Am niște vești care te-ar putea interesa, spuse el. Ți-au găsit mașina, minus, dacă era nevoie s-o mai spun, bagajul tău.

– Dar asta-i minunat! Uită de nervi și le zâmbi atât lui Damon cât și lui John. Asta e de-a dreptul minunat. Unde e?

– Nu departe de aici, răspunse el scurt, dar eu n-aș fi așa de fericit.

– De ce? întrebă ea, nedumerită.

– E o epavă. Amatori de curse, se pare. Tineri în căutare de senzații tari.

N-aș fi surprins să fie câțiva din banda aia cu care te giugiuleai. E o șmecherie bună, dacă poți să scapi neprins.

– Bandă? întrebă John imediat. Ce-i asta, Corrie? Nu mi-ai spus nimic de chestia asta.

– Oh, nu-l mai băga atât în seamă. Exagerează.

Damon ridică din sprâncene, uitându-se direct la John.

– Poate că e timpul să afli câteva mici adevăruri despre …prietena ta. Nu e chiar atât de inocentă precum pare. De două ori am dat peste ea având probleme cu băieții. Dinspre partea asta îi seamănă maică-sii. Ți-a povestit despre Zelah?

John încuviință cu un aer la început uimit, apoi furios. Când vorbi, vocea lui era aspră.

– O să vreau să aud mai mult despre asta, Corrie, dar am să aștept să fim singuri.

Damon se ridică, afișând un aer foarte mulțumit.

– Am să plec atunci, să vă las, să vă lămuriți problemele. Îmi pare rău dacă, să spun așa, am aruncat pisica între porumbei, dar am considerat că trebuie să știi și tu, John, ce se-ntâmplă pe la spatele tău.

– Te urăsc, lăsă să-i scape Corrie mai mult pentru ea, dar el o auzi și râse.

– Un răspuns bun, sănătos, exact cum mă așteptam. Dar n-am niciun dubiu, micuță Corrie, că o să poți să te scoți cu vorba din atitudinea asta, așa cum încerci să scapi cu vorba din orice altă situație. Să-mi spui la ce rezultat ajungi, ar fi interesant de știut.

În momentul în care se închise ușa, John se răsuci pe călcâie, fierbând. Corrie nu-și amintea să-l fi văzut furios înainte, fiind cea mai placidă persoană pe care o întâlnise. Acum, totuși, avea fața roșie și își mușca nervos buzele.

– Se pare că am ajuns nițeluș prea târziu. Te-ar deranja să-mi spui și mie ce se petrece? Corrie făcu câțiva pași inainte de a se-ntoarce să-i arunce o privire tristă.

– N-ai încredere în mine, John? Chiar ai de gând să crezi ce ți-a spus bruta asta pompoasă?

– Nu-mi pare genul de om să mintă.

– Nu, interveni ea repede, dar răstălmăcește adevărul și asta e la fel de rău.

John privi în sus spre ea. Era încă nervos, dar își controla perfect sentimentele.

– Poate ai vrea să-mi spui și versiunea ta, iar eu o să mă decid pe cine o să cred.

– Nu văd de ce-aș face-o spuse ea rece. La urma urmelor, totul s-a terminat între noi, așa că ce mai contează acum?

– Contează foarte mult, veni replica lui promptă. N-am să-ți dau drumul fără o luptă, Corrie, și dacă nu e niciun alt bărbat implicat – ei bine, cred că n-o să dureze mult să fim iar ca înainte.

Ea spuse, tristă:

– Trebuie să spun asta pentru tine, John Marshall, mă surprinde determinarea ta. N-am crezut niciodată că o să apari aici, fiind convinsă că scrisoarea mea va fi de-ajuns să te convingă că totul între noi s-a terminat.

Damon a avut dreptate în privința asta.

– Damon? El ce legătură are cu treaba asta? Cu ce-l privesc pe el treburile noastre?

– Știa despre scrisoare, spuse ea defensiv. S-a întâmplat să intre în timp ce o scriam și – ei bine, i-am povestit despre tine. El a zis că e singurul lucru care o să te aducă aici, garantat. Eu n-am fost de acord.

– Tot nu-nțeleg de ce ai discutat asta cu el, atacă John. Cred că e mai mult între voi decât vrei să știu eu.

Corrie răspunse, exasperată.

– Doamne, John, dar nu pot să-l suport! Credeam că e de-ajuns de evident ca orice prost să-și dea seama de asta.

John păru să cadă pe gânduri.

– Mmmm, mă-ntreb ce-i povestea asta despre ceilalți tipi cu care erai? Se pare că te-ai cam distrat de minune pe la spatele meu.

Înainte de a-i răspunde, Corrie se mută pe fotoliul pe care Damon îl folosise cu câteva minute mai înainte. Se așeză, oftând adânc.

– O nimica toată. Încercam să aflu de la unul dintre băieți dacă a cunoscut-o pe Zelah. Ne-am luat cu vorba și m-a invitat la petrecerea lor de pe plajă. Asta-i tot.

– Nu e ceea ce insinua Damon. Până la ce oră a ținut petrecerea asta?

Ea ridică din umeri.

– N-am idee, eu am plecat înainte de final.

– De ce? Fiindcă lucrurile scăpaseră de sub control? întrebă el tăios. Mie așa-mi pare. Sunt surprins de tine, Corrie, n-am crezut niciodată că ești o astfel de fată.

– Dar nici nu sunt, pentru numele lui Dumnezeu, insistă ea furioasă. De ce cred întotdeauna bărbații ceea ce e mai rău?

– Și încă ceva, o acuză el. Nu mi-ai spus niciodată că ți s-a furat mașina. Asta e o altă minciună. Încep să mă-ntreb ce e adevărat și ce nu este.

Corrie sări în picioare.

– Poți să crezi ce vrei, mie-mi ajunge interogatoriul ăsta! Dacă mai vrei să știi ceva, întreabă-l pe Damon, se pare că el are toate răspunsurile.

John încercă s-o oprească, dar ea se smulse din mâna lui și se repezi sus, în camera ei. Se așeză în fața măsuței de toaletă și-și privi chipul roșu ca racul. Părul ei mătăsos era răvășit, iar ochii-i albaștri aruncau flăcări de mânie.

– Urăsc bărbații! spuse ea către imaginea din oglindă. Nu sunt altceva decât necazuri – cu excepția lui Charles, bineînțeles. Chipul ei se-mlânzi la gândul tatălui lui Damon și simți dintr-o dată nevoia să vorbească cu el. Asta o va face să se simtă mai bine.

Îi dusese dorul, zilele astea din urmă.

Fără măcar să se oprească să-și aranjeze părul, Corrie plecă în căutarea lui Charles. Încercă mai întâi în birou, riscând să dea nas în nas cu John, dar nu era nimeni acolo; și la fel și în bucătărie. Nu mai rămânea decât dormitorul lui. Avu o mică ezitare să-i violeze spațiul privat, dar nevoia ei disperată de a vorbi cu el, câștigă.

La bătaia ei, îi răspunse imediat. Îl găsi pe Charles așezat lângă fereastră, citind, dar el lăsă jos cartea imediat ce văzu cine era vizitatorul lui.

– Corrie, draga mea, ce drăguț din partea ta să-mi faci o vizită! Trebuie să spun că John pare un băiat de treabă și sunt bucuros pentru tine, copila mea, că ai făcut o alegere foarte bună.

Corrie se așeză pe marginea patului cu o expresie tulburată.

– Totul s-a terminat între noi, Charles. De-aia a venit. I-am scris că rup logodna. Problema e că el nu vrea să accepte.

Charles păru uluit, și pentru o clipă regretă că i-a spus. Nu prea era cinstit să-l amestece în problemele ei.

– Îmi pare rău, Corrie, spuse el, nu mi-am dat seama. De-asta ai venit, ca să discutăm problema ta?

– Dacă nu te superi, n-am pe nimeni altcineva.

El îi zâmbi blând.

– Dă-i drumul, copilă. Știi doar că te consider ca și fiica mea.

– John crede că am făcut tot felul de lucruri și e din cale afară de furios. Damon i-a spus de băieții ăia – știi tu, din seara în care m-a adus aici. Apoi, eu nu-i spusesem că mi s-a furat mașina. Crede că i-am îndrugat o grămadă de minciuni. Spune că acum nu mai știe ce să mai creadă.

Arăta atât de nefericită, că Charles veni și se așeză lângă ea, punându-i o mână pe umăr.

– Știi ce se spune despre chinul iubirii adevărate.

– Dar eu nu-l iubesc, se smiorcăi Corrie.

Am crezut că-l iubeam, cândva, dar acum nu mai cred, îl iubesc pe…Se opri, regretând scăparea care aproape o făcuse să-și recunoască adevăratele sentimente.

– Știu, spuse Charles încet, îl iubești pe fiul meu.

Pentru o clipă electrizantă, tot ce putu Corrie să facă era să privească în sus spre Charles, cu ochi mari, neîncrezători.

– Cum de știi asta? reuși să îngaime în cele din urmă.

– Nu sunt orb, spuse Charles cu un zâmbet. Văd ce se-ntâmplă în jurul meu.

– Dar e atât de evident? Vreau să spun, Damon știe? Gândul ăsta era nesuferit.

Dar Charles clătină din cap liniștitor.

– Îmi pare rău, dar Damon are obsesia că toate femeile sunt rele.

– Nu e vina ta, spuse ea. N-are nimic de-a face cu tine.

Charles se așeză lângă ea.

– Într-un fel, are. Vezi tu, și prima mea soție m-a părăsit când Damon avea paisprezece ani. Acum e moartă, n-am divorțat niciodată, dar – ei bine, a lăsat o rană în inima lui Damon, care era pe cale de vindecare când am întâlnit-o pe Zelah.

Se opri o clipă, gândindu-se la trecut, iar Corrie se temu să-i întrerupă gândurile. Un moment mai târziu, el continuă:

– A avut câteva prietene, dar nimic serios. E un tip foarte suspicios, n-are încredere în nimeni, și toate astea doar din cauza celor ce mi s-au întâmplat mie. Poate că n-am noroc, nu știu. Sunt o mulțime de femei bune în lumea asta, ca tine de exemplu, draga mea. Aș vrea să te văd măritată cu Damon. A fost cea mai mare speranță a mea de când ai venit.

– Din cauza asta mi-ai oferit slujba? întrebă ea dintr-o răsuflare, supărată pentru ceea ce tocmai auzise, dar ceva mai dispusă să înțeleagă atitudinea lui Damon.

El zâmbi și încuviință.

– Parțial, dar și pentru că aveam într-adevăr nevoie de cineva, iar tu te încadrai perfect în cerințele postului.

Ea îi prinse mâna într-ale ei.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus toate astea. Îmi pare rău că nu ți-au mers toate din plin, dar acum totul este mult mai clar. Crezi că Damon se va răzgândi vreodată?

Charles ridică din umeri.

– Numai timpul poate spune asta. E un nechibzuit. El crede că eu sunt, știu, dar eu cel puțin sunt, eram conștient de lipsurile lui Zelah, de dinainte să mă-nsor cu ea, dar dragostea nu e ceva ce poate fi ignorat, nu-i așa?

Iar Corrie fu de acord din toată inima cu spusele lui.

– Dar ce am să mă fac în privința lui John? întrebă ea, mângâindu-i cu gingășie dosul mâinii. Eu i-am spus că-l urăsc pe Damon, deși am impresia că și el are dubii în privința asta.

– Trebuie să te-ntrebi dacă iubirea ta pentru fiul meu este suficient de puternică încât să aștepți, poate o foarte lungă perioadă de timp – chiar ani – până când o să-și dea seama că nu ești chiar atât de rea pe cât crede el, sau dacă ești gata să te mulțumești cu mai puțin.

Ochii lui Corrie străluciră.

– Aș aștepta o eternitate dacă aș crede că există și cea mai mică șansă că se va răzgândi în privința mea. Crezi că s-ar putea, Charles?

Întrebarea ei nerăbdătoare aduse zâmbetul pe buzele lui, așa că luă mâna ei și o duse la buze.

– Fii binecuvântată, copilă. Cu o astfel de dragoste, cum ai putea da greș? Dar trebuie să-i spui adevărul lui John, altă cale nu există.

Ea oftă și dădu încet din cap.

– Bănuiesc că ai dreptate, dar n-o să-mi fie ușor. O să-și dea seama că până acum l-am mințit.

– Și ce dacă, spuse Charles. Acum mai contează? Nu poți să-l mai amețești cu vorbe, asta-i sigur, așa că o despărțire curată e cea mai

bună alegere. Și insist să le scrii și părinților tăi. Au cel puțin dreptul să știe adevărul.

– Așa am să fac. Se ridică în picioare cu o expresie îngândurată. Am s-o fac chiar mâine.

Discuția cu Charles îi prinsese bine, și era mult mai veselă acum decât fusese cu cinci minute în urmă. Chiar era o comoară, iar ea se simțea recunoscătoare pentru că-i explicase motivul ostilității lui Damon. Lucrurile erau mult mai clare de acum, încât își permise un zâmbet la ieșirea din camera lui.

Dar zâmbetul se șterse când se izbi practic de Damon, care părea la rându-i să-i facă o vizită tatălui său.

– Iar te ții de vrăji?

Un singur bărbat nu ți-e de-ajuns?

Orice simpatie mai simțea pentru el, dispăru pe dată în fața acestor acuzații dure.

– Ai o minte pervertită, Damon. De ce nu-ncerci să-l întrebi pe tatăl tău ce făceam împreună?

– Prefer să mă bazez pe ceea ce-mi spun ochii mei, spuse el. Ai ieșit din camera tatălui meu părând mai fericită ca nicicând de când a sosit John. Bietul de el, poate că ar trebui să-i spun ce se petrece.

– Poți să faci cum poftești, îl repezi ea. Acum nu mai contează.

Îi întoarse spatele, cu obrajii roșii din cauza insinuărilor lui, dar el o prinse de mână, și o forță să se-ntoarcă cu fața la el.

– De ce nu mai contează? răbufni el. I-ai dat ordinele de plecare?

– Cât de curând, spuse ea distantă, eliberându-și mâna și aruncându-i o privire sfidătoare. La asta te și așteptai, nu-i așa? Sau credeai că, prin prezența lui aici, o să-mi recâștige inima?

– Orice bărbat ar fi un prost să se însoare cu tine.

– Doar fiindcă tu nu vrei, răspunse ea, nu-nseamnă că e un lucru rău.

– N-am văzut nimic bun în asta, spuse el rigid.

Am văzut suficientă durere să-mi ajungă pentru o viață de om, și totul din cauza unor oameni ca tine.

Era dificil să-i cauți scuze când acuzațiile lui erau atât de dure, dar Corrie știa că trebuie. Exteriorul dur pe care-l afișa, era o mască menită să ascundă suferința interioară. Îi era teamă să se relaxeze și să învețe să aibă încredere.

Ea spuse cu blândețe:

– Crezi că e cinstit să mă-nvinovățești pe mine pentru slăbiciunile altora? Toți suntem diferiți și nu există doi oameni la fel, nu știai asta?

– Tu și cu Zelah sunteți...din nefericire.

Ea se-ntrebă de ce accentuase ultimul cuvânt și o mică rază de speranță se strecură în sufletul ei. Asta însemna că undeva în adâncul sufletului său, o plăcea și doar din cauza remarcabilei ei asemănări cu mama ei, nu putea avea încredere în ea? Zâmbi.

– O asemănare de suprafață, nimic mai mult. Firile noastre sunt complet diferite. Charles îți va putea confirma asta.

– N-am niciun dubiu că o va face, veni răspunsul lui cinic, dar nu-mi place să-mi procur informațiile la mâna a doua. Prefer să mă bazez pe ceea ce văd cu ochii mei.

– Oh ce încăpățânat ești! se văită ea.

El o privi cu un zâmbet sardonic.

– Chiar îți pasă de ceea ce cred eu?

Te doare faptul că ai dat peste un bărbat care n-a picat în plasa farmecelor tale evidente?

Eu nu m-aș îngrijora prea tare, știu prea bine că îți vei găsi plăcerile în altă parte.

Corrie își aruncă brațul cu putere, dar el fu mai rapid decât ea, făcând un pas elegant în lături și aruncându-i un rânjet care o înfurie.

– Am fost prea aproape de adevăr, pentru propria ta liniște sufletească? Poate că ar trebui să fii ceva mai discretă în aventurile tale. Fără să mai aștepte reacția ei, deschise ușa camerei tatălui său și

dispăru înăuntru. Era surprinzător, totuși, că Charles nu ieșise să vadă ce se petrece.

Damon spusese niște lucruri extrem de crude și își oblojea mândria rănită în timp ce cobora scările. Simțea nevoia să evadeze, să meargă undeva unde să poată uita durerea acestor ultime minute.

În fața casei, gândul unei plimbări până la lac i se păru o idee bună. Cum putea Damon să creadă că ea și cu Charles erau amanți? În mod sigur, trebuia să-și dea seama când îi vedea împreună că legătura dintre ei nu era nimic altceva decât relația dintre un tată și o fiică.

Ajunse la lac și se așeză pentru o clipă pe malul acoperit de iarbă. Cerul era aproape negru, noaptea venise cu repeziciune, iar ea avea doar compania lunii și a unui pumn de stele.

Gânduri slobode ale ultimei dăți când fusese aici cu Damon i se furișară în minte.

– De ce te iubesc eu, Damon? întrebă ea, și cuvintele se auziră până departe în aerul nemișcat al nopții. De ce a trebuit să mă îndrăgostesc de un bărbat ca tine?

O siluetă se desprinse dintre umbre, și inima lui Corrie tresări de teamă câteva clipe, până să recunoască cine era. Chiar și atunci, când știu că era John, și l-ar fi dorit oriunde decât aici. Dorea să fie singură, complet singură cu gândurile ei.

– Deci e adevărat, spuse el înțepat și se așeză lângă ea.

Corrie sperase în van că nu-i auzise strigătul din inimă, dar cel puțin, asta rezolva problema de a-i spune.

– Mi-e teamă că da, spuse ea cu o voce tristă. Nu că mi-ar fi de vreun ajutor.

Opinia lui despre mine este cât se poate de scăzută.

– Aș fi vrut să-mi fi spus, zise el tărăgănat. M-ai făcut de râsul lumii.

Corrie clătină din cap.

– Nu, în niciun caz. Damon nu știe ce simt.

Cred că el speră că mai e încă o șansă ca noi să plecăm împreună.

– Și așa vom face? întrebă el nerăbdător. Vreau să spun, că dacă n-o să răspundă iubirii tale, atunci nu prea mai are rost să suspini după el.

– Asta-i o șansă pe care trebuie să o iau, spuse ea blând dar ferm. Îmi pare rău, John, aveam de gând să-ți spun dimineață. Dacă nu-l pot avea pe Damon, atunci prefer să nu mă mai mărit, decât să-ți fiu o soție nesatisfăcătoare.

– Dar nu e neapărat așa, argumentă el. Am fost fericiți înainte să vii în Irlanda, de ce n-am încerca din nou? În timp, o să ți-l scoți de la inimă, iar eu o să fiu răbdător.

Știind cât de zadarnic era propriul ei viitor, Corrie se simți tentată să accepte, dar în adâncul sufletului știa că asta nu va funcționa niciodată. Amintirea lui Damon se va estompa, admitea asta, dar chiar și așa, va fi întotdeauna prezent undeva în mintea ei. Se va întreba întotdeauna dacă atitudinea lui s-ar fi schimbat dacă ea ar fi rămas. Slujba ei pentru Charles ar fi putut să dureze un an și mai bine, timp suficient pentru ca Damon să accepte că nu era ușuratica pe care o vedea el. Trebuia să rămână ca să afle.

Nu era nicio altă soluție.

– Îmi pare rău, John, șopti ea, dar nu va merge. Îl iubesc pe Damon atât de adânc, încât e insuportabil. Poți înțelege asta?

– Pe mine nu m-ai iubit niciodată așa, spuse el trist. Ai dreptate, n-ar fi mers, dar îmi doresc să fi fost eu norocosul.

Se ghemui lângă el, dorindu-și să nu se mai simtă atât de crudă.

– Îți mulțumesc pentru că înțelegi, iar dacă te-am rănit, te rog să mă ierți.

Brațul lui o prinse după umeri.

– Dar ține minte, Corrie, dacă o să ai vreodată nevoie de mine, o să fiu acolo. Ca și tine, n-am să iubesc pe nimeni altcineva. Îți urez noroc.

Lacrimi apărură în ochii lui Corrie, prelingându-se pe obraji. John era un bărbat minunat și nu merita ce-i făcea ea.

– Hei, ce-i cu asta? spuse el ridicându-i bărbia astfel ca s-o poată privi în față. În mod sigur nu sunt pentru mine.

Ea încuviință.

– Mă simt îngrozitor – tu ești atât de bun și de blând, iar eu uite cum mă comport.

– Asta-i viața, spuse el cu resemnare. Nu poți câștiga de fiecare dată. Vrei să mă întorc acum acasă, sau vrei să mai stau să te mai țin o vreme de mână?

– Ai vrea? păru ea îngrijorată.

Dacă n-ar fi prea mult pentru tine, am să înțeleg dacă vei vrea să pleci, dar ar fi bine să te am aici.

– Am o constituție mai rezistentă decât a ta, zâmbi el. Oricum, voi mai rămâne câteva zile. Am câteva zile de vacanță așa că nu va fi niciun sacrificiu.

El primise veștile mult mai bine decât se așteptase Corrie. Problema era că asta o făcea să se simtă mai prost ca niciodată, el fiind atât de drăguț.

Mai rămaseră preț de încă o oră, uneori vorbind, alteori stând în tăcere, privind apa nemișcată.

John va fi ca un amortizor între ea și Damon, iar pentru asta ea îi era recunoscătoare.

Când ajunseră în cele din urmă înapoi în casă, Damon era în hol. Ochii lui întunecați străluceau în timp ce o privea pe Corrie cu insolență din cap până în picioare.

– Doi într-o singură zi – ești o norocoasă.

Simțind că John era pe cale să spună ceva în apărarea ei, îl trase ușor de braț.

– Nu-ți irosi suflul. Asta e singura lui plăcere, să încerce să vadă cât de crud poate să ajungă cu mine.

Eu nu-l mai bag în seamă, pentru că nu merită.

Dar chiar în timp ce vorbea, lacrimile i se îngrămădiră în colțurile ochilor și îi fu recunoscătoare lui John care o conduse mai departe. Urcară împreună și, deși nu privi înapoi, știa că Damon îi urmărește și o condamnă.

Ea începu să aibă dubii asupra deciziei ei de a rămâne.

– Ține-ți firea, îi șopti John, nu uita că în cele din urmă victoria o să fie a ta.

Capitolul 11

De îndată ce se trezi a doua zi dimineață, Corrie compuse scrisoarea pentru Anne și David, spunându-le că logodna ei cu John căzuse, dar că au rămas buni prieteni și că mai rămânea câteva zile.

Tot nu făcu nicio referire la Damon – pentru că nu avea cum să pună în cuvinte ceea ce simțea. Să le spună pe șleau că se îndrăgostise de un alt bărbat dar că el nu o iubea, ar fi pus-o pe Anne pe jar. Anne era foarte legată de John, și ar fi fost cu siguranță deranjată de veste, plus grija că ea își irosea viața iubind un bărbat care nu-i răspundea cu aceeași monedă.

La micul dejun îi spuse lui John:

– Crezi că poți să găsești ceva de făcut dacă eu am să lucrez la cartea lui Charles astăzi?

John dădu din cap, înțelegând perfect.

– Nu-ți face probleme. O să fac o plimbare mai lungă și o să explorez ținutul.

Corrie știa că lui i-ar fi plăcut asta. Plimbările fuseseră dintotdeauna una din plăcerile lor favorite.

– Am să-ți fac niște sandvișuri, spuse ea. Aproape că-mi doresc să fi venit cu tine – Irlanda are atâtea de oferit, cu văile ei verde-smarald și munții de granit. Chiar m-am îndrăgostit de ea.

– Văd asta, spuse el blând. Te-am pierdut atât în fața bărbatului cât și a ținutului. Ce-o să spună Anne și cu David dacă o să decizi să te stabilești aici n-am nicio idee. O să fie triști.

Corrie încuviință, tristă și ea.

– Știu. Le-am scris în dimineața asta să le spun că am rupt logodna. N-am pomenit nimic de Damon, totuși. N-am putut. Vrei să le spui tu când te întorci?

– Doar dacă nu vii și tu cu mine, glumi el. Încă n-am renunțat la orice speranță.

În acel moment intră Charles, fapt care-i oferi o scuză să nu răspundă. Îi salută vesel, privind când la unul când la altul, într-un fel care îi spuse lui Corrie că se-ntreba dacă vorbise cu John.

– Da Charles, spuse ea, i-am spus lui John. Am lămurit totul, dar o să mai rămână câteva zile, dacă nu te deranjează.

– Absolut deloc, spuse Charles. Stai cât poftești, tinere. E plăcut să avem companie. Joci șah?

Corrie râse. Obsesia lui Charles pentru joc o amuza.

– Mi-e teamă că nu, spuse John privind-o pe Corrie și întrebându-se ce era atât de amuzant. Dar sunt dispus să învăț.

– Asta-i atitudinea, răspunse Charles. Poți să iei prima lecție în seara asta. Damon a încercat s-o învețe pe Corrie, dar n-a prea avut noroc. Cred că nu se concentra suficient la joc.

Sclipirea din ochii lui, îi spuse lui Corrie la ce se gândea de fapt și-i zâmbi la rândul ei.

– Hei, nu ești cinstit! Oricum am o veste bună, pentru tine. Astăzi mă-ntorc la lucru. John o să iasă la o plimbare mai lungă.

– Dacă ești sigură că asta e ceea ce vreți amândoi, eu sunt încântat, radie Charles. De-abia aștept să ne punem pe treabă.

Deși Corrie sperase ca munca să-i alunge gândurile de la Damon, se înșelase, și, când, pentru a treia oară bătu Damon în loc de David, smulse foaia din mașină și, mototolind-o, o aruncă nervoasă la coș.

Charles o privi peste birou, ușor surprins de izbucnirea neobișnuită pentru Corrie.

– Ce se-ntâmplă? Nu merge cum vrei tu?

– Se pare că degetele mele iau decizii singure, astăzi. De trei ori i-am schimbat numele străbunicului tău în Damon.

– Atât de tare te sâcâie? o întrebă Charles blând. Aș vrea să pot face ceva să te ajut, dar n-ar avea niciun folos intervenția mea. Îmi va replica în doi timpi și trei mișcări să-mi văd de treburile mele.

– Știu. Încep să mă-ntreb dacă merită. Dacă n-ar trebui cumva să uit totul despre el și să mă întorc în Anglia.

– N-o să te-ajute cu nimic, spuse Charles. Deși sunt mult mai bătrân decât tine, încă știu cu ce se mănâncă dragostea, și sfatul meu e să reziști. Dacă n-ar fi fost nicio speranță, ți-aș fi spus, dar părerea mea e că, mai devreme sau mai târziu, Damon o să-și dea seama ce persoană minunată ești. Îl iubești suficient încât să aștepți?

Corrie dădu din cap.

– Știi prea bine că da.

– Atunci de unde melancolia asta? Păstrează-ți un zâmbet pe chip și intră în luptă. Știu că nu sunt un exemplu prea strălucit, după două căsnicii eșuate, dar cred din toată inima că tu și cu Damon sunteți făcuți unul pentru celălalt. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să-mi fii noră.

Ea îi zâmbi călduros.

– Nu știu ce m-aș face fără tine. Sunt recunoscătoare, Charles, nici nu știi în ce măsură.

– Haide, copilă, nu vreau mulțumirile tale, vreau fericirea ta. Vezi dacă acum poți să continui cu scrisul la mașină. În curând o să fie vremea prânzului și tu abia dacă ai făcut câte ceva.

– Să mă consider avertizată? râse ea întorcându-se spre mașina în care puse o nouă foaie de hârtie.

Ziua trecu repede după aceea.

Deși Damon nu era niciodată prea departe de gândurile ei reuși să-l ignore suficient pentru a-și face treaba cu suficientă acuratețe.

Fu surprinsă când John nu se întoarse acasă la timp pentru cină, dar nu pe de-a-ntregul îngrijorată. Din nefericire, se dovedi a fi una din rarele ocazii când Damon catadicsi să-și facă apariția. În ultima vreme își făcuse obiceiul să mănânce la ore diferite, dar în seara asta, dintr-un motiv oarecare, știut doar de el, li se alătură.

– Ce s-a întâmplat cu prietenul? întrebă el după ce se așezaseră toți trei.

– A ieșit la o plimbare. Cred că a uitat cât e ceasul.

– Fără tine? Vocea lui Damon avea exact măsura de sarcasm cât s-o stârnească.

– Chiar așa, spuse ea rece. Nu trebuie să facem chiar totul împreună. Plus că am avut de lucru la cartea tatălui tău.

– Te împarți între ei doi, cât de nobil din partea ta!

– Ajunge, spuse Charles pe un tot liniștit. De ce trebuie să fii tot timpul atât de nesuferit? Ce ți-a făcut Corrie ca să te porți așa cu ea?

– Mie? Nimic, spuse Damon liniștit. Ceea ce-ți face ție mă deranjează. Ești orb, tată? De ce nu-i trimiți pe ea și pe tipul ăsta John înapoi în Anglia, unde le e locul. Viața era atât de simplă înainte să apară ea.

– Tu ești cel care m-a adus aici, protestă Corrie. Ce-ar fi să-ți asumi o parte din vină?

– A fost o prostie din partea mea, spuse el. Admit asta, acum. Dar nu putem să dăm timpul înapoi, așa că singura alternativă e să ne descotorosim de tine – cu cât mai repede cu atât mai bine, în ceea ce mă privește pe mine.

– Dar asta nu e pe placul meu, spuse Charles. Corrie poate să rămână oricât dorește, cu încuviințarea mea completă. Mi-e teamă, Damon, că de data asta n-o să facem cum vrei tu.

Damon se-ncruntă, furios.

– Mai târziu, o să am o discuție cu tine, tată.

– N-o să-ți ajute la nimic, îi răspunse Charles. Ai mai încercat asta și înainte, nu-ți amintești? Dar ne-ar putea fi de folos să scoatem câteva lucruri la lumină. O să te primesc în birou după cină, acum îți sugerez să schimbăm subiectul. Draga de Corrie se simte probabil extrem de incomod.

Ea îi zâmbi bătrânului, prefăcându-se că nu trebuia să-și facă griji din pricina ei, fiind însă puțin îngrijorată de ceea ce i-ar putea spune fiului său. Îi era teamă ca nu cumva Charles, să-i destăinuie lui Damon, sentimentele ei. Dacă va fi posibil, o să încerce să aibă o discuție între patru ochi cu Charles înainte ca acesta să vorbească cu Damon. Ar fi mult prea jenant ca altcineva să-i pledeze cauza.

Dar când se termină masa, cei doi dispărură aproape fără ca ea să bage de seamă, iar Corrie rămase să strângă masa, având sentimentul copleșitor că se va discuta însăși soarta ei. Nu-i plăcea deloc ce se întâmpla, dar de data asta nu mai putu să audă nimic pentru că toate ușile erau bine închise.

Când sună telefonul, se aștepta să fie John ca să le spună că a uitat cât e ora și să-și ceară scuze pentru faptul că lipsise de la cină. Dar vocea de la celălalt capăt al firului cu siguranță nu era a lui John.

Un bărbat cu un ușor accent irlandez ceru cu ea personal, iar când îi confirmă că este Corrie Maitland, îi spuse că avusese loc un accident și că prietenul ei, John Marshal era în spital.

Collie rămase ca trăsnită.

– E ... e grav?

Vreau să spun, o să se facă bine, nu-i așa?

– O să fie bine, o asigură vocea, dar a cerut să vă vadă.

– O să fiu acolo cât pot de repede, spuse ea notându-și numele spitalului. Spuneți-i că sunt pe drum.

Când puse jos receptorul, Corrie își dădu seama că erau o mulțime de întrebări pe care ar fi trebuit să le pună. Nu avea nicio

idee despre ce se întâmplase de fapt sau ce era în neregulă cu el, dar știa fără nici o urmă de îndoială că locul ei era acum la căpătâiul lui.

Primul ei gând fu să sune după un taxi, dar cum trăiau atât de departe de orice oraș, ar fi durat o veșnicie până să ajungă. Va trebui să-l întrebe pe Damon dacă putea împrumuta Rolls-ul, un gând intimidant, dar nu unul asupra căruia să aibă timp să zăbovească.

Luându-și poșeta și îmbrăcând o haină, se repezi pe coridor și ajunse fără suflu la ușa camerei de zi pe care o deschise fără a mai bate în prealabil.

– E vorba despre John, spuse ea cu grabă către cele două chipuri întoarse în direcția ei. A avut un accident. Pot să iau mașina ta, Damon? L-au dus într-un spital din Dublin. Trebuie să ajung acolo.

– Te duc eu, veni răspunsul, scurt. Nu vreau să-mi distrugi mașina în graba ta de a fi la căpătâiul iubitului rănit.

Dar în starea ei de buimăceală nu dădu nicio atenție înțepăturii lui, știind doar că John o ceruse pe ea și nu trebuie să-l dezamăgească.

Niciunul dintre ei nu vorbi în drum spre spital, exceptând momentul de început în care Damon o întrebase ce se întâmplase, iar ea fu nevoită să-i spună că nu știa nimic. Tot felul de lucruri îi treceau prin minte, dar pentru prima dată gândurile ei nu se opreau asupra bărbatului care era acum lângă ea. În momentul ăsta, el nu însemna nimic pentru ea, John bucurându-se de întreaga ei atenție. Într-un fel, era numai vina ei, dacă nu i-ar fi trimis scrisoarea aceea el n-ar fi venit niciodată aici și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Când ajunseră la spital, era într-o astfel de stare de spirit că nici nu simțea mâna lui Damon pe brațul ei, sprjinind-o, mulțumindu-se să-l lase pe el să pună întrebările și s-o conducă spre salonul în care era internat John.

Fu șocată la vederea lui. Capul îi era în întregime acoperit de bandaje, iar chipul lui era pământiu, cu excepția câtorva linii roșii subțiri care îi brăzdau obrazul și o vânătaie deasupra unui ochi.

Sora medicală din salon, îl atinse ușor pe un braț.

– Domnule Marshal, aveți vizitatori.

Ochii lui John se deschiseră încet, dar când o văzu pe Corrie zâmbi. Umezindu-și buzele uscate, spuse răgușit:

– Draga mea, ești chiar tu?

Compasiunea umplu inima lui Corrie. El arăta îngrozitor, și totul numai din vina ei.

– Oh, John, plânse ea și se aplecă să-și atingă obrazul de al lui. Am venit cât de repede am putut. Ce s-a întâmplat?

– O mașină a venit din spatele meu, spuse el obosit. N-am auzit-o căci mă gândeam la tine, și tu știi cât de tăcute sunt drumurile. Am făcut un pas lateral, și apoi eram deja aici. N-o să mă lași aici? O să rămâi? Rugămintea lui îi umplu ochii de lacrimi.

– Oricât vei vrea, dragul meu, doar știi asta. El încercă să o prindă de mână, dar era atât de slăbit că efortul îl epuiză și căzu pe perne respirând greu, cu ochii din nou închiși.

Damon dispăruse, deși ea nu-l observase ieșind, iar acum se așeză ținându-l pe John de mână, vorbindu-i blând, asigurându-l că se va face bine în curând și că va rămâne cu el oricât va fi nevoie. Rămase până ce sora veni s-o anunțe că era timpul să plece.

– Acum doarme, spuse ea. Nu puteți face nimic mai mult. Se va odihni mai liniștit acum că v-a văzut, iar dumneavoastră puteți veni din nou mâine.

– Cât va trebui să rămână aici? întrebă Corrie. E gravă rana pe care o are la cap?

– A fost tăiat destul de rău, iar noi nu putem fi siguri că nu are nicio leziune internă până nu vom primi rezultatul radiografiilor.

– Dar altfel, sunteți încrezătoare că nu mai e și altceva mai grav? insistă Corrie.

– Eu nu mă pot pronunța, zâmbi sora înțelegătoare, dar este pe mâini bune. E logodnicul dumneavoastră, nu-i așa? Vă iubește foarte

mult, a avut tot timpul numele dumneavoastră pe buze când și-a revenit din anestezie. Ce norocoasă sunteți să aveți un bărbat care să vă iubească așa ca el!

În clipa următoare, mâna lui Damon fu pe brațul ei, conducând-o înapoi pe drumul spre casă.

– Îmi pare rău pentru John, spuse el când erau în mașină. Pari devastată, dar n-ar trebui să-ți faci prea multe griji. O să se facă bine cât de curând.

Deși își exprimase îngrijorarea, chipul lui era sumbru. Nu era un zâmbet de încurajare la care s-ar fi așteptat ea. O companie mai veselă era ceea ce ar fi avut nevoie în momentul ăsta, care să-i abată atenția de la accidentul lui John, despre care credea că e din vina ei.

– Sper, spuse ea cu sinceritate. N-aș putea suporta gândul să-i găsească ceva grav. Nu crezi că se va întâmpla una ca asta, nu-i așa, Damon?

– Nu, spuse el concis. Am schimbat câteva cuvinte cu doctorul său. Radiografiile sunt în regulă. O să-l externeze în câteva zile.

Corrie se simți incredibil de ușurată și zâmbi fericită.

– Oh, sunt atât de bucuroasă, nici n-ai idee cât de mult înseamnă asta pentru mine.

– Ba cred că da, veni răspunsul lui abrupt.

Ea nu înțelegea de ce se purta atât de aspru și de distant. Nu era fericit pentru ea? Dar n-avea de gând să-l întrebe ce nu este în regulă pentru că starea lui de spirit nu era cea mai potrivită. În consecință, pe întreaga oră cât dură drumul de întoarcere la Hawksmoor, între ei se instală o tăcere stânjenitoare, așa încât Corrie fu fericită când ajunseră în cele din urmă.

Tatăl lui îi aștepta, dornic de vești. Damon dispăru din momentul în care intrară în casă, așa că ea și cu Charles, se așezară în bucătărie să-și bea ceaiul.

Îi spuse tot ce știa.

– Damon a fost într-o stare de spirit tare ciudată, se-ncruntă ea. N-am putut să-mi dau seama ce se petrece în mintea lui. Doar nu crezi că și-ar fi dorit ca lui John să i se fi întâmplat ceva mai rău, nu-i așa? Dar nu…consternată că s-a putut gândi la așa ceva, adăugă repede, asta-i ridicol. Nu prea-l plăcea pe John, dar nu i-ar fi putut dori una ca asta. Aș vrea doar să știu de ce s-a purtat așa.

Charles părea gânditor.

– Nu ți-a dat niciodată prin cap că ar putea fi gelos?

– Pe cine? întrebă Corrie uimită.

– Pe John. Pe felul în care te-ai repezit în ajutorul lui de parcă ar fi fost singurul bărbat de pe pământul ăsta care conta pentru tine.

– Păi contează, sări Corrie. E încă un foarte drag prieten, în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat.

– Cred că ai lăsat impresia că ar fi ceva mai mult de atât, spuse Charles încet, tocmai când credeam că l-am convins pe fiul meu că… Se opri, cu un aer stânjenit.

– L-ai convons că ce? întrebă Corrie, suspicioasă. Sper că n-ați vorbit despre mine Charles. Ceea ce ți-am spus a fost strict confidențial, credeam că știi asta.

Charles o prinse de mână pe deasupra mesei, încruntându-se ușor și privind-o lung, încercând să înțeleagă.

– A fost doar în interesul tău. Fără un ajutor din afară, voi doi n-o să ajungeți nicăieri.

Corrie își duse mâinile la obrajii care, dintr-o dată, îi ardeau.

– Ce îngrozitor! Oh, Charles, cum ai putut una ca asta? Ce-o să creadă Damon? Nu-și putea imagina că ar fi vreodată în stare să creadă că ea îl iubește, și chiar dac-ar face-o, la ce bun? Opinia lui despre ea era prea bine definită ca să mai poată fi schimbată.

– Poate că ai fi interesată să afli reacția lui? Făcu o pauză în așteptare, fără să dea impresia că s-ar fi căit vreo clipă.

Corrie se-nfioră.

– Ce contează? Nu se va schimba niciodată. Îmi imaginez că a găsit întreaga poveste tare amuzantă și-mi doresc să nu-i fi spus niciodată, Charles, te rog să mă crezi.

– N-a fost deloc amuzat, spuse el simplu, nici măcar pe departe. Surprins, poate, și mult mai pregătit să asculte decât aș fi crezut că va fi.

– Deci, i-o 'ntoarse Corrie, acum știe ce simt. Unde ne duce asta, în afara faptului că mă face să mă simt extrem de inconfortabil?

– Și el te iubește.

Preț de câteva clipe, Corrie fu prea uluită ca să mai spună ceva. Îl privea pe Charles cu o uimire totală, sângele scurgându-i-se din obraji în timp ce inima începu să-i bată cu atâta putere, că era aproape dureros.

– Nu glumi cu mine, reuși să îngaime în cele din urmă. Nu-i deloc amuzant. Damon îndrăgostit de ea! Asta era de tot râsul. Nimeni nu se comportase niciodată mai pe dos decât un iubit ca el.

– E adevărat, îi confirmă el. Tocmai îmi mărturisise asta când ai dat tu buzna cu vestea că John e în spital!

– Iar acum crede, crede că pe John l-am iubit de la bun început? Asta ar explica atitudinea lui. Oh, scumpul meu Charles, ce-o să mă fac?

El zâmbi înțelegător.

– Există o singură soluție. Trebuie să-i spui chiar tu ce simți. Să-i explici despre John, să nu-i ascunzi nimic, iar dacă îl cunosc pe Damon, următorul lucru pe care mi-l vei spune este că ziua nunții voastre a fost fixată.

– Nu știu dacă pot să fac asta, spuse ea îngrozită. Dar dacă o să nege că mă iubește? N-aș suporta să mă fac de râs.

– Îți datorezi ție însăți lucrul ăsta, copila mea. Fericirea ta viitoare este în joc. Îți poți permite să riști asta?

Ea clătină jalnic din cap.

– Atunci du-te acum, înainte să ai timp să te gândești. L-am auzit intrând în camera de zi.

Corrie se ridică, dar încă ezita. Era cel mai greu lucru pe care trebuise să-l facă în viața ei, dar dacă nu l-ar fi dus la capăt, atunci ar fi pierdut orice șansă de a fi fericită. Trebuia să facă ceea ce îi sugerase Charles, fiindcă asta era singura ei șansă de a fi fericită.

– Mult noroc! îi strigă Charles când ea deschise ușa.

Ea se gândi că o să aibă nevoie, în timp ce inainta încet de-a lungul coridorului. El era atât de încrezător că totul se va sfârși cu bine, în timp ce ea însăși era plină de dubii. I se părea imposibil ca Damon să fi spus vreodată că o iubește. Nu ratase nicio ocazie de a-și rosti opiniile, iar iubirea nu apăruse niciodată în vocabularul lui. Relația lor nu se baza nici măcar pe o prietenie, așa că ce ar putea spune acum ca să-i schimbe convingerile?

Preț de câteva clipe lungi rămase în fața ușii, cu mâna pe clanță, neavând curajul să intre în cameră. Când ușa se deschise brusc și se trezi față-n față cu Damon, tot ceea ce putu spune fu:

– Oh, te duci undeva?

– În pat, spuse el abrupt. Aveai treabă cu mine?

Chipul lui era întunecat, și ea murmură:

– Păi, da, vreau să spun – nu. Nu contează. Vorbim mâine. Când o să fii într-o stare de spirit mai bună își spuse ea. Încercarea de a-și mărturisi iubirea unui bărbat al cărui chip era o mască dură, lipsită de expresie, era la fel de imposibilă ca cea de a face conversație cu cineva care nu vorbește limba ta. De fapt, era chiar același lucru. N-ar fi avut cum să ajungă până la el. De ce oare îl lăsase pe Charles s-o convingă să încerce?

Când o luă de umeri și o împinse în cameră, Corrie țipă, uimită:

– Ce faci? Ți-am spus că poate să aștepte, nu-i nimic important.

– Destul de important ca să mă cauți, spuse el, deci dă-i drumul. Se așează în poziția lui favorită într-unul dintre fotolii, cu un picior

atârnându-i în afară. Era o urmă de amuzament în ochii lui în timp ce o privea.

Corrie simți cum o lasă puterile și știu că nu va putea să meargă până la capăt cu ideea asta.

– Eu, eu…se cutremură înainte de a se prăbuși pe scaunul din spatele ei. Totul era îngrozitor, mult mai rău decât își putuse imagina. Ce să spună, și cum să înceapă?

– Ai vorbit cu tatăl meu, spuse el tărăgănat. Ai discutat poate despre mine…și tine?

Ea dădu din cap cu un aer nefericit.

– Îmi pare rău, a fost ideea lui Charles să vin, dar știam că e o pierdere de timp. O să plec acum, poți să uiți că am trecut pe aici. N-noapte bună, Damon.

Dar nici n-apucă să se ridice din scaun că el se-nălța deja deasupra ei, cu o mână pe umărul ei, apăsând-o în jos. Ochii lui întunecați o fascinară când ridică privirea, era ceva nou în profunzimea lor, ceva ce nu mai văzuse niciodată. O îmblânzire, dar probabil mai mult de atât, nevoia ca ea să-l înțeleagă, o rugăminte mută.

– Tatăl meu are dreptate, ar trebui să stăm de vorbă. Nu e bine să-ți ascunzi emoțiile. Vrei să-mi spui că pe John l-ai iubit în tot acest timp? Și presupun că l-ai făcut pe tatăl meu în toate felurile pentru că nu și-a ținut gura. Intențiile lui au fost bune, totuși, nu poți să dai vina pe el. Îmi pare rău doar că ți-a spus ce simt eu. Asta ne-a pus pe amândoi într-o situație stânjenitoare.

– E adevărat, atunci, că tu – că tu mă iubești? Ultimele cuvinte fuseseră o șoaptă abia auzită, o speranță incredibilă că până la urmă totul poate fi adevărat.

El încuviință cu un zâmbet nemilos.

– Vezi tu, sunt un fraier ceva mai mare decât mă consideram eu ,dar sunt suficient de bărbat să recunosc când am pierdut, așa că, vă doresc la amândoi tot binele din lume.

El îi întinse mâna și Corrie i-o luă pentru a se ridica în picioare în fața lui.

– Damon, spuse ea cu o voce înecată și cu ochii în ochii lui, ai înțeles totul greșit. Nu-l iubesc pe John, te iubesc pe tine.

Mâna cu care o ținea pe a ei, tremură ușor și ochii i se îngustară. Preț de câteva clipe lungi, o privi de parcă ar fi încercat să-și dea seama dacă-i spunea adevărul, apoi o trase brutal la pieptul lui, buzele lui căutându-le pe ale ei, într-un sărut de o intensitate sălbatică.

Totuși, în următoarea clipă, o împinse spunând cu asprime:

– Dar eu te-am văzut cu John. El încă te iubește și are nevoie de tine mai mult decât mine. Oricum, probabil că voi regreta dacă o să mă încurc cu tine. Poate că ar fi mai bine să pleci acum, înainte ca amândoi să facem sau să spunem ceva ce mai târziu am regreta.

Se întoarse cu spatele, așteptând ca ea să plece, dar dacă ajunsese atât de departe, Corrie știa că nu mai era cale de întoarcere. Damon o iubea! Asta era tot ce avea nevoie să știe.

– John știe ce simt pentru tine, spuse ea neîndrăznind să-l atingă, dar observând încordarea cu care îi primi cuvintele. E adevărat că mă iubește, și din cauza asta îmi vrea numai fericirea, chiar dacă asta ar însemna să mă piardă în fața ta.

– Ți-a spus el asta? Damon o privi cu o urmă de speranță.

Corrie dădu din cap zâmbind.

– Am avut o discuție lungă, seara trecută. A fost de acord să mai rămână un pic, doar ca să acționeze ca un tampon împotriva ta. Vezi tu, nu știam cât mai pot suporta insinuările tale nesfârșite.

– Oh, Doamne, scumpa mea, ce ți-am făcut? Damon o luă din nou în brațe, sărutând-o de parcă n-ar fi vrut să se mai oprească niciodată. Îmi pare rău, spuse el între două săruturi. Mă căiesc din toată inima. Am fost un idiot. Tata mi-a repetat-o de atâtea ori, însă abia în seara asta l-am crezut. Eram pe cale să vin la tine, cu gândul să punem toate lucrurile în ordine, când ai intrat tu spunând că John a avut un

accident. Arătai devastată, și atunci am decis că încă îl iubeai pe John. N-am vrut să te duc la spital, era ca și cum m-aș fi dus la propria mea înmormântare, dar n-am putut să te las să conduci în halul în care erai.

Iar apoi, când v-am văzut împreună – ei bine, în cele din urmă, asta m-a convins. Cred că-mi venea să mă omor. Draga mea Corrie, cum vei putea să mă ierți vreodată că m-am purtat ca o fiară? Ce-aș putea spune ca să răscumpăr durerea pe care ți-am pricinuit-o?

– Spune-mi doar că mă iubești, șopti ea. Nu vreau să mai aud nimic altceva. Trecutul e deja uitat.

El făcu mai mult de atât, îi ceru chiar să se mărite cu el.

Asta o făcu pe Corrie cu adevărat fericită, dar mai era un lucru care o deranja.

– Aș vrea asta mai mult decât orice pe lumea asta, spuse ea, dar e vorba de Zelah. Nu ți-e teamă că o să ajung ca ea?

El îi răspunse cu emfază.

– Am fost un prost. Ar fi trebuit să văd diferența de prima dată, dar eram atât de convins că doi oameni care arată la fel, în mod natural se vor comporta le fel, încât n-am reușit multă vreme să te privesc cu alți ochi. Tata a încercat adesea să-mi spună, dar am refuzat să-l ascult. Încă o urăsc pe Zelah, sper că asta nu te deranjează, deși de dragul tău și al tatălui meu, dacă se va întoarce vreodată, am să încerc să ascund asta.

– Nici eu nu cred că aș vrea s-o văd vreodată, spuse Corrie, chiar dacă, indirect, din cauza ei suntem împreună. Dacă n-aș fi fost atât de determinată s-o găsesc…

– Ai fi fost măritată cu John, de-acum, interveni el. N-ai fi fost fericită. De asta sunt sigur.

– Ba cred că da, spuse ea încet, pentru că n-aș fi știut niciodată că mai e și un alt fel de dragoste. Am fi fost buni prieteni, și perfect mulțumiți, dar cu tine e diferit.

– În ce fel? întrebă el și un zâmbet i se întinse pe chip.

– O să fim prieteni ... și amanți, spuse ea timid.

– Fără alte rețineri?

– De niciun fel. Acum, îți aparțin complet. N-am mai simțit asta pentru nimeni până acum, Damon. Nici măcar n-am știut că astfel de sentimente există.

– Nici eu, răspunse el. Suntem cu adevărat norocoși. O strânse din nou la piept. Draga mea Corrie, presupun că ar trebui să mergem să-i dăm vestea tatălui meu, dar aproape că mi-e frică să-ți dau drumul, ca nu cumva totul să se dovedească doar un vis.

Ea își lipi buzele de ale lui.

– Nu-i niciun vis. O să fiu cu tine pentru tot restul vieții.

Sfârșit